

သတ္တပ္ပန်တလေ

ရွှေဘဝင်

ရာသီဇံ ဗြိတိသိန်

BURMESE CLASSIC

LINE

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (ပ.၁-၂၂၄၀)၊
အမှတ် (၃၈)၊ ဗလ္လကုန်းလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့်ပျက်စားပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)၊
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+၁) ခရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပျက်စားပန်းချီ - L လင်း
- ကွန်ပျူတာ - ပန်းအိမ်
- ပြန်ဆိုရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းမလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၀၉၅.၈၃

ရွှေဘဝင်
ရာသီမိုးပြက္ခဒိန်/ရွှေဘဝင်၊ - ရန်ကင်း
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
၂၁၉-၈၁.၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ရာသီမိုးပြက္ခဒိန်

www.burmeseclassic.com

‘ထဝရဲဥတပ်သံ’

ဘဝအတွက် နေ့ခင်းမိုးချုပ်သည်အထိ ပလက်ဖောင်းလမ်း၊
ဆက်ပေါ်မှာ အချိန်နာရီတွေကို ကုန်ဆုံးနေခဲ့သူလို ဆိုရင်မမှားပါဘူး။
ဘဝဆိုတာကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်သူမဟုတ်တာကြောင့် လူ
ဆစ်ဝန်းကျင်နှင့်ဆန့်ကျင်နေသူ၏အမည်မှာ “ချူး” ...။

လူ့ဘဝလူ့လောကကြီးထဲကို လူ့ရယ်လို့ ဖြစ်လာတည်းက မိဘ
နဲ့သည်ကို “ချူး” ဘာရယ်မှန်းမသိခဲ့။ “ချူး” ဘဝတွင် အရက်သမား၊
အညွှန်ဆိုင်ဆိုင်သု၏ဘဝအပေအတေအောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ။

အရက်သမား၏ မွေးစားသားဆိုပေမယ့် ချူးကို ပညာတတ်
သစ်ယောက်ဘဝကို ပိုပေးခဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် ချူးတက္ကသိုလ်ဒုတိယ

www.burmeseclassic.com

၂ ဧည့်သည်

နှစ်မှာပင် ထိုအရက်သမားကြီး၏ဘဝမှာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေသည်။ ကံကြမ္မာသည် ချူးဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို အနာဂတ်ခွဲကဏ္ဍတစ်ပုဒ်ကိုရေးဖွဲ့လိုက်ပြီဖြစ်တာကြောင့် ဝါးသီးသော နေ့ရက်များစွာကိုရင်ဆိုင်နေရသူပင်ဖြစ်သည်။

မွေးစားဖခင်ကြီးသည်ရပ်ကွက်နေရာများစွာတွင်ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရင်းဖခင်ကြီးမကွယ်လွန်ခင်နှစ်ပိုင်းကိုရောက်တော့မှပင် လူသူမနေသော အိမ်ပျက်တစ်လုံးတွင် သားအဖနှစ်ယောက်ဘဝကို အခြေချပြီးနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ချူး (၁၀) ကန်းအောင်သောနှစ်တွင် ဖခင်ကြီးမှာ အသည်းရောဂါကြောင့် ကျန်းမာရေးသိပ်ပြီးမကောင်းသဖြင့် တက္ကသိုလ်ကို ဆက်ပြီးတက်လိုလောစန္ဒလုံးဝကင်းမဲ့ခဲ့ပါသည်။ ချူးကျောင်းထွက်ပြီးအလုပ်လုပ်ခွင့်ကိုဖမ်းခြစ်သူမှမပေးခဲ့သဖြင့် တက္ကသိုလ်သို့ဆက်ပြီးတက်ခဲ့ရသည်။

ချူးမွေးစားဖခင်ကြီးသူ့ကို ယခုလို တက္ကသိုလ်တက်နိုင်သည့် ဘဝကိုရောက်ဖို့အတွက် ဘာတွေလုပ်ခဲ့ရသလဲဆိုကာတော့မေးစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ချူးဖခင်ကြီးဘဝမှာ အလုပ်ဟူ၍မည့် နှစ်ရရတစ်ခု မရှိခဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကျင်လည်ခဲ့သောဘဝက ... တွင် တစ်ကြိမ်သာ ကားပေါ်တင်ပြီး တစ်လလုံးလုံးနားနေ ခဲ့သူဖြစ်

သည်။

ခါးသမားဆိုပေမဲ့တခြားသော ခါးသမားတွေနှင့်တော့ လုံးလုံး တွာခြားတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဖခင်ကြီးသည် လူတန်းစားခွဲခြားပြီးမှ နှိုက်ခဲ့သူ၊ ခါးဘဝ သက်တမ်းနှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော်သည် အထိ ဖခင်ကြီးကို သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးခဲ့မိခြင်းမရှိသလို ခါးလောကတွင် ကျော်ဇောထင်ရှားခြင်းလည်း မရှိသူပင်ဖြစ်သည်။

ချူးဖီဖခင်ကြီး ခါးဆိုသည်ကို ချူးသိခဲ့ရသည့် အချိန်က (၁၀) တန်းအောင်သောနှစ်လို့ပင်ဆိုရမည်။

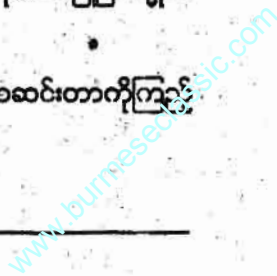
“လူလေးက အဘ ဘာလုပ်ကိုင်တယ်ဆိုတာကို သိပ်ပြီးသိချင်နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ”

“ကောင်းပြီ.. လူလေးသိချင်တဲ့ အဘအလုပ်အကိုင်ကို ဒီနေ့ သိစေရမယ်”

ထိုနေ့ ချူးကိုဖခင်ကြီး ပြုထဲသို့ခေါ်သွားပြီး ဆူးလေစေတီတော် ခြံကြီးတွင် အရင်ဆုံး သားအဖနှစ်ယောက် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ပန္နဲလဖန်းဖြိုကားပေါ်သို့မတက်ခင်..

“လူလေး.. မင်းရှေ့ပေါက်ကတက်ပြီး အဘဆင်းတာကိုကြည့်ပြီး ဆင်း”

“အဘနဲ့ကျွန်တော်အတူတူမတက်ရဘူးလား”

“ငါကနောက်ပေါက်ကနေတက်ရမှာ...ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ နားထောင်စမ်းပါကွာ”

ချူးဘာမှစကားမဆက်တော့ဘဲဖခင်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း ကားရှေ့ပေါက်ကနေတက်ခဲ့သည်။ အချိန်က ညနေရုံးဆင်းချိန် ဖြစ် တာကြောင့် ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်တွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ချူး တို့ကား ပေါ်သို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဂိတ်မှူးထံမှ ခရောမူတ်သံ ကြောင့် ကားစတင်ပြီးထွက်ခဲ့ရသည်။ ချူးနှင့်ဖခင်ကြီးမှာ ကား အရှေ့နှင့်အနောက်လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။ ကားမှတ်တိုင် (၅)တိုင် ကျော်လောက်မောင်းပြီးနောက်ဖခင်ကြီး မျှားကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့် ပြီး မှတ်တိုင်တွင်ဆင်းဖို့အချက်ပြလိုက်တာကြောင့် ကားရပ်သည်နှင့် ချူးလိုက်ပြီးဆင်းခဲ့ရသည်။

“လူလေး ဝိုက်ဆာနေပြီလား”

“မဆာသေးပါဘူးအဘ”

“ဒါဆိုအိမ်ရောက်မှပဲစားကြတာပေါ့ကွာ၊ ရှေ့ကစားသောက် ဆိုင်မှာ စားဖို့ရော၊ သောက်ဖို့ရော ဝယ်ကြတာပေါ့”

ချူးမှာ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ကပ်လိုက်ပါလာရင်း ဖခင်ကြီး လက်ထဲ တွင် တစ်သောင်းတန်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“လူလေး...”

“ဗျာ...အဘ”

“အဘလုပ်ကိုင်တာကိုမင်းသဘောပေါက်ပြီလား”

ဈေးကောင်းကောင်းသိလိုက်ပါပြီ။ ဝေခင်ကြီး သူ့ကို လူမမယ် အရွယ်တည်းကရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သောလုပ်ငန်းကြီးမှာ ခါးပိုက်နှိုက် အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

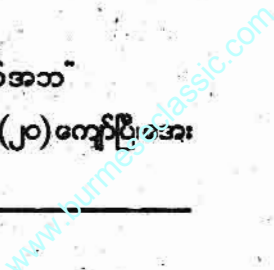
“လူလေး...အဘကို ရင်ထဲက စကားပြောစရာရှိရင် ပြောနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲကပြောစရာစကားမရှိပါဘူးအဘ၊ ဒါပေမဲ့ အဘအတွက်သားစိုးရိမ်တယ်၊ ပြီးတော့ သားလည်း အလုပ်လုပ်ကိုင် နိုင်တဲ့အရွယ်ကိုရောက်နေပြီပဲအဘရယ်... သားအလုပ်ထွက်လုပ်ပါရစေ”

“မင်းစကားကို ဒီမှာပဲရပ်၊ ငါ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဧည့်ကမ်းမရှိလူတိုင်းနှိုက်နေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သိပ်ပြီးရှိနေကြတဲ့ သူတွေဆီကနေ ပြန်ပြီးခွဲဝေယူတာ၊ တံခြားကောင်တွေလိုတွေကရာ နှိုက်တဲ့ထဲမှာ ငါမပါဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်အဘ”

“ဒီလောကကို ငါဖြတ်သန်းတာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်ပြီ၊ အား

ငါတစ်ခုတော့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ မင်းဘွဲ့ရပြီးရင်တော့ ငါဒီအလုပ်ကို ဝှန်လွှတ်မယ်၊ မင်းသာ ဘွဲ့ရအောင်လုပ်”

ချူး ဖခင်ကြီး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာထပ်ပြီး မပြောချင်တော့ တာမို့ဝမ်းနည်းစွာနှင့်ပဲ လက်ခံပေးလိုက်ရသည်။

ချူး ဘွဲ့ရမှပဲ ဖခင်ကြီးကို အန္တရာယ်လမ်းပေါ်ကနေ ဆွဲထုတ်လို ရမှာမဟုတ်လား...။

လောကကောင်းကင်ကြီးတွင် ဘဝ၏တိမ်တိုက်တွေ ဖုံးလွှမ်း နေပေမဲ့ တည်တံ့စွာ ရပ်တည်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ရွှေလျားခြင်း တွေနှင့်ပြောင်းလဲတတ်တာ ဓမ္မတာပင်ဆိုရမည်။

ချူး ဘဝသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဘဝကို ရှိခြင်း၊ မီးခြင်းများ နှင့်ဖြတ်သန်းခဲ့ရင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ဖခင် ကြီးဖြစ်စေချင်သော ပညာတတ်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ်နှင့် သူ့ကျေးဇူးပြန် ဆပ်ခြင်းလို သဘောထားခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ခြေပေါ်သို့ ခြေချခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာလက်တို့၏ကြီးဆွဲရာနောက်တွင် ကကြီး ရုပ်သဏ္ဍယ် ကခုန်ရသော လူသားဘဝကြီးကို သူတကာယ်ပင် မနှစ်သက်။ ကိုယ့် ဘဝကိုကိုယ်သာလျှင် ပဲ့ကိုင်သူဖြစ်ချင်သူ၊ သို့သော်လည်း ကံကြီး တစ်ချက်အလှည့်တွင် သူ၏ဘဝပြောင်းလဲခဲ့ရပြန်ပြီ...။

“ချူး” ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲကြီးနောက်ဆုံးဖြေဆိုပြီးချိန်မှပဲ

ဖခင်ကြီး၏ ရောဂါအခြေအနေ လုံးလုံးမကောင်းတော့တာကြောင့်
 ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ရတာကို ရှေးလုံးဝပင် မသိလိုက်၊ တမေးပွဲ
 ဖြေပြီး အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့မှ သိရသဖြင့် ဆေးရုံကို အားရင်းလိုက်
 သွားခဲ့ပေမဲ့ ဖခင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကိုပဲ ရှေးနောက်ဆုံး
 ကြားလိုက်ရပြီး ဖခင်ကြီး ရှေးဘဝကို ထာဝရကျော့ခိုင်းသွားခဲ့လေပြီ။

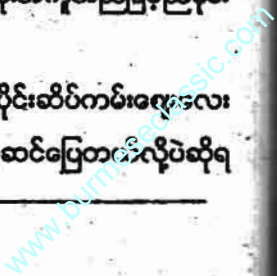
ရှေးဖခင်ကြီး နောက်ဆုံးပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကတော့
 “ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ” ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်
 သည်။ ဖခင်ကြီးအတွက် သူ့နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ဖြောင့်ဖြူနိုင်
 အောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ရှေးအတွက်
 အင်အားမဲ့သော မနက်ဖြန်ကို ဖြတ်ကျော်ရတော့မှာ ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်တို့သည် ချူးအတွက် လှောင်အိမ်ထဲမှ လွတ်မြောက်
ခဲ့သော ငှက်တစ်ကောင် ပမာကောင်းကင်ကြီးပေါ်သို့ လေစုန်လေဆန်
မသိပျံသန်းနေရတော့သည်။

ဖခင်ကြီးထားခဲ့သော ငွေကြေးတို့ဖြင့် ဖခင်ကြီးဖြစ်စေချင်
သော ထိုလမ်းကို ဆက်ပြီး လျှောက်ခဲ့ပေမဲ့ အခြေအနေက မဟန်တော့
ချေ။ ဒီအတွက် ချူးညှိုင်းအလုပ်တစ်ခုလုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ရှာဖွေ
ရတော့သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်စိုးအကူအညီဖြင့် ညှိုင်း
ဆိုက္ကားနင်းခွင့်ရခဲ့သည်။

ချူးတို့နေထိုင်သော ရပ်ကွက်နှင့် ညှိုင်းဆိပ်ကမ်းဈေးလေး
မှာ သိပ်ပြီးမဝေးတာကြောင့် ချူးအတွက် အဆင်ပြေတတ်လို့ပဲဆိုရ

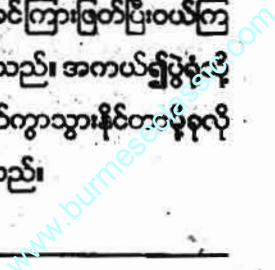
မည်။ လူမှန်းသိကတည်းက ဝေခင်ကြီးရှာဖွေမှုအောက်မှာ သက်သာစွာ
ဘဝရပ်တည်ခဲ့သူမို့ရလို့ ဘဝကြမ်းကြမ်းကို ဖြတ်သန်းသည်မှာ ပထမ
ဦးဆုံးလိုပင်ဆိုရမည်။

ရှူးဘဝမှာ ရမ်းသာခြင်းဆိုတာကို မခံစားခဲ့ရဘူးပေမဲ့ ဆင်းရဲ
ခြင်းဒဏ်ကို ဖော့အကြိမ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ဒီအတွက် ဆင်းရဲ
ခြင်းလှိုင်းဒဏ်ကို ရှူးသက်လုံကောင်းကောင်းနှင့် နေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တွေဝေခြင်းကတော့ ရှူးဘဝတွင် မရှိခဲ့တာ
တော့အမှန်း၊ အနာဂတ်တံခါးရုပ်တွေကို လက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ဖွင့်ခဲ့သူ။

ရှူး— နင်းရသော ဆိုက်ကားမှာ လိုင်စင်မဲ့မို့ တရားဝင်ဂိတ်များ
တွင် ဝင်ရောက်ပြီး ဆွဲခွင့်မရသဖြင့် ကြုံတဲ့နေရာမှာ ကြုံသလိုရပ်ပြီး
ဆွဲရသည်။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်သူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။
ရှူးလိုပင် ကြုံရာရပ်ပြီး ဆွဲစားနေရသူတွေလည်း ရှိ၏။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ည ၁၀:၀၀ နာရီနောက်ပိုင်း ရွာတွေဘက်မှ လာ
ကြသော ကုန်စိမ်းဖော်တော်ကြီးတွေက ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ဆိုက်
ရောက်လာကြသောကြောင့် ပွဲရုံသို့ မရောက်ခင် ကြားဖြတ်ပြီး ဝယ်ကြ
သူတွေက ညပိုင်းကို ဒုက္ခခံပြီး လာဝယ်ကြရသည်။ အကယ်၍ ပွဲရုံသို့
ရောက်သွားခဲ့ပါက... ဈေးက(သုံး) ဆလောက်ကွာသွားနိုင်တော့မို့ ရလို့
ဒုက္ခခံပြီး လာရောက်ဝယ်ယူကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရှန်းကန်နေကြရတဲ့သူတွေများစွာ
ထဲတွင် ဈေးဆိုသည့်လူတစ်ယောက်လည်းပါဝင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်လား။
လူ့လောကလူပတ်ဝန်းကျင်သည် ခက်လှ၏။ ဘဝတူလူတန်းစားအ
ချင်းချင်းကြားတွင် ရန်လိုမှုတွေ၊ စာနာမှုကင်းမဲ့ခြင်းတွေကြောင့်
ပြဿနာများစွာ၊ ပဋိပက္ခများစွာတို့ကိုတွေ့ကြုံနေရပြန်၏။

ဈေး ရန်ကိုရှောင်ချင်သလို ပြဿနာဆိုသောအရာကို မကြံ
ချင်လို့ လူလူချင်းဆက်ဆံရေးကို အပြေပြစ်ဆုံး၊ အချောမွေ့ဆုံးဖြစ်
အောင်နေခဲ့သူတစ်ဦးပင်... ဒါပေမဲ့ ဈေးရှောင်တိမ်းခဲ့သော အရာတွေ
က ဈေးဆီကိုဖိတ်ခေါ်ခြင်းမရှိဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

ဈေးမနက်ပိုင်းနင်းသူဆီကဆိုက်ကားကိုလွှဲယူလိုက်ချိန်ကည
၆:၀၀နာရီခွဲ...။ ဈေးဆိုက္ကားကိုလွှဲယူပြီး ကောင်းမကောင်းကိုအရင်ဆုံး
မေးပြီး ပြင်စရာရှိတယ်ဆိုရင် ဆိုင်မှာသွားပြန်ပြီးမှ ဆိုက္ကားထွက်ခဲ့ရ
သည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဈေးဆိုက္ကားပြန်ပြီးအပ်တဲ့အခါ ...၊ ပျက်တာ
ရှိရင် ပြောဆိုပြီးအပ်ခဲ့သည်။ ဆိုက္ကားပြင်နေတော့ နေပိုင်း ပျက်ရင်
နေပိုင်းသမားခံပြီး ညပိုင်းပျက်တာကို ဈေးကခံရသည်။ အကယ်၍
တာယာတွေခွေတွေပျက်ရင်တော့ မနက်သမားနှင့်ညသမားမှာ ကမ
ဝက်စီခံကြရသည်။

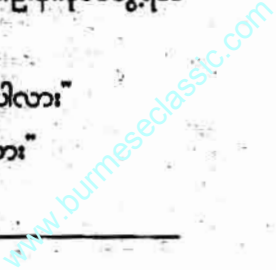
ဆိုက္ကားပိုင်ရှင်ကတော့ ဘာကိုမှလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ရတဲ့ ငွေ

ကိုသာ အိတ်ထဲကိုထည့်တော့သည်။ မတရားဘူးဆိုတာကို သိနေပေမဲ့ကိုယ်ကငြင်းဆန်ရင်ကိုယ်ကသာအလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားမည်။ ဤသည်ကိုပင် လုပ်ချင်သူတွေကများစွာရှိနေကြသည်။ ဘဝ၏ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို အခြေခံလူတန်းစားတွေ ဘဝတွင် တင်းပြီးခံဖို့မှာမလွယ်လှပေ... ဒါကြောင့်လည်း နေရှင်လူတန်းစားတွေ၏ တုပ်သွေးစုပ်မှုအောက်တွင်လည်စင်းပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

နေ၊ ငွေကြေးအင်အားတွေနှင့် အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ကြရသောဘဝများစွာ မျက်ရည်များစွာတို့အတွက် ချူး ရင်မှာမကျေ နပ်မှုများစွာ နှိပ်နေပေမဲ့ ချူးဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ တကယ်လို့သာ ချူးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦးသာဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ သူတန်းစား နိမ့်ပါးသူတွေအတွက် ကာကွယ်ပေးနိုင်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

ချူးညှိုင်းဆိုတာထိုးနေကျနေရာတွင် ချူးနှင့်အတူ ဆိုတာ့ သား(၃)ယောက်ရှိသည်။ ကိုသိန်းရွှေနှင့်ဦးနီတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ရညဆတော့ကိုသိန်းရွှေတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရပြီး ဦးနီကိုမတွေ့ရသ

“ကိုသိန်းရွှေ...ဦးနီတစ်ယောက်ကိုမတွေ့ပါလား”
“ချူး...မင်းဦးနီသတင်းမကြားလိုက်ဘူးလား”

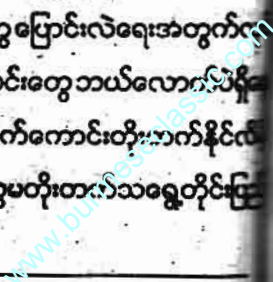
“ဟင့်အင်းဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ ညောင်ပင်ဂိတ်ကကောင်တွေ သူတို့ ဇောက်သည်ကို ခွက်ဝင်ကျတယ်ဆိုပြီး ရိုက်လွှတ်လိုက်ကြတယ်”

“ဟာဗျာ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ကိုယ်လိုသူလိုဘဝထု လူတန်းစားအချင်းချင်းမလုပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ...”

“လူတွေကခက်ပါတယ်ကွာ ဗုဒ္ဓသာသနာထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံ ကြီးမှာနေထိုင်ကြပြီး မေတ္တာတရားခေါင်းပါးနေကြတာ ဝမ်းနည်းစို့ ကောင်းတယ်၊ လူတွေကလူနဲ့မတူကြတော့ဘူး ဘီလူးစိတ်တွေပေါက် နေကြပြီနဲ့တူပါတယ်...၊ စကားလုံးကြီး ပြောတာတော့မဟုတ်ဘူး ငါတို့တိုင်းပြည်ကြီး ခေတ်မီ နိုင်ငံကြီးဖြစ်ဖို့ဆိုရင် လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ပိုင်းတွေကိုပြင်ကြ တော့လိုအပ်တယ်”

“ကိုသိန်းရွှေပြောတာ သိပ်ပြီးမှန်တဲ့စကားပဲဗျာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရတွေပြောင်းလဲရေးအတွက်က ဆောင်နေတဲ့ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဘယ်လောက်ပိုမို ကြပါစေ၊ ရုပ်ဝတ္တုပိုင်းသာတိုးတက်ကောင်းတိုးတက်နိုင်လိမ့် မယ်၊ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ပိုင်းတွေမတိုးတက်သရွေ့တိုင်းပြည်

ဟာနိပုံကျနေဦးမှာပဲ”

“ဟူး... ဒီအကြောင်းတွေပြောနေရင် မိုးလင်းတာ တောင်
ပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူးကွာ”

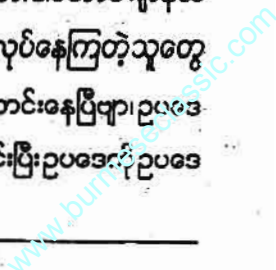
“ဒါနဲ့ဦးနီဒဏ်ရာက ဘယ်လိုနေလဲ အမှုတွေဘာတွေ ရော
မလုပ်ဘူးလား...”

“ရဲစခန်းမှာတော့ အမှုတော့ဖွင့်ထားတယ်၊ ရိုက်တဲ့ (၂)
ကောင်ကတော့ ဖမ်းလို့မမိသေးဘူး... ဒီကောင်တွေက ဆိပ်ကမ်း
တကြောမှာ ဆိုက္ကားနင်းတာကို အယောင်ပြုပြီး မဟုတ်တာအကုန်
လုပ်နေကြတာ”

“သက်ဆိုင်ရာရဲတွေက ဒီကောင်တွေလုပ်နေတာကိုမသိဘူး
လား”

“သိတော့ သိမှာပေါ့ကွာ၊ ဖမ်းလို့မရနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ
ကြောင့် ဒီကောင်တွေထောင်ထဲကိုမရောက်ကြသေးတာနေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတွေကြောင့်
ဥပဒေအပြင်ဘက်ကကောင်တွေလူပါးဝနေတာ၊ ဒါတောင် ဂျာနယ်
တွေကနေ ထုတ်ဖော်နေလို့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ
ထင်တိုင်းမကြံနိုင်ကြတာပြောင်းလဲဖို့တော့ကောင်းနေပြီဗျာ၊ ဥပဒေ
ဘက်တော်သားတွေဘက်က အဂတိတရားကင်းပြီး ဥပဒေကို ဥပဒေ

အတိုင်း ငြိတ်ငြိတ်သားသားလုပ်ကိုင်ရင် တိုင်းပြည်သိပ်ကိုအကျိုးရှိ
မှာပါ ဒါနဲ့တော့မစပ်ဘယ်သူတွေလဲ”

“ချူးမင်းက ညလမ်းပေါ်ကိုရောက်တာ မကြာသေးဘူးဆို
တော့ ဒီကောင်တွေကို သိမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ အငယ်လေးနဲ့စိုးကြီး
ဆိုတဲ့ကောင်တွေပဲ”

ချူးထိုနာမည်တွေကို ရမှပင်ကြားဘူးသူဖြစ်၏။ သူ့နှင့် ဒုစရိုက်
လောကမှာ ပတ်သက်ဆက်နွယ်စရာမရှိခဲ့တာကြောင့် ထိုအမည်
တွေကို ချူးမသိခဲ့တာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် လူမိုက်ဆို
သော ဝေါဟာရကို ချူးမကြိုက်။ လူလူချင်း အနိုင်ကျင့် ဝိုလ်ကျတာကို
လက်မခံနိုင်သောလူဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် အုပ်စုခွဲပြီး မိုက်ကြေးခွဲစား
နေသူတွေကို ချူးအရွံ့မှန်းဆုံးပင်။

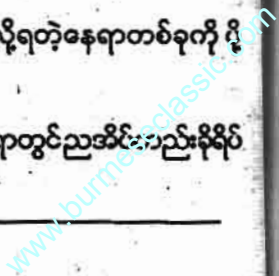
“မောင်လေး... ဆိုက်ကားအားလား”

ချူးတို့အနားကို အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာပြီး မေးလိုက်
တာမို့

“အားပါတယ်အစ်မ... ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“ဒီအနီးအနားမှာ ညအိပ်တည်းခိုလို့ရတဲ့နေရာတစ်ခုကို ခို
ပေးပါ”

ဆီလ ဘမ်းနှင့် သိပ်ပြီး မဝေးသောနေရာတွင် ညအိပ်တည်းခိုရိပ်

သာတွေ့ရှိနေတာကြောင့်၊

“ပိုးပေးလို့ရပါတယ်အစ်မ... ဦးသိန်းရွှေလိုက်သွားမလား”

“မင်းပဲလိုက်သွားပါကွာ ငါကဈေးဦးပေါက်ပြီးပြီ”

“ဒါဆို သွားမယ် အစ်မတက်လေ”

ဈေးဆိုက္ကားဆိုတာလေးကို လှည့်ပေးလိုက်ပြီး ဆိပ်ကမ်းထဲမှ
အပြင်ဘက်ကတ္တရာလမ်းဆီကို နင်းလာစဉ်...

“ဟင်...”

ဈေးသွားရမည့်လမ်းတွင် ဆိုက္ကား(၂)စီးပိတ်ပြီး ရပ်ထားသလို
ဆိုက္ကားပေါ်တွင် လူ(၃)ယောက်ထိုင်နေကြသည်။ ဈေးစိတ်ထဲတွင်
အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။

“မောင်လေး... ဒါ... ဒါ...”

“အစ်မဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့... ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်ရှင်း
မယ်”

ဈေး ဆိုက္ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့်
စကားသံကို နားစွင့်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဈေးဆိုတာမင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေးလိုက်သည့် စကားသံမှာ ရန်လိုနေသော အရိပ်အယောင်

www.burmeseclassic.com

တွေပါနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပေမဲ့ ချူးဘယ်သူနှင့်မှ ပြဿနာ မရှိခဲ့တာကြောင့် ရန်ပြုမည်သူတွေလိုပင်ထင်မိလိုက်။

“မင်းဆိုတာပေါ့ကစရီးသည်ကို ငါတို့ဆိုတာပေါ့ကိုပြောင်း တင်ပေးလိုက်စမ်း”

“ဟင်”

ဒုတိယမြောက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ခံ ပြင်းမိသွားသည်။ ဒါဟာ ဝိုင်းကျမှုတစ်ခုပင်မဟုတ်လား...

“ဟေ့ကောင်ပြောနေတာမကြားဘူးလား...”

“ဒီကောင်ကြည့်ရတာ နားမကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်။ နားလေး ပွင့်သွားအောင် လုပ်ပေးမှဖြစ်မယ်”

ရန်ပြုလိုသောစကားကနေ တိုက်ခိုက်ဖို့ထိလှမ်းလာသော စကားကြောင့် ချူးဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အလျင်မြန်ဆုံးချရတော့ သည်။ ပထမဦးဆုံးစဉ်းစားလိုက်သည်မှာ တောင်းပန်ပြီးရှောင်သွား ရန်ဖြစ်၏။ ဒုတိယစဉ်းစားချက်မှာ တုံးတိုက်တိုက်ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။

“မောင်လေး... မမ သူတို့နဲ့ဆိုမလိုက်ဘူးနော်”

ချူးဆိုတာပေါ့မှ စရီးသည် အမျိုးသမီး၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ချူးအတွက် ဖိအားသဗ္ဗယ်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားတို့ကြားမှာ ပြဿနာမရှိခဲ့ဘူးထင်ပါတယ်”

“မင်းဘက်ကမရှိခဲ့ပေမဲ့ငါတို့ဘက်ကရှိတယ်ကွ”

“ဗျာ...”

ရုရှ သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီးမေးမိလိုက်၏။ သူဘာတွေကိုလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာတကယ်ပင်စဉ်းစားလို့မရခဲ့ပါ။

“အငယ်လေးကြာတယ်ရွှေပြည်အေးတရားတွေကိုတွေ့နေ့၊ ခေနဲ့တော့မင်းခရီးသည်ကိုလွှဲပေးမလားလွှဲမပေးဘူးလားဆိုတာပဲပြော”

“ခရီးသည်ကိုအရင်ဆုံးမေးကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကထည့်ပေးချင်တိုင်းထည့်ပေးလို့မရဘူး”

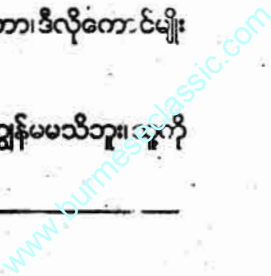
“ကျွန်မမလိုက်နိုင်ဘူး”

“မင်းမလိုက်လို့မရဘူး”

“ဘာ...”

“ဒီကောင်ဆိုက်ကားက ဂိတ်နဲ့တရားဝင်ဆွဲနေတဲ့ ဆိုက္ကားမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဆိုက္ကားက ဂိတ်နဲ့တရားဝင်ဆွဲနေတာ။ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေခွက်ကျနေတာကိုဆက်ပြီးမကြည့်နိုင်ဘူး”

“တရားဝင်တာတွေတရားမဝင်တာတွေကျွန်မမသိဘူး။ သူ့ကို”

ကျွန်မတားလာတာ သူနဲ့ပဲသွားမယ်”

“မသွားရဘူး...ကွာ”

အငယ်လေးနှင့်စိုးကြီးဆိုသည့်နာမည်ကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ဦးနီကိုသတိရလိုက်သည်။ ဦးနီကိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းစော်စားလိုက်ကြသော နှစ်ယောက်... နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့မသိ၊ ချူးသဘောပေါက်လိုက်တာကတော့ ထိပ်တိုက်တိုးမှုတွေကိုရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်တော့ပါ။

“ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့ကိုမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ သွားခွင့်ပြုပါ”

“မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေလာပြီးပြောမနေနဲ့ခံစားလို့မရဘူး”

အခြေအနေတွေက နောက်ဆုံးချိန်ကိုရောက်သွားပြီဖြစ်တာ

ကြောင့်-

“အစ်မအောက်ကိုဆင်းပြီးရှောင်နေလိုက်ပါ”

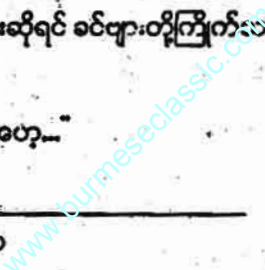
“မင်း...မင်း...ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်”

“မဖြစ်လည်းမတတ်နိုင်တော့ဘူးအစ်မ”

ချူးဆိုတာပေါ်မှဆင်းပြီးရင်ဆိုင်ဖို့ကိုပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ကဲ တောင်းပန်လို့မှမရတော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုသာရွေးလိုက်တော့”

“သိပ်ပြီးကြားကောင်းတဲ့စကားပဲဟေ့...”

“စိုးကြီးလက်သံကို မမြည်းမဝမ်းဘူးရင် ခေတ်နောက်ကျသွား
မယ်ကဲ... ရှောင်ပေတော့”

ချူးဘဝမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရန်ဖြစ်ခြင်းကိုရှောင်ကွင်း၊
သလိုစကားများခြင်းတောင်မဖြစ်ခဲ့တဲ့သူအတွက် အကြီးမားဆုံးရန်ပွဲ
ကြီးကို ပွဲဦးထွက်စတင်ပြီး ကြုံလိုက်ရခြင်းပင်။ ရန်မဖြစ်ဘူးပေမဲ့ ခပ်
ညံ့ညံ့ လူပျော့လူညံ့တစ်ယောက်တော့မဟုတ်။ ချူးတို့သားအဖနှစ်
ယောက် နေရာမရှိ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ခိုကပ်ပြီးနေခဲ့စဉ်က
ကျောင်းကပ္ပိယကြီးဦးလေးစံ၏ မြန်မာ့သိုင်းပညာကို (၂)နှစ်လောက်
ဆင်ခွင့်ရသူတစ်ဦးဖြစ်တာကြောင့် အငယ်လေး။ စိုးကြီးတို့(၃)ဦး၏
တိုက်ခိုက်ရန်ပြုမှုကို အသာအယာ ရှောင်တိမ်းရင်း...

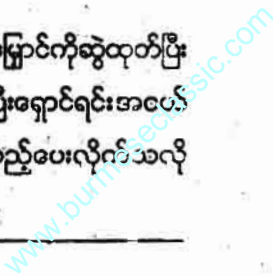
“ဖြောင်း... အီး... ခွပ်... အား... ဒုတ်... အင်း...”

မြန်မာ့သိုင်း၏ တုံ့ပြန်မှုတွေမှာ လူရမ်းကားတွေအတွက် ဆုံးမ
ရာဖြစ်သွားပြီး (၃)ယောက်လုံး မြေပြင်တွင် ဓွေခေါက်ကြသွားသည်။

“မောင်... မောင်လေး... နောက်မှာ... ဓား... ဓား...”

“ဟင်”

အငယ်လေးဆိုသည်လူသူခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး
ချူးကို ပြေးပြီးဝင်ထိုးတာကို ပွတ်ကာ သိကာကပ်ပြီး ရှောင်ရင်း အငယ်
လေးလက်မှ ဓားမြှောင်ကို သူ့ခိုက်ဆီသို့ ပြန်ပြီး လှည့်ပေးလိုက်သလို

ဖြစ်သွားပြီး။

“အား...”

“အယ်...”

အငယ်လေးတစ်ယောက် ဒူးညှိတ်ကျသွားပြီး ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင်လဲကျသွားတော့၏။

“ဟာအငယ်လေးစသ...သေပြီ...”

“ပြေး...လစ်...တော့...”

ဈေး၏ရန်ပွဲကတော့ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဈေးဘေးတွင် ခရီးသည်အစ်မနှင့် သွေးအိုင်ထဲတွင်လဲကျနေသော အငယ်လေးသာရှိတော့သည်။

“မောင်လေးမင်းပြေးတော့လေ”

“ကျွန်တော်မပြေးဘူးအစ်မ၊ ဥပဒေအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ခံမယ်”

“မောင်လေးရယ်မင်းအတွက်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူးအစ်မရယ် ကိုယ်ကစီမံခဲ့တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ...။ အစ်မသွားချင်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပြီးတာနဲ့ရဲဝန်ကိုသွားပြီး အဖမ်းခံမှာပါ။ ဆိုကြားပေါ်ပြန်ပြီးတက်အစ်မ”

ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် သေသည်ရှင်သည်ကိုမသိတဲ့ အငယ်

လေးကိုထားခဲ့ပြီး ချူးဆိုက္ကားလေးကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မောင်လေးက သွေးအရမ်းအေးတယ်နော်”

“နောက်ဆုံးအခြေအနေကို သိထားပြီးမှတော့ အစ်မရယ် တခြားဘာတွေကိုတွေ့ပြီးတော့ စိတ်ပူပန်စရာရှိတော့မှာလဲဗျာ...”

“မင်းမှာ မိသားစုမရှိဘူးလား”

“လူမှန်း သိကတည်းက အဖေတစ်ယောက်ကလွဲပြီး မိသားစုဘဝဆိုတာဘာမှန်း မသိခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဖခင်ကြီးမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မိသားစုဆိုတာ ပြောစရာတောင်မလိုတော့ပါဘူး”

“စိတ်မတောင်းစရာပဲကွယ်မင်းအတွက် မမဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ ဖြစ်သမျှဘဝတွေပေါ်မှာ ကျကျကျနပ်နပ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းသွားမှာပါ... လူ့ဘဝကြီးဆိုတာ ဝံ့သေနိယာမမရှိဘူးဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ...”

ခခနန်း (၁)

“ချူးဧည့်တွေ့”

ချူးအချုပ်ထဲကိုရောက်နေတာ (၃)ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဖြစ်၏။ အချုပ်ခန်းစောင့်တပ်ကြပ်ကြီးမှလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သဖြင့်ထိုင် နေရာမှထပြီး သံတိုင်ကိုကိုင်လျက်ရပ်လိုက်ချိန်တွင် တိုက်ပုံအနက် နှင့် ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပေမဲ့ အစိုးရရှေ့နေလို့ပဲထင်လိုက်မိသည်။

“အန်ကယ်အမည်ကဦးခင်ဇော် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ချင်တာ... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“မင်းအမှုအတွက်အန်ကယ်ကရှေ့နေလိုက်ရမှာ”

“ဗျ”

ရှေးသည် အငယ်လေးကိုစားထိုးမှုကျူးလွန်ပြီး အချုပ်ထဲကို ရောက်ကတည်းက သူ့အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုမှမစဉ်းစားတော့ပါ ဖြစ်သမျှ ကြုံသမျှကို ရင်စည်းခံဖို့ တစ်ခုပဲဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် ရှေ့နေ ငှားရမ်းဖို့ဆိုတာ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားမိ။

“အန်ကယ်လူများ မှားနေသလားမသိဘူး”

“ဘာလို့လဲမောင်ရင်”

“ကျွန်တော်ရှေ့နေမငှားခဲ့ဘူး”

“မင်းမငှားပေမဲ့မင်းအစ်မကငှားခဲ့တာ...”

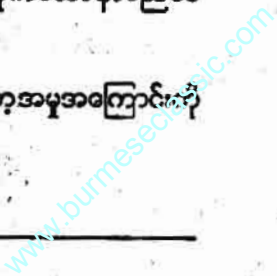
“ဟာ... အန်ကယ်ပိုပြီးတောင်လွဲနေပြီ... ကျွန်တော်က တစ် တောင်ကြွက်တွေမျိုးသာရင်းဆိုတာ မူးလို့တောင်ရှုစရာမရှိဘူး”

“မင်းဘဝမင်းသမိုင်းကြောင်းကို အန်ကယ်အားလုံးသိပြီးပါပြီကွာ... ခုံစမ်းလို့သိခဲ့တာတော့မဟုတ်ဘူး... မင်းအမှုကိုရှေ့နေလိုက် ဝေးဖို့ငှားရမ်းတဲ့နွယ်ရီဦးဆီက သိခဲ့ရတာပါ”

“နွယ်ရီဦး... နွယ်ရီဦး”

ရှေးဘဝအတွက်ပထမဦးဆုံးကြားဘူးလိုက်သော နာမည်ပင် ဖြစ်၏။

“ကဲဒါတွေကိုနောက်မှပဲမင်းစဉ်းစားတော့ အမှုအကြောင်းကို စကားပြောကြရအောင်”

“ကျွန်တော်အမှုက သိပ်ပြီးရုံညီရုံညီဝေးဝေးပြောစရာမရှိတာ၊ သူတို့ဘက်က အကြောင်းမဲ့ကြီးရန်ရှာတာကို ကာကွယ်ရင်းဖြစ်သွားခဲ့ရတာပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်း အမှန်တရားဖြစ်ဖို့ကတော့ လုပ်ဆောင်ရမှာပေါ့”

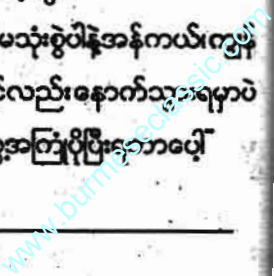
တရားဥပဒေ၏ အမှန်တရားပေါ်မှာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပိုင်ခွင့် ရှိပါ့မလား၊ ဆိုတာကို ခေါင်းထဲတွင် မစဉ်းစားတော့ပဲ ရှေ့နေဦးခင်ဇော် မေးသမျှကို ဖြေပေးရင်းနှင့် နွယ်ရီဦးဆိုသော အမျိုးသမီးကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဧည့်ချူး.. မင်းအချုပ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးနေမလား၊ ထောင်ကို သွားမလား”

“ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးလို့မှမရတာ သက်ဆိုင်ရာက လုပ်ရမယ့် ကိစ္စပါအန်ကယ်”

“မင်းဆက်ပြီးနေချင်ရင် ဆက်ပြီးနေလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးမယ်၊ မနေချင်ရင်တော့ စီစဉ်စရာမလိုဘူးပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ငွေကြေးအပိုမသုံးစွဲပါနဲ့အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ထောင်ကိုပဲ သွားပါမယ်၊ ခုမသွားချင်လည်း နောက်သွားရမှာပဲ မဟုတ်လား ကြိုပြီးသွားထားတော့ အတွေ့အကြုံပိုပြီးရှာတာပေါ့”

“အင်းလေးဒါကတော့မင်းဆန္ဒပဲအန်ကယ်သွားမယ်၊ မင်းစား
ဖို့အတွက်အားလုံးစီစဉ်ပေးထားခဲ့တယ်”

“ဟင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ဈေးဘာကိုမှနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားပါသည်။ သူလိုလူ
တစ်ယောက်ဘဝတွင် ရုလိုဆောင်ရွက်ကူညီပေးမယ့်သူဆိုတာ
အဖြေမထွက်နိုင်သောပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် နွယ်ရီဦး
ဆိုသည့်မိန်းကလေးသည် သူ့ဘဝထဲကိုပါဝင်နေခဲ့ရသလဲဆိုတာကို
စဉ်းစားလိုပင်မရ။

“ကောင်လေးထိုင်လေကွာ သံတိုင်ကြီးကိုကိုင်ပြီး ဘာတွေ
ခေါင်းစားနေတာလဲ၊ ဘာလဲသံတိုင်နောက်မှာ နောင်တဆိုတာကိုခံစား
နေတာလား”

ဈေးနှင့်အတူ အချစ်ခန်းထဲတွင် လူ(၃)ယောက်သာရှိသည်။
ဦးဘစ်သူကားပြုခိုလ်တစ်ဦး၊ နယ်တွေဘက်တွင် ကျင်လည်ကျက်
စားခဲ့ပြီး သက်ဆိုင်ရာမှလိုက်ဖမ်းစဉ်ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြေးခဲ့ရာမှရန်ကုန်
တွင်ဖမ်းမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ မင်းထက်၊ သူက
ရန်ကုန်ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ တစ်ဦးဆိုပေမယ့် သူ့တွင်အပေါင်းအဖော်
ခရို တစ်ကိုယ်တော်သမား။ သူတို့(၂)ယောက်နှင့် ဈေးသာရှိလာ
ကြောင့်အချစ်ခန်းတွင် လူချောင်နေသည်။ ဈေးကိုနောက်မှ ဖမ်းပြီး

ပြောလိုက်သူကတော့ဦးဘဝံပင်ဖြစ်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကိုယ်လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့အရာပေါ်မှာ နောင်တဆိုတာလည်းမရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မိုက်မဲလို့ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလေ...”

“ကောင်လေးလောကကြီးမှာ ကိုယ်ကသူတော်ကောင်းဖြစ်နေတာတောင် သူယုတ်မာတွေကြောင့် သူတော်ကောင်းကျင့်စဉ်တွေ ပျက်ခဲ့ရတာတွေရှိကြတယ်။ ဘာသာရေးစကားပြောရရင် အကုသိုလ်အကျိုးဆက်တွေကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရတာပေါ့ကွာ...”

“ဦးဘဝံပြောသလို ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ ကျွန်တော်ခုစဉ်းစားနေတာ ကျွန်တော်နဲ့ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ခြင်းမရှိတဲ့ လူတစ်ဦးကနေ အကူအညီတွေပေးနေတာကို စဉ်းစားနေတာ...”

“မင်းဘက်ကမပတ်သက်ဘူးဆိုပေမဲ့ သူ့ဘက်ကပတ်သက်စရာအကြောင်းတွေ ရှိနေလို့နေမှာပေါ့ကွာ... တစ်ခါတစ်ခါ လူ့ဘဝလူ့လောကကြီးကို ခပ်ရိုးရိုးလေးပဲစဉ်းစားစမ်းပါ... သိပ်ပြီးရှုပ်ထွေးတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းကို ပင်ပန်းအောင်မလုပ်နဲ့၊ ဒီလိုနေရာမှာ ရောက်တုန်းရောက်မိုက်သက်သောင့်သက်သာလေးနေစမ်း၊ ဒီနေရာဆိုတာ မင်းရောက်ချင်တိုင်းမရောက်နိုင်ဘူး။ တစ်ခုပေးခဲ့ရုံတယ် ထောင်ဆိုတာ လူဆိုးလူမိုက်တွေအတွက် သီးသန့်ပေးပေါက်ခဲ့တာ

တော့မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတောင်းတဲ့သူတွေရော သီလသမာဓိမြဲတဲ့သူတွေရော အများအကျိုးကို ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေလည်း ထောင်ထဲကို ရောက်နိုင်ကြတာပဲ”

ဦးဘစ်ပြောလိုက်သော စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ချူးကောင်းကောင်းသဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။ လောကကြီးတွင် အမှန်တရားအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော သူရဲကောင်းတွေ၊ ကိုလိုနီစနစ်၊ အာဏာရှင်စနစ်အောက်တွင် များစွာပေးဆပ်ခဲ့ရတာကို ချူးကြားဖူးခဲ့သည်။

ထိုသူရဲကောင်းတွေ၏ ပေးဆပ်မှုကြောင့် ချူးတို့တိုင်းပြည်တွင် ဒီမိုကရေစီစနစ်ကြီးကို စတင်ပြီး စံစားနေရပြီမဟုတ်လား။

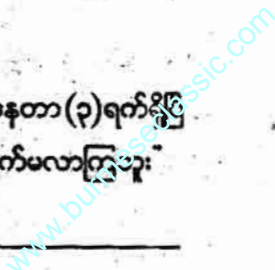
“ကောင်လေးထိုင်လေကွာ ဆေးလိပ်သောက်တတ်ရင် ဖွာလေ”

“ရပါတယ်ဦးဘစ် ကျွန်တော်ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပါဘူး”

“ငါတို့တိုင်းပြည်မှာ လူဆိုးလူမိုက်တွေနည်းပါးသွားကြပြီနဲ့တူသေး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းကြည့်ပါလား ငါတို့အချုပ်ကို ရောက်နေတာ (၃) ရက်ရှိပြီ ဆိုအချုပ်ထဲကို ငါတို့ကလွဲပြီး တစ်တောင်မှ ရောက်မလာကြဘူး”

၂၈ စန္ဒာဝေဠိ

“ကျွန်တော်ကတော့အဲ့ဒီလိုမထင်ဘူး”

“မင်းကဘယ်လိုထင်လို့လည်း၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မင်းထက် သံတိုင်ကြားမှ အပြင်ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ရှေး
တို့နားကိုကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“ရဲတွေလူဆိုးတွေကို ဖမ်းလို့မပိတာရော အပေးအယူတွေများ
နေတာရော... ပြီးတော့...”

မင်းထက်စကားဆက်ပြီး မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သဖြင့်။

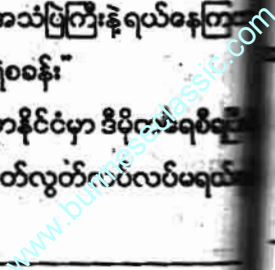
“ဆက်ပြောလေကွာ ဒီမိုကရေစီခေတ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သဘောထားပြောဆိုခွင့်ရှိတယ် ဒါပေမဲ့ မှန်ဖို့တော့လိုတယ်”

“မှန်းလွန်းလို့ခက်နေတာ ကျုပ်တို့အချုပ်ခန်းထဲကို တကယ်
သာသက်ဆိုင်ရာက ဥပဒေအတိုင်း ဖမ်းဆီးမယ်ဆိုရင် မတ်တတ်ရပ်
တောင်နေရာမရှိဖြစ်သွားမယ်”

“မင်းထက်မင်းပြောတာကို ဝါကောင်းကောင်းသဘောထဲ
လိုက်ပြီ... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟိတ်အချုပ်ခန်းထဲမှာ ဘာလို့အသံပြုကြီးနဲ့ ရယ်နေကြ
လဲ၊ ဒါမင်းတို့ပထွေးအိမ်မဟုတ်ဘူးကွ ရဲစခန်း”

“ကိုရှား ခင်ဗျားပြောတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒီမိုကရေစီ
ကိုယ်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်ရယ်တာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရယ်”

လားဗျ"

"ဟကောင်မင်းထက်ရ ဒါရဲစခန်းလေ၊ မင်းကြီးတော်ပိုင်တဲ့
ပျော်ပွဲစားရုံမှမဟုတ်တာရယ်ချင်တိုင်းရယ်လို့ရပါ့မလားကွ"

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အသံတိတ်ရယ်
မောလိုက်တော့သည်။

"အချုပ်သားသစ်ဝင်မယ်"

"ဂျိုင်း..."

အချုပ်ခန်းပြင်ဘက်မှ အစောင့်ကျရဲ၏အော်သံနှင့်အတူ လူ
တစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ဝင်လာသူကအခြားသူမဟုတ်စိုးကြီး။

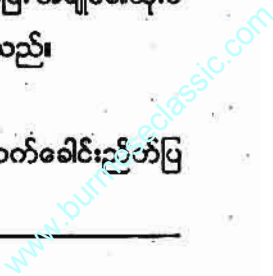
"ဟာ..."

စိုးကြီးသူမျက်နှာကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်မျက်နှာတွင်သွေးလုံးဝ
ချိတော့၊ ချူးဘဝကို ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲ ရွေးပေးလိုက်သော
ကြီးနှင့်ချူးပြန်လည်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့
အာဆုံသည့်နေရာကတော့မကောင်း။

ဦးဘစ်ကို ချူး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အချုပ်၏ထုံးစံ
ထိုင်းဝင်ကြေးသရုပ်ပြုလုပ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"မင်းထက်ဒီတာဝန်ကိုမင်းလုပ်တော့"

ဦးဘစ်ပြောလိုက်သောစကားကို မင်းထက်ခေါင်းညှိဟ်ပြု

လိုက်ပြီးစိုးကြီးရှေ့တွင်မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းအမည်”

“စိုးကြီး”

“အမှုကဏ္ဍ”

“ရိုက်မှုနဲ့စိုးမှု”

“ထောင်ကျဘူးလား”

“ထောင်တော့မကျဘူးပါဘူးအချုပ်ထဲတော့ဝင်ဘူးတယ်”

“ဒါဆိုမင်းအချုပ်ရဲ့သဘောတရားကိုကောင်းကောင်းသိထား

မှာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့သိ...သိ...ပါတယ်”

“သိရင်ဘာစပြီးလုပ်ရမလဲပြော”

“ပုံ...ပုံ...စံ...ထိုင်ရပါတယ်”

“ထိုင်စမ်းကွာ”

မင်းထက်ခိုင်းသမျှကိုစိုးကြီးကြောက်ကြောက်နဲ့လိုက်ပြီးလုပ်
နေတာကိုချူးနံရံကိုပိုပြီးကြည့်နေသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ
ခိုင်းချင်တာကိုခိုင်းပြီးမှမင်းထက်နားခိုင်းလိုက်သည်။ စိုးကြီးရုဏ်းနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ဝင်ထိုင်ပေမဲ့ချူးမျက်နှာကိုရဲရဲပင်မကြည့်ပုံချေ။

“စိုးကြီး”

“ဗျာ”

ချူး ခေါ်လိုက်တာကို စိုးကြီး အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထူး
လေသည်။

“မင်းငါ့ကိုတော့မှတ်မိနေမှာပါ”

“မှတ်...မှတ်မိပါတယ်၊ ဒီအတွက်ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“စိုးကြီး မင်းတောင်းပန်တာနောက်ကျသွားပြီ မင်းတို့ကြောင့်
ငါ့တံကြွမ္မာက အကြီးမားဆုံးပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ဘာကိုမှနောက်ပြန်
ဆုတ်လို့မရတော့ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ငြိုးဖွဲ့လောက်
တဲ့ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ ရိုင်း
စိုင်းလွန်းအားကြီးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါတို့သိပ်ကိုမှားသွားခဲ့ပါတယ်”

“လူတစ်ယောက်ကတော့ သေချာပေါက်သေသွားသလို လူ
တစ်ယောက်ကလည်း သေချာပေါက်ထောင်ကျရတော့မှာလေ၊
ထားလိုက်ပါတော့ကွာ အသိဉာဏ်မိုက်မဲခဲ့တဲ့ မင်းတို့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့်
တံကြွမ္မာဆိုးက အသာစီးရသွားတာပဲ”

“ချူး ထမင်းချိုင့်လာယူ”

ညနေစာအတွက် သူ့ကိုစီစဉ်ပေးထားသော ထမင်းချိုင့်
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အချုပ်ထဲတွင် ချူးကလွဲပြီး အပြင်မှစား

သောက်စရာပိုပေးသူတစ်ယောက်မှမရှိချေ။ ထို့ကြောင့်—

“စိုးကြီးမင်းအတွက်အိမ်ကထမင်းပိုပေးမှာလား”

“ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုငါတို့နဲ့အတူမျှပြီးစားကြမယ်”

“စားကြပါကွာ”

“စိုးကြီးမနေ့ကဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မေ့လိုက်တော့ မနက်
ဖြန်ဆိုတာ ငါတို့မပိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ဆိုရန်မှာပဲကောင်းမွန်တဲ့ဆက်ဆံ
ရေးတွေနဲ့ပဲနေထိုင်ကြရအောင်”

“အချုပ်ကပေးတဲ့ထမင်းဟင်းမစောင့်တော့ဘူးလား”

“မင်းထက် မင်းယောက်ဖတွေက စေတနာမပါတဲ့ အစားအ
သောက်ကိုမင်းပဲစောင့်စားဖို့”

“ကျွန်တော်မစားလည်း စာရင်းကတော့တင်မှာပဲဗျ”

“ဒါက သူတို့သမိုင်းမင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“သူများစီးပွားရေးကို တုတ်နဲ့မထိုးနဲ့ စားစရာရှိတာစား”

ချူးတို့(၄)ယောက် အပြင်မှပို့လိုက်သော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို
ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ပြီး အပူပင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရှေ့ကြုံလာရမည့် နေ့ရက်
တွေကို တွေးပြီးမပူတော့ပါ။

“...က်ဖြန်လမ်းကြောင်းနဲ့ ထောင်ကိုလိုက်သူကြော့ပေါ့”

“မင်းထက် မလိုက်သွားလို့ ဒီနေရာက မင်းစပေါ်တင်ပြီး ငှားထားတဲ့နေရာများမှတ်နေလား”

“ကျုပ်တို့ (၃)ယောက်က အမိန့်မချရသေးတော့ အချုပ်ထောင်မှာပဲရုံးထွက်နေကြဦးမှာ၊ ဦးဘစ်ကတော့ ထောင်ကျဆောင်ကို တစ်ခါတည်း သွားမှာမဟုတ်လား”

“ငါက အင်းစိန်မှာ တစ်ညပဲနေခွင့်ရမှာကွ”

“ဘာလို့လဲဦးဘစ်”

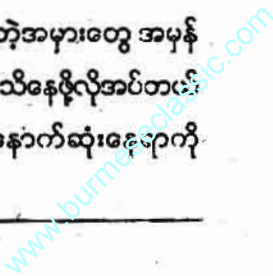
“ငါကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေအတွက် ငါနယ်ပိုင်းကို သွားပြီး အမှုရင်ဆိုင်ရမှာလေ”

“ဦးဘစ် အမှုတွေက တော်တော်များလား”

“သိပ်မများပါဘူး အမှုပေါင်း (၅၀) လောက်တော့ ရှိမယ်ဟား... ဟား... ဟား...”

ဦးဘစ် ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုတွေကို အပြစ်ဒဏ်ချရရင် နစ်ပေါင်းနည်းမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေပေမဲ့ ဦးဘစ် ဘာမှမဖြစ်သလို ဝင်ရှိနေသည်ကို အံ့အားသင့်ဖွယ်တွေ မြင်နေရ၏။

“လူ့လောက လူ့ဘဝကြီးမှာ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ အမှားတွေ အမှန်တွေကို ဘယ်သူမှ သိဖို့မလိုဘူး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနေဖို့လိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဓားပြပိုလ်ဘစ်တစ်ယောက် သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးနေရာကို

မလွမ်းဘူးဟေ့၊ ထောင်ထဲမှာ အဆုံးသတ်သတ်၊ အပြင်မှာအဆုံး သတ်သတ်သေသွားတဲ့အခါလိပ်ပြာလှဖိုပဲလိုအပ်တယ်”

“ဦးဘခံက ကိုယ့်လိပ်ပြာလှမယ်မလှဘူးဆိုတာ သိနေပြီးသား ပေါ့”

“ဟကောင်ရကိုယ်ရေးခဲ့တဲ့သမိုင်းကို ဘယ်သူတွေမော်ကွန်း တင်တင် ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံး။ တခြားသူ သိ တယ်ဆိုတာ လုံးလုံးမသေချာတဲ့ကိစ္စပါကွာ၊ ငါဘာတွေလုပ်တယ်ဆို တာကို မင်းတို့သိလည်း ဘာမှမထူးခြားဘူး၊ ဒီတော့ မသိချင်နဲ့တော့ ဒီနေ့ဆုံစည်းမှုဟာ နောက်နေ့မှာရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကဲ ဘုရားဝတ် ပြုပြီးရင် အိပ်ဖို့ပြင်ကြတော့”

ရဲစခန်းအချုပ်၏အစဉ်အလာအတိုင်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်ထားကြ၊ ထောင်ကိုရောက်ရင် ခုလို လွတ်လပ်ခြင်းမျိုးတွေကို ကြုံရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အချုပ်ခန်းတွင်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ကိုယ်စီအတွေ့ များနှင့် စကားမဆိုကြတော့ပါ။ ရဲစခန်း၏အပြင်ဘက်တွင် ညဉ့်၄ ဘက် တို့၏ တီးတိုးစကားပြောသံတွေ၊ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ကားသံတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှဖွင့်သော သီချင်းသံတွေကို ခပ်သံသ့လေးကြား

နေရသည်။

သံတိုင်နှင့်နံရံကြားတွင်ရောက်ခဲ့ကြသူတွေ၏မွန်းကျပ်မှုတွေ
တိုသူခံစားကြည့်မိလိုက်သည်။ မိုက်မဲမှုကြောင့်ရောက်ခဲ့ကြသူတွေ၊
ခေကြနပ်မှု၊ နာကြည်းမှုတွေကြောင့် ရောက်ခဲ့သူတွေ၊ ဘဝအတွက်
လွှဲသာလို့ဥပဒေမဲ့ခဲ့ရသူတွေများစွာထဲတွင် “ချူ” တစ်ယောက်က
အကြောင်းမဲ့ကြီးရမ်းကားသူတို့ကြောင့်ရောက်ခဲ့ရသူပင်...။

“ချူ” ကိုအချုပ်ထဲရောက်အောင်ပို့ခဲ့တဲ့စိုးကြီးတစ်ယောက်
စာတော့နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေလေပြီ။

စာခန်း (၂)

“ချူး” ရုံးထုတ်သောနေ့တွင် သူ့နေထိုင်ခဲ့သော ရပ်ကွက်ထဲမှ တစ်ယောက်တလေမှ သတင်းမေးလာတာကို မတွေ့ရသလို ကျောင်း တက်စဉ်က မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့၊

တရားရုံးအချုပ်ခန်းတွင် ချူးနှင့်အတူရုံးထွက်လာကြသော သူတွေက (၁၀) ယောက်လောက်ရှိသည်။ သူ့မိသားစုနှင့်သူ၊ သူ့မိတ်ဆွေနှင့်သူ စကားပြောကြ၊ စားကြနှင့် ချူးကတော့ လူပတ်ဝန်းကျင် ကြီးနှင့် ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

တရားရုံးကနေ ခေါ်ထုတ်ပြီး စစ်ဆေးစရာကို စစ်ဆေးပြီးတာနဲ့ ထောင်ကိုပြန်သွားရမှာဖြစ်တာကြောင့် ဘာမှခေါင်းထဲမှာမထားဘဲ

“ချူး”

“ဟာ...ဦးနီ...”

ချူးတကယ်ပင်အံ့ဩသွားသည်။ ချူးနှင့်ညဘက်ဆိုက္ကားနင်း
ဇော်ဦးနီကြွပ်ကြွပ်ထုပ်လေးနှင့်ထမင်းဟင်းပေါင်းပြီး ထုပ်လာသော
အထုပ်လေးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က
ရေသန့်ဘူးလေးကိုင်လျက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေးစားလိုက်ဦးမင်းခိုက်ဆာနေမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဗျာ...ဦးနီ”

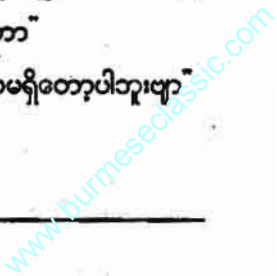
“ဘာလဲ ချူး”

“ဘာလို့ဒုက္ခခံရတာလဲဗျာ...”

“ချူးရာ ဒုက္ခတော့မပြောပါနဲ့ ငါတို့လူဆင်းရဲ ငမ္မဲတွေအတွက်
ကိုယ်နဲ့ဘဝတူလူတစ်ယောက်ကို လုပ်ပေးနိုင်သလောက်လုပ်ပေးရ
တာပါ။ ပြီးတော့မင်းမှာကမိသားစုရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ရပ်ကွက်ထဲ
က လူတွေအကြောင်းတော့မပြောချင်ပါဘူး။ လူလူချင်းစာနာစိတ်
တင်းဝေးနေကြပြီကွ။ ကိုယ့်အတွက်အကျိုးအမြတ်မရှိဘူးဆိုရင်
ခေါင်းထဲကိုထည့်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ချူး...စားလိုက်ဦး...ဟင်းကတော့
မကောင်းဘူးကွာ။ ခပ်ညံ့ညံ့ဆိုင်ကနေဝယ်ခဲ့ရတာ”

“ဦးနီစေတနာထက်ကောင်းတဲ့အရသာမရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“အေးပါကွာ”

“ကျွန်တော်ဆီကိုလာပြီးတွေ့တာရောလွယ်ကူရဲ့လား”

“လွယ်ကူအောင်လုပ်ရင် လွယ်ကူတာပေါ့၊ တိုင်းပြည်မှာ အကတိလိုက်စားမှုတွေကိုရှင်းလင်းနေပေမဲ့ရှင်းလင်းလို့မရသေးတဲ့ ကိစ္စတွေကအများကြီးကျန်နေသေးတယ်၊ ဒါဆိုမင်းသဘောပေါက်မှာပါ”

“ပေါက်ပြီးသားပေါ့ဗျာ”

“ဈေးမင်းအဝတ်အစားတွေနဲ့မင်းပစ္စည်းတွေကို ငါသိမ်းထားတယ်၊ မင်းအပြင်ရောက်တာနဲ့ငါ့ဆီမှာလာပြီးယူတော့”

“ကျွန်တော်နေနေတဲ့အခန်းက ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“ပိုင်ရှင်ကနောက်တစ်ယောက်ကိုတင်လိုက်ပြီ၊ မင်းခေါင်းထဲမှာဒါတွေစဉ်းစားမနေနဲ့တော့ လူတွေအကြောင်း မင်းသဘောပေါက်နေတဲ့သူပဲကွာ”

ဈေးအတွက် နောက်ဆုံးဖောင်ကိုပါ ဖျက်ဆီးခြင်းခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။ ဖခင်ကြီးမဲ့သွားပြီးနောက်ပိုင်း ခုဆိုရင် နေရာပင်မဲ့သွားပြီဖြစ်သည်။ အတိတ်ကိုလွမ်းစရာ ခြေရာတောင် “ဈေး” ဘဝတွင်မရှိတော့ချေ။

အမှောင်နှင့်အလင်းလောက၏မနက်ဖြန်ဆိုသည်မှာ အိုးခြင်းကောင်းခြင်းတွေကို သူ့ဘဝအတွက်မလိုလားအပ်တော့ပေ။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကံပြုသမျှပေါ့ဦးနီကျွန်တော့်ဆီမှာ အချိန် ကုန်ခံမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်ကအချိန်နာရီတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ ဘူးဦးနီအတွက် တန်ဖိုးရှိတယ်ပြန်တော့ဗျာ”

“အေးကွာ သူများဆီမှာနေစားလုပ်ကိုင်နေရတော့ ကိုယ်ပိုင် အချိန်ဆိုတာမရှိဘူး၊ စုတောင်မနည်းတောင်းပန်ပြီးလာခွဲရတာ၊ သွား ဗယ်ရူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စေတနာ၏တန်ဖိုးတစ်ခုကိုရူးရင်ထဲတွင် သွင်းလိုက်ပြီးကျေနပ်စွာပင်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူစိမ်းများစွာရှိနေသည့် ဩားမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုကောက်ရခြင်းသည် ရွှေထက်ပိုပြီးအဖိုးတန်လှသည်။

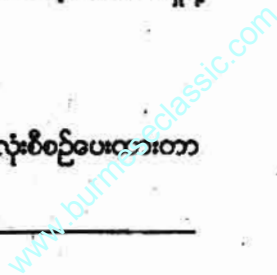
“တရားခံရူး အဖေအမည်ဦးဘိုဝင်း ရုံးထွက်မယ်”

တာဝန်ကျရဲမှ ရူးအမည်ကိုခေါ်လိုက်ပြီး အပြင်ကိုထုတ်သည် နှင့်လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရူးထောင်ထဲမှာနေရတာ သက်သောင့်သက်သာရှိရဲ့ လား”

“ရှိပါတယ် အန်ကယ်”

“မင်းအတွက်မင်းအစ်မနွယ်ရီဦးကအားလုံးစီစဉ်ပေးလားတာ

ကွဲ့”

ရေနေကြီးပြောသလိုဟုတ်မည်၊ ချူးထောင်ထဲကို စပြီးခြေလှမ်းချသည်နှင့် ပုံစံခန်းတွင် သူ့ကိုထောင်ကျတစ်ယောက်မှ ချူးအမည်ကိုမေးပြီး ပုံစံခန်းတွင် သူများတွေလိုပုံစံထိုင်ခြင်းကို မပြုလုပ်ဘဲ အပြင်တွင်ရပ်ပြီးကြည့်ခိုင်းသည်။ ချူး ဘာကြောင့် အခွင့်ထူးခံဖြစ်ရတယ်ဆိုသည်ကိုတော့ နားမလည်တာတော့ အမှန်၊ ပုံစံခန်းက ထွက်ပြီး အဆောင်ကို သွားတော့လည်း ချူးကို ထိုထောင်ကျကပဲ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အချုပ်ဆောင်အပေါ်ထပ်တွင် နေဖို့ပြင်ဆင် ပေးပြန်သည်။ ချူးနှင့်အတူတူ ထောင်ထဲကိုလာကြသူတွေကတော့ ကြံ့သလိုဖြစ်သလို အိပ်ကြရတာကို တွေ့နေရသဖြင့် သူ့ကိုနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်နေသလား လို့ပင် မှတ်ရသည်။

ချူးနှင့်ဘေးချင်းကပ်အိပ်နေသောသူမှာ အဆောင်၏တန်းစည်းကိုမိုး ဆိုသူဖြစ်၏။

“မင်းအချုပ်ကျနေတဲ့ရက်အတွင်းမှာ လိုအပ်တာငါ့ကိုပြော”

“တစ်မျိုးတော့ မမြင်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က ခုမှမြင်ဘူးကြတာ၊ ဘာလို့ကျွန်တော့်ပေါ်မှာ ဒီလောက်ကောင်းနေရတာလဲ”

“မင်းအပေါ်မှာ ငါက စေတနာကောင်းတွေကို အသားလွယ်ကြီးထားနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကအပိုင်စားရလားတဲ့ လူဖြစ်နေ

လို့”

“ဗျာအပိုင်စားဟုတ်လား”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်အပ်ထည်ပေါ့ကွာ...”

ကိုမိုးပြောနေသောစကားတွေကို ချူးတကယ်ပင်နားမလည်
အိပေမဲ့ သူသိလိုက်တာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ချူးနောက်ကွယ်တွင်
တူညီနေသူတစ်ဦးရှိနေသည်ဆိုတာပင်။

ဦးခင်ဇော်မှ အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထွက်ဆိုရမည့် အချက်တွေ
ဆိုသင်ကြားပေးပြီးနောက် ထွက်သွားမည်အပြု-

“အန်ကယ်”

“ဘာများလဲမောင်ချူး”

“ကျွန်တော် မနွယ်ရီဦးကိုတွေ့ချင်တယ်”

“စိတ်ချပြီးသာနေ၊ သေချာပေါက်မင်းနဲ့တွေ့ခွင့်ရမှာပါ”

“ဒီနေ့တွေ့ခွင့်မရနိုင်ဘူးလား”

“ဒီနေ့တော့ သူ့ရောက်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအတွက်
ဆဲကောင်းတာတစ်ခုရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာများလဲ
အန်ကယ်”

“အငယ်လေးဆိုတဲ့ကောင်မသေဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်

က သူ့စားနဲ့သူပြန်ပြီး ထိုးမိတာလို့ ရဲစခန်းမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးထား
တယ်လေ၊မင်းဒီနေ့ထောင်ကိုပြန်ပြီး မသွားရတော့ပါဘူး”

“ဟင်”

“ဒီနေ့မင်းအမှုကို အာမခံနဲ့ထုတ်ပြီး အပြင်ရုံးချိန်းနဲ့ အမှုကို
ဖြတ်မှာပါ”

ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီးပြောလိုက်သော စကားတွေကြောင့်
ပျော်မိသလိုဖြစ်သွားခဲ့ပေမဲ့ ဈေးအတွက် အိမ်အပြန်ရီးဆိုတာ မရှိနိုင်
တော့ပေ။ မိုးခါးခါးရွာနေသော ကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာ ဈေးဘဝ
ကိုဆက်ရတော့မယ်လို့ပဲ ထင်မှတ်လိုက်တော့၏။ အဆိုးဆုံးတွေ့ထား
သည်မို့ အကောင်းဆုံးဆိုတာ ဘုရားပေးတဲ့လက်ဆောင်ပင်ဖြစ်မည်။

တရားရုံးမှ အာမခံနှင့်ပြန်ပြီး လွတ်ချိန်မှာ ညနေခင်းကိုရောက်
ပြန်နေပြီဖြစ်သည်။ ရူးအတွက် အာမခံပေးကြတဲ့သူတွေကြောင့်ရူး
အံ့အားသင့်မိသည်။ သူ့နေထိုင်သောရပ်ကွက်မှ ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့်
အဖွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တို့ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ထိုလူတွေရူးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ်မှာ သဘောကောင်း၊
စေတနာကောင်းကြမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ လုံးလုံးသေ
ချာသည်။ ထိုလူတွေဘယ့်အတွက်ကြောင့်သူ့ကိုအာမခံပေးခဲ့ကြသ
လဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာပင်ဖြစ်သည်။

“ဟူး”

မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အတွေးများစွာကိုခေါင်းထဲမှ

ထုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ စဉ်းစားလို့မကောင်းတဲ့အရာတွေကိုမစဉ်းစားတာပဲကောင်းပါတယ် ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဦးတည်ရာမဲ့လျှောက်လာရင်း ဦးနီကို သတိရလိုက်မိသည်။ သူ့အဝဏ်နောက်ဆုံး လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ သူပြန်ပြီးယူရမှာဖြစ်သည်။

ကတ္တရာလမ်းမကြီးပလက်ဖောင်းအတိုင်းလျှောက်လာစဉ်...

“ဇူး... ကျွီ”

ကားတစ်စီး သူ့ဘေးတွင်ရပ်လိုက်သည်ကို သိပေမဲ့ ချူးလှည့်ပင်မကြည့် ကားစီးနိုင်သော လူတန်းစားတွေနှင့် ချူးဘဝမှာ ကင်းဝေးသူဖြစ်တာကြောင့် မဆိုင်သလိုပင် လျှောက်မည်အပြု-

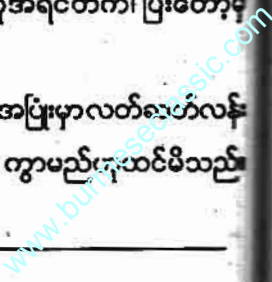
“ချူး ကားပေါ်တက်”

“ဟင်”

ချူးကြားလိုက်ရသော အသံမှာ အမျိုးသမီးအသံဖြစ်တာကြောင့် လှည့်ပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို ချူးတွေ့ဘူးသလိုရှိနေပေမဲ့ ရေရေရာရာတော့မဟုတ်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ကားပေါ်ကိုအရင်တက်၊ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြီးစကားပြော...”

ချူးကိုဖိတ်ခေါ်နေသော အမျိုးသမီးအပြုမှာ လတ်လတ်လန်လန် နေသည်။ ချူးနှင့်အသက်အရွယ်က ကွာမည်ဟု ယူဆမိသည်။

စီးလာသောကားမှာအရင်ကားဈေးကွက်နဲ့ဆိုရင် သိန်းထောင်ချီပြီး
ထန် သောကားတစ်စီးပင်ဖြစ်၏။ ယခုခေတ်ပေါက်ဈေးမှာတင်
ကားဈေး ကွက်တွင် အမြင့်ဆုံးမှာရှိသော ကားအမျိုးအစားပင်
ဖြစ်သည်။ ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးထားတာကြောင့် ချူး
အသင့်ပဲတက်လိုက်သည်။ သူ့ကားကမောင်းထွက်သွားတာကြောင့်-

“အစ်မက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“ချူးကရော ဘယ်ကိုပြန်ဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လည်း။ မင်းအ
တွက်ပြန်စရာအိမ်ရော ရှိသေးလို့လား”

ချူးနောက်ကြောင်းတွေကို သိထားသူဆိုတာတော့ သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။

“ပြန်စရာအိမ်ကတော့မရှိဘူး ယူစရာပစ္စည်းတွေကတော့ရှိ
သေးထယ်”

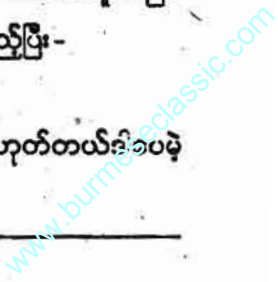
“ဦးနီစီကပစ္စည်းတွေလား”

“ဟင်”

ချူးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လစ်လပ်မှုမရှိအောင် သိထားသူပင်ဖြစ်
သည်။ ချူးထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ပြီး-

“မနွယ်ရီဦးဆိုတာအစ်မလား”

“ချူးက မဆိုဘူးဉာဏ်ကောင်းသားပဲ။ ဟုတ်တယ်ဒါပဲမို့

မှတ်ဉာဏ်တော့မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်မှတ်ဉာဏ်မကောင်းဘူးလို့ပြောရတာလဲ”

“မင်းဘေးမှာ ကားမောင်းနေတဲ့သူကို မင်းမမှတ်မိတာလေ အင်းပေါ့လေတွေကြတဲ့အချိန်ကညဘက်ပြီးတော့ရန်ပွဲပေါ်မှာအာရုံစိုက်နေရတော့မှတ်မိဖို့ခက်နိုင်တာပေါ့”

မနွယ်ရီဦးစကားကြောင့် ချူးအာရုံထဲတွင်စိုးကြီး၊ အငယ်လေးတို့နှင့်ရန်ပွဲကိုမြင်ယောင်လိုက်ပြီး၊ မနွယ်ရီဦးပုံသဏ္ဍာန်ကိုမြင်ယောင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆိုက္ကားကိုငှားစီးခဲ့တဲ့အစ်မမဟုတ်လား”

ချူးစကားကို မနွယ်ရီဦးခေါင်းလေးညိတ်ပြီး သွားဖြူဖြူထလေးတွေပေါ်အောင်ပြုံးနေလေသည်။ ပြီးတော့မှ-

“ဒီလောက်ဆိုချူးနဲ့မကြားမှာစကားပြောလို့ရသွားပြီ”

“မနွယ်ရီဦးကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့်ကူညီပေးခဲ့တာလဲ”

“ချူးရဲ့ဒီအမေးစကားကစောပါသေးတယ်၊ နောက်တော့မှ ဒီအမေးစကားကိုဖြေပါရစေ၊ ခုလောလောဆယ်ချူးဘဝကိုပုံစံသစ်တစ်ခုနဲ့သွားရမယ်”

“ကျွန်တော်.....”

“ချူး မဖြစ်မနေ မမခင်းပေးတဲ့လမ်းကို လေ့ကျက်ပါလို့”

“စေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

ချူးအတွက်ရွေးချယ်ခွင့်မရှိသော လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ဆောက်နေသူဆိုပေမဲ့ နွယ်ရီဦးတစ်ယောက်ဘယ်လိုအကြောင်းအရာ ဆက်နွယ်မှုတွေနှင့် သူ့ဘဝကိုဖန်ဆင်းနေသလဲဆိုတာတော့ သူစိတ် အဝင်စားဆုံးပင်...။

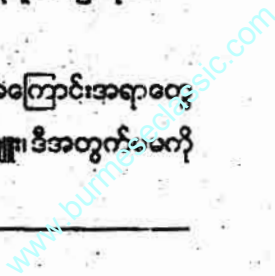
“ချူးအတွက်တွေ့စရာ စဉ်းစားစရာအများကြီးဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာမမသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ချူးခေါင်းထဲမှာ ဒါတွေကိုကော ဘေ့ထားပြီး စိတ်သစ်ဘဝသစ်နဲ့ မနက်ဖြန်တွေကိုရှင်သန်ပါ။ ဒီအတွက် တျူးဖူးတင်စရာမလိုဘူး၊ ချူး”

“ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးပါမနွယ်ရီဦး၊ ကျေးဇူးတရား အိမ်မှာ ပြန်ဆပ်ခွင့်မရခဲ့တာတောင် ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ခုတ်ထားပါမယ်”

“ဒီအပိုင်းကတော့ ချူးအပိုင်းပဲလေ မမအနေနဲ့ ချူးကိုပြောနိုင် ဆုံးစကားတစ်ခွန်းတော့ရှိတယ်။ ဒီစကားက ဘာလည်းဆိုတော့ ချူးဆို ဆုံးကလေးတစ်ယောက်အတွက် မမဟာတာဝန်ရှိသူတစ်ဦးဆိုတာပဲ”

“ရှာ...”

“ဒီစကားနောက်တွယ်မှာ များစွာသော အကြောင်းအရာတွေ နဲ့နေသလို ပြောသင့်တဲ့ အချိန်ကို စောင့်ရဦးမှာချူး။ ဒီအတွက် မမကို

နားလည်ပေးပါ..."

လူဘဝလူလောကကြီးမှာ များစွာဆန်းကြယ်သော တွေ့ကြုံ
တွေရှိနေတာကို ချူးလက်ခံရတော့မည်၊ ချူးဆိုသောလူနှင့် မနွယ်ရီ
တို့၏ပတ်သက်မှုသည် ဘယ်လိုမှအခြေထုတ်မရနိုင်သည့် ဆုံစည်း
ပင်ဖြစ်သည်။

ချူးမသိနိုင်သောနောက်ကွယ်မှ လျှို့ဝှက်မှုတို့သည် မနွယ်ရီ
လွဲပြီး ချူးသိနိုင်မှာမဟုတ်။ လောကလိုက်ကာတစ်ချက်ချီ တစ်ချက်
တင် ပြောင်းလဲမှုတွေမှာ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရသူမှာ ချူး...
အပြင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေကိုမြင်တွေ့ဦးမလဲဆိုတာ မတွေ့တ
တော့ပါမနွယ်ရီဦးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါနေရသူက ချူး-
"တိ"

ကာဟွန်းသံပေးလိုက်သည်နှင့် ခေတ်မီခုံညားထည်ဝါ
သော ခြံတံခါးကြီးပွင့်သွားသည်။ ချူးလှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသော ခြံ
နှင့်အိမ်ကြီးမှာ အရမ်းကိုကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်းနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာ
ဂုဏ်အရှိန်အဝါတွေကို ဖော်ကျူးထားသလိုပင် "ချူး" အတွက်လေ
အိပ်မက်နန်းဆောင်ကြီးကို ဝင်ရောက်နေသလို...။

မြက်ခင်းစိမ်းကြီးတွေ၊ ရေကူးကန်၊ နင်းဆီ၊ သစ်ရွာ၊ ပန်းခင်း
တန်းနီ၊ တွင်းခဲတွေကို အဆင့်မြင့်မြင့်ပြင်ဆင်ပွမ်းမံထားသော

အရာပင်၊ ထိုအပြင် တည်ဆောက်ထားသော တိုက်ကြီးမှာ ဥဒရာပ
သုကာ ပုံစံဖြစ်ပြီး ဤတိုက်ကြီးတွင် လူဘယ်နှစ်ယောက်ကောင်
အထိုင်ဖို့ဆောက်ထားသလဲဆိုတာတော့မသိ -

အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုတွင် ကားရပ်သည်နှင့် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေး
စေနှင့်နေသော လူက (၂) ယောက်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ချူးကို
ရပ်တွက်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ သူဌေးသားတွေထက်တောင် သပ်ပင်သူ
တွေ -

“ချူးဆင်းလေရောက်ပြီ”

ချူးသည် မနွယ်ရီဦးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်း ဝိုက်

“ကျော်စွာနဲ့မင်းကို”

“ဗျာမမလေး”

“ချူးအတွက်ပြင်ဆင်ခိုင်းထားတဲ့ အခန်းပြီးပြီလား”

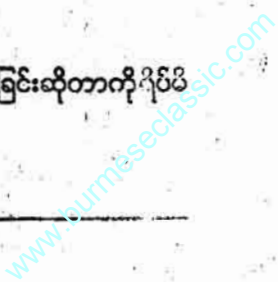
“ပြီးပါပြီမမလေး”

“ပြည့်စုံတယ်နော်”

“တစ်ခုမှမလစ်ဟင်းပါဘူးမမလေး”

ချူးနေထိုင်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြီး စီမံထားခြင်းဆိုတာကို ခိုင်မံ

ဆိုက်သည်။

ရူးဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်မျှအရေးပါနေသူလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်ပင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလို့ မရနိုင်တော့ပေ...။ ရူးဘဝကိုမှော်အတတ်
တွေနှင့် ကံကြမ္မာမှ ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီလားမသိ။

ရူးအိမ်ကြီးထဲသို့ လှမ်းပြီးဝင်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ခြေ
ထောက်နှင့် လုံးလုံးမထိုက်တန်လှသော ကော်ဇောကြီးတွေမှာ နင်း
ရက်စရာပင်မရှိ။ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးတွင် မွမ်းမံထားသော ပစ္စည်းတွေ
၏ တန်ဖိုးနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့မှာ သာမန်ချမ်းသာသူတွေ
မပြင်ဆင်နိုင်...။

ဘီလျံနာ အဆင့်လောက်ကို ချမ်းသာနေသလားဟုပင်။

ရူးစိတ်ထဲတွင် တွေးမိလိုက်သည်။ စုလိုနေရာမျိုးသည် သူ
ဘဝနှင့် မိုးနွေမြေမကဝေးကွာသည့်နေရာမျိုးတွင် ခြေချရသည်မှာ အိမ်
မက်ဆန်လွန်းလှ၏။

“ရူး စိတ်ရောလူရောလန်းသွားအောင် ဧရပိုးချိုးလိုက်ဦး
မနက်ဖြန်ကျမှ ဆံပင်တွေဘာတွေညှပ်ကြတာပေါ့မို့...”

“ရှင်”

“နှင့်အစ်ကိုလေးကို ဧရချိုးဖို့လုပ်ကိုင်လေးလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မနွယ်ရီဦး... ကျွန်တော့်ကို ဧရချိုးရမယ့်အရာလုံးကိုပဲပြပါ”

“ဟင်း...ဟင်း...”

ချူးပြောလိုက်သည့်စကားကို မနွယ်ရီဦး သွားတက်လေးတွေ
ဆီအောင်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“အင်း...ငါ့မောင်က ပြောင်းလဲမှုဘဝပေါ်မှာ အားနာနေတာ
နဲ့ ခုကတည်းက အကျင့်လုပ်ထားပါချူး၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်
ထား၊ ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး မင်းဟာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး။
အိမ်ရှင်”

“ဗျာ...”

“ဒီမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေလို့
အင်းသိထားရမယ်၊ ချူးမင်း ဟိုနံရံက ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်”

“ဟင်...”

နွယ်ရီဦး ပြလိုက်သော ဓာတ်ပုံကို ချူးလှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်
အော့မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံမှာ ချူးနှင့်ခွဲမရအောင်
ဘူနေသော လူတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

“ချူးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာကို သိချင်နေမှာပေါ့၊
အချိန်က အများကြီးရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ သိရမှာပေါ့၊ ခုချိန်မှာ ဒါတွေ
ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားပြီး စိတ်သက်သာစွာနေပါ၊ သွားသွား...
အရချိုးချ”

www.burmeseclassic.com

ဈေးအတွက်ပဟေဠိဆန်လှသော ဘဝကိုရောက်နေခဲ့လေပြီ
အတွေးများစွာနှင့် အခြေရှာမိပေမဲ့ အဖြူအမည်း မသဲကွဲ..

“ဟူး...”

ဈေး တတ်နိုင်တာတစ်ခုကတော့ သက်ပြင်းချရုံပဲရှိ၏။ ရေချိုး
ခန်းမှာ သီးသန့်ခန်းဖြစ်ပြီး တခြားသောသူတွေ ဝင်ရောက်အသုံးပြု
ခြင်းမရှိနိုင်တာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ လူလူချင်း မတူညီသော တွဲ
ပြားခြင်းတွေနှင့် နေထိုင်သောဘဝကို ဈေးမနှစ်မြို့တာတော့ အမှန်။ ဈေး
သိထားတာက လူသည် လူပဲဖြစ်သည်။ နေရှင် လူတန်းစား။ အခြေ
လူတန်းစားဆိုသော ကွာဟချက်ပေါ်မှာ သဘောမတွေ့သူဖြစ်ပေ။
တစ်ပြေးညီတည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည်ကို ဈေးသိပါသည်။ ဒါပေမယ့်
လူတန်းစားခွဲခြားရေးဝါဒကိုတော့ လက်မခံနိုင်သူ။ ဈေးက အခြေ
လူတန်းစားဘဝမှကြီးပြင်းခဲ့သူမို့ အောက်ခြေလူတန်းစားဘက်မှ
တတ်သူပင်ဖြစ်၏။

ရေချိုးသန့်စင်ပြီး အပြင်ကိုထွက်တော့ အပြင်အခန်းဝတွင်
မိုးစံရပ်နေတာကိုတွေ့ရသဖြင့်

“မင်း...ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးကိုစောင့်နေတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အခန်းကိုလိုက်ပြီးဖို့မလို့ပါ”

“ငါ့ကိုပွေ့ချို့ပြီးခေါ်သွားဖို့အစီအစဉ်ရောရှိလား”

“ဟင့်အင်း...မ...မရှိပါဘူး”

“မရှိရင် ဘယ်အခန်းလဲဆိုတာကိုပဲပြု ငါကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟို...ဟို...မမလေး...”

“ကဲ...စကားတွေအပိုပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်းမမလေးပြောရင်

ငါ့စိတ်နဲ့ငါ့ကိုယ် သွားတာလို့ပြောလိုက်...ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟိုအပေါ်က ဘယ်ဘက်ကအခန်းပါအစ်ကိုလေး”

“ရပြီ...”

“ဪ...အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲ...ပြော”

“အဝတ်အစားလဲပြီးရင် အောက်မှာ ထမင်းစားဖို့ပြင်ထားပါ

တယ်”

“မင်းကို မမလေးက ငါ့ကိုခွံ့ပြီးကျွေးရမယ်လို့ရော မှာထား

လား”

“မ...မမှာထားပါဘူး”

“မင်းလုပ်စရာရှိတာကိုသွားပြီးလုပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေရှင် အရိပ်အောက်တွင်နေထိုင်ရသူတို့၏ ဘဝတွေကို ချူး
တနာမိပါသည်။ မိမိတို့အလုပ်ရှင်အလိုကျ နေထိုင်၊ လုပ်ကိုင်ပေးကြရ
တဲ့သူတွေပင် မဟုတ်လား။ ချူးက ဆိုင်းမဆင့်၊ ဝုံမဆင့် သခင်ဘဝကို
ရောက် ခဲ့ရပေမယ့် သူ့အတွက် အစေခံမရှိစေရဘူး။ သူလည်း နေရှင်
သခင်ပေါက်စ မဟုတ်ချေ။

“ကျွဲ...”

အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် ချူး
အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော ပစ္စည်းတွေမှာ စိတ်ကူးပင်မယဉ်ဘူး
သော ပစ္စည်းတွေပင် ဖြစ်သည်။ ခုတင်၊ ဝီရို၊ စားပွဲနှင့် ဒရင်၊ ဘက်၊ တီဗီ၊
စက်ချိုးစုံ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ လေအေးစက်၊ ပြီးတော့ သူဝတ်ဖို့ ရိတ်ဆွဲ
ထားသော အဝတ်အစားတွေက အသစ်တွေချည်းသာ...

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် နားလည်ဖို့ ခက်နေပြီ”

ချူး... သူကြိုက်နှစ်သက်သော တီရှပ်အပြာကလေးနှင့် ဂျင်း
ဘောင်းဘီလေးကို ဝတ်ရန် ယူလိုက်စဉ်

“ဟင်...”

ဝီရိုထဲမှ မြင်လိုက်ရသော ပစ္စည်းများကြောင့် ချူးအံ့အားသင့်
သွားရပြန်သည်။ သူ့မြင်လိုက်ရသော ပစ္စည်းတွေမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီ
ဖြစ်သော ဇခင်ကြီး၏ ပစ္စည်းတွေဖြစ်သည့် အဝတ်အစားနှင့် ခရီး

ဆောင်အိတ်တွေပင်ဖြစ်သည်။ ထိုပစ္စည်းတွေကို ဦးနီ သိမ်းပေးထားခြင်းဖြစ်ပြီး မန္တလေးတိုင်း၊ သွားရွှေယူထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရှေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မန္တလေးတိုင်း၊ ခြေရာခံထားမှုသည် ပြည့်စုံတယ်လို့ပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ရှေးနှင့်ဆုံဆုံရသော ညတစ်ညသည် တိုက်ဆိုင်မှုတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ရှေးဘဝဆီသို့ အနီးကပ်ဆုံးလှမ်းခဲ့သော မန္တလေးတိုင်း၊ ခြေလှမ်းတွေပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

ရှေးအတွက်ကျေနပ်ရာဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ပြီလို့ ခုတ်ထဲတွင် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာတော့ အမှန်။ ရှေးသီလင်နေတာက သူ့နောက်ကွယ်မှ ဘဝပင်ဖြစ်သည်။ မန္တလေးတိုင်း၊ သိထားသော သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖော်ပြမှုမှာသာ ရှေးသီလင်ရမှာမို့ သူ့ပြောချိန်တို့စောင့်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

တတ်ပုံထဲတွင် သူနှင့်ခွဲမရအောင် တူနေသူသည် ဘယ်သူလဲ။ ခုတ်ထဲ ဝိသိယိတွေထဲက လိုငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကွဲကွာသွားကြသော အမွှာညီအစ်ကိုတွေများလား။ ဒါတွေဟာလည်း စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှသော ဖြစ်စဉ်များသာ ဖြစ်သည်။ ရှေးဘဝနှင့် ထိုစိတ်ကူးတွေမှာ ဆက်တူဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ချေ။

“ရှေးရေထမင်းစားဖို့ဆင်းခဲ့တော့ဟေ့”

အောက်ထပ်မှလှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သည့် မန္တလေးတိုင်း အသံကြောင့်

ချူးသည်မိမိအတွေးစကိုဖြတ်ပြီးအောက်ကိုဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ချူး...ထိုင်ကွယ်”

မန္တယ်ရီဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲ ရှည်ကြီးတွေက စားမည့်သူက ချူးနှင့်မန္တယ်ရီဦးနှစ်ယောက်တည်း... ပြင်ဆင်ထားသော ဟင်းလျာတွေက အမျိုးစုံ၊ လူ (၁၀)ယောက်စာ မက၊ သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဟင်းအများဆုံးထမင်းပွဲတို ပထမဦးဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းတို့အားလုံးအပြင်ထွက်ကြ၊ ဝေါ်မှပဲလာ”

“ဟုတ်ကို”

ထမင်းပန်းကန်ထဲကို မန္တယ်ရီဦးကိုယ်တိုင်ခူးထည့်ပေးတာ ခြောင့်

“ရပါတယ်မမ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ခူးပါ့မယ်”

“မမအတွက်ဒီအလုပ်တွေက အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ပါဘူး အရင်ကတည်းက လုပ်ကိုင်ပေးနေကျ”

“ဗျာ..”

“ချူး... မမစကားကို နားမလည်ဘူးဖြစ်သွားတယ်နဲ့တူတယ်”

“နားမလည်တာတွေက အရမ်းများနေတော့ ဘာကိုနားလည် ရမလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူးမမ”

“အင်း... မမလည်း မင်းနားလည်အောင် ပြောပြရင်ပါတယ်”

ဒါပေမဲ့မေမှာပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“မမကိုကြီးကိုင်ထားသူရှိနေတယ်လို့ဆိုလိုတာလား”

ကြီးကိုင်ထားတယ်လို့တော့မပြောနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ချွေးထင်ချင်သလိုပဲ၊ ခုချိန်မှာထင်ထားလိုက်ပါ၊ ချွေးကြောက်တာကိုထည့် တားခန့်”

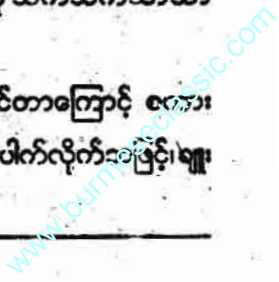
“ဟင်းတစ်ခွက်လောက်နဲ့ပြည့်စုံနေပါပြီ”

“မမနားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ချွေးဘဝကဟင်းတစ်ခွက်တည်း နဲ့ဘဝကိုဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့သူဆိုတော့ ဟင်းအများကြီးကို ခုံမင်မှာ ဖဟုတ်ဘူး၊ အရင်မောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့ ဟင်းခွက်များစွာ နဲ့ကြီးပြင်းခဲ့သူဆိုတော့ သူ့အတွက်ပြင်ဆင်နေကျအတိုင်း ပြင်ဆင် ထားရတုန်းပဲကွဲ့”

“အရင်မောင်လေးဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ခွဲမရအောင်တူတဲ့ သူလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ကဲ... ချွေးစားသောက်ပြီးရင် အနားယူလိုက် ဦး ထောင်ထဲမှာမွန်းကျပ်စွာနေခဲ့ရတာတွေကို သက်သက်သာသာ ဖြစ်အောင်နေလိုက်ဦး”

မနွယ်ရီဦး စကားကိုဆက်ပြီးမပြောချင်တာကြောင့် စကား ထမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်ကိုသဘောပေါက်လိုက်သဖြင့်၊ ချွေး

ဆက်ပြီးမပေးတော့ဘဲထမင်းသာစားနေလိုက်သည်။

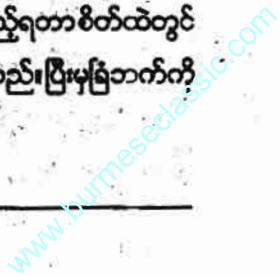

စေခန်း (၃)

ပြတင်းပေါက်ဆီမှ သစ်ရွက်လေတိုးသံကိုကြားလိုက်
ချဉ်းရူးအိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ မနက်စောစောထသည့်အကျင့်သည်
ငယ်စဉ်ကတည်းမှ ဝေင်ကြီးလေ့ကျင့်ပေးခဲ့သော အကျင့်တစ်ခုဖြစ်
၏။

“လောကကြီးကိုအလင်းပေးတဲ့နေထွက်ဝေင်ကျော့ငှက်တွေ၊
သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပင်တွေနဲ့ကောင်းကင်ကြီးဟာ၊ တကယ်ကိုလှပဆုံးပဲ
လူလေ။ နေထွက်လာပြီဆိုရင် သူတို့ရဲ့အလှတရားတွေကို နေမင်း
ကြီးရဲ့ခိုက်ခိုက်မှုကြောင့်ပျက်စီးသွားကြတယ်”

ဝေင်ကြီးပြောတဲ့စကားကို ရူးယနေတိုင်ကြားယောင်နေဆဲ
ထင်ဖြစ်သည်။ ရူးပြတင်းပေါက်ဆီမှလှမ်းပြီးကြည့်ရတာစိတ်ထဲတွင်
ပြေည့်စုံအေးလို့ထင်မှတ်ပြီး အောက်ကိုဆင်းခဲ့သည်။ ပြီးမှမြဲဘက်ကို
ဆင်းပြီးပန်းခင်းတွေထဲကိုလျှောက်ခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ပန်းပွင့်တွေသာစကားပြောတတ်ခဲ့လျှင် နံနက်
ခင်းတိုင်း စကားတွေပြောဖြစ်နေမှာသေချာသည်။ ခုတော့ နင်းစက်
နေသောပွင့်ဖတ်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နားခြင်း အရသာကို ခံစား
လိုက်ရသည်။

“ရှား နိုးနေပြီလား”

“အော်... မပ”

ရှားနောက်မှ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ပြီး ကြည့်တော့ မနွယ်ရီဦး

“ရှားက နံနက်စောစော နိုးတတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နံနက်ခင်းဟာ ရင်းနှီးကြတဲ့ မိတ်ဆွေ
တွေပါ”

“အင်း မတူညီတာတွေတော့ များနေပြီ”

“မေဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ရှား စိတ်ကျေနပ်တဲ့ အထိ ခြံ
မှာနေပြီး ရင်မနက်စာစားဖို့ အိမ်ပေါ်ကို တက်ခဲ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှားကို မနွယ်ရီဦး အရက်ဦးအပြုံးချိုလေးနှင့် ပြောပြီး အ
ဘက်သို့ ပြန်၍ ထွက်သွားလေသည်။ ရှား ပန်းခင်းလေးထဲမှာ စကား
ပြီး ရေကူးကန်ဘက်သို့ ဆက်ပြီး လျှောက်ကာ ခြံဝန်ကြီးကို စိတ်တိုင်း

တူကြည့်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ပြန်ပြီး တက်ခဲ့တော့သည်။

မနက်စောစော နံနက်စာစားသောအခန်းမှာ ထမင်းစားခန်း
ဟုတ်၊ သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ချိုး ခြံကြီးထဲကို သေသေချာချာလေ့လာပြီးပြီ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေရာတော်တော်များများကို လှမ်းပြီးတော့ ကြည့်
ပြီးပါပြီ”

“ချိုး ကားမောင်းတတ်လား”

“သူငယ်ချင်းဝပ်ရှော့မှာ (၁)နှစ်လောက်ဝင်ပြီလုပ်တုန်းက
တော့ ကားမောင်းသင်ထားဘူးပါတယ်၊ လိုင်စင်တော့မရှိဘူး”

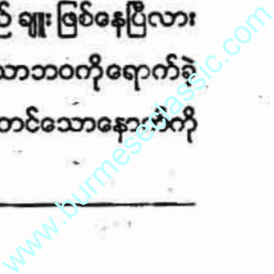
“လိုင်စင်အတွက်မပူပါနဲ့ကွယ်၊ မမစီစဉ်ပေးပါ့မယ်ကော်ဖီ
သောက်ပြီးရင် ကားရိုဒေါင်ဘက်ကို သွားကြမယ်”

“ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲမမ”

“မင်းစိတ်ကြိုက်ကားကိုရွေးဖို့”

“ဗျာ...”

လောကပုံပြင်ထဲမှ မင်းသားတစ်ပါးသည် ချိုး ဖြစ်နေပြီလား
သိ၊ လူမွဲတစ်ဦးဘဝမှ အိပ်မက်ပင်မမက်နိုင်သောဘဝကို ရောက်ခဲ့
သူကော်ဖီသောက်ပြီးသည်နှင့် မနွယ်ရီဦးခေါ်ဆောင်သော နောက်ကို

လိုက်သွားခဲ့သည်။

“ဟိုမှာတွေ့လား၊ ချား...ကား(၃)စ်”

မနွယ်ရီဦး လှမ်းပြီးပြသောကားတွေမှာ နောက်ဆုံးပေါ်ကား အမျိုးအစားတွေမို့သူကြိုက်ရာကိုရွေးဖို့တောင်မလိုသူလိုလူအတွက် ရွေးပိုင်ခွင့်သည်မလိုအပ်သောအခွင့်အရေးပေးမှုသာဖြစ်သည်။

“ချား ဘယ်ကားကိုမောင်းချင်လဲ၊ ဒီကားတွေက မင်းပိုင်တဲ့ ကားတွေချည်းပဲလို့ သိထားချား”

“မဖြစ်မနေရွေးရမယ်ဆိုရင်တော့ အဖြူရောင် (x x x) ကား ကိုပဲရွေးပါ့မယ်”

“ချား ရွေးချယ်တာ ကားအမျိုးအစားကြောင့်လား၊ အရောင် ကြောင့်လား”

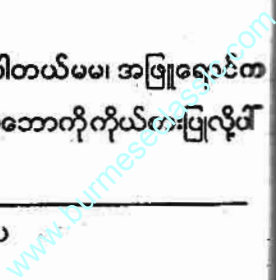
“ကားအမျိုးအစားတွေကို ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူးမမ”

“ဒါဆို အဖြူရောင်ကိုနှစ်သက်လို့ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ”

“မမကို ရှင်းပြလို့ရမယ်ဆိုရင် အဖြူရောင်ကိုနှစ်သက်ရတဲ့ အကြောင်းလေးကိုပြောပြပါလား”

“ကျွန်တော်ခံစားချက်က ရှင်းပါတယ်မမ၊ အဖြူရောင်က ပွင့်လင်းခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ ဖြူးစင်ခြင်းသဘောကို ကိုယ်တားပြုလို့ပါ”

“အင်းချူးဟာ မမချစ်ရကျိုးနပ်ပါတယ်”

“ဟင်...”

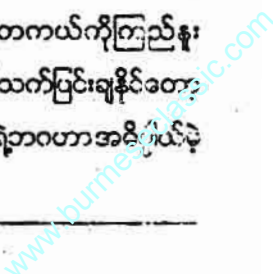
မနွယ်ရီဦး ထိုစကားကိုပြောလိုက်ချိန်တွင် တကယ်ပင် အနောင်အဖွဲ့လွှတ်ကင်းသော စကားလေးပင်ဖြစ်၏။ အစ်မတစ်ယောက်မှ မောင်ငယ်တစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်သောရင်တွင်းစကား သံလေးပင်ဖြစ်သည်ကို ချူးနုလုံးသားမှကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ချူး အဝတ်အစားလဲပြီးရင် မမနဲ့အပြင်သွားကြရအောင်။ ဦးမောင်မောင်းတဲ့ကားကိုစီးဘူးတယ်ရှိတာပေါ့ကွယ်”

ချူး တစ်ယောက်မေးခွန်းများစွာကို မေးချင်ပေမဲ့မျှော်လင့်ပြီး ဘေးလိုက်တော့သည်။ မနွယ်ရီဦးတို့ဘက်မှ ပြောချိန်တိုင်းထိပ်ဆင့်နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်မည်။

ဝီရိထဲမှ သူ့အကြိုက်ဆုံးတီရှပ်အဖြူတစ်ထည်နှင့် ဂျင်းအောင်းတီအနက်ကလေးကိုဝတ်ဆင်ပြီးအောက်ကိုဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်တွင် ချူးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသူက မနွယ်ရီဦး...။

“မမ မောင်လေးကိုကြည့်ရတာ ရင်မှာတကယ်ကိုကြည့်နူးတယ်ကွယ်။ အခုမှပဲမမလည်း မမမောင်အတွက် သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။ လူတွေရဲ့အတ္တတွေကြောင့် ဦးမောင်လေးရဲ့ဘဝဟာ အခိပျယ်ပဲ”

ကုန်ဆုံးခဲ့ရတာ၊ လောကဘဝကြမ်းကြီးထဲမှာ နှစ်ပေါင်း(၂၀) ရင်ဆိုင်
ခဲ့ရတယ်။ တကယ်ကို သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ
ကွယ်”

မနွယ်ရီဦးပြောဆိုနေသောစကားလုံးတွေကို ရူး ဘာသာပြန်
၍မတတ်။ ဒါပေမဲ့ ကြေကွဲစရာကောင်းသော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်
ဆိုတာတော့ ရူး ခံစားမိလိုက်၏။ ထိုကဗျာခေါင်းစဉ်ကိုတော့ ရူး မသိ။

“မမဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ”

“ဗဟန်းဘက်ကိုမောင်း”

မနွယ်ရီဦး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရူး ကားကိုမောင်းထွက်
လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ဘာတွေစီစဉ်ပေးဦးမလဲဆိုသည်ကိုတော့
မသိ။

“ရှေ့ရူးကားမောင်းလိုင်စင်”

“ဟင်”

ရူး အတွက်ကားမောင်းလိုင်စင်ကို ဘယ်အချိန်ကလုပ်ခဲ့
သလဲဆိုတာ မပြောတတ်ပေ။

“ငါ့မောင် ဒီနေ့ကစပြီး ဒီလိုင်စင်ထဲကနာမည်အတိုင်း ပြုစု
ဆက်ဆံရေးတွေကို ပြုလုပ်ရတော့မယ်”

ရူး ကားမောင်းရင်း မနွယ်ရီဦးပေးလိုက်သော လိုင်စင်

ကလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ "သူရိန်ဧကရာဇ်" ဆိုသော အမည်လေး တို့ဖတ်မိလိုက်သည်။

"မမဒါ... ဒါဘယ်သူအမည်လဲ"

"မင်းနာမည်လေ"

"ဗျာ"

"ဈေး မင်းရင်ထဲမှာ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ဆည့်ထားပေးပါကွယ်"

"ကျွန်တော်အတွက် ပဟောဠိအရမ်းကိုဆန်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်နေပြီဗျာ။ ဘာကိုမှမသိဘာကိုမှနားမလည်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုတော့ ဘဝင်မကျလှဘူး... မမ"

"ဈေး ပြောပါ"

"ကျွန်တော်ဟာ ခုလိုချမ်းသာကြွယ်ဝမှု စည်းစိမ်တွေပေါ်မှာ ဆက်မက်မောမော ဖြစ်နေသူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက

ယောက်ျားဘဝကို အရုပ်တစ်ရုပ်လိုတော့ မသားတွေမဟုတ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အရုပ်တစ်ရုပ်လိုပုံသွင်းဖို့ စီစဉ်ထားရင် ဝေပိကအောင်ဖြစ်သွားသည်။

"ပူး... ကျွီ" လို့ ကလေးဆန်စွာ မငြင်း

"ဈေး ဒါဘာလုပ်တာလဲ" ေးကလေးတွေ ကိုင်းတွယ်

"ကျွန်တော့်အတွက် ပလက်ဖောင်းဟာ သူလိုချင်သော ပုံစံကို

မမ

“ချူး မမစကားကို အရင်ဆုံးနားထောင်ဦး၊ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ခုမချနဲ့ဦး၊ မမမင်းကို ပြောနိုင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်တော့ရှိတယ်။ ဒီစကားက တာလဲဆိုတော့ ပါမောင်ဟာဘယ်သူရဲ့ အသုံးချပုံစံပစ္စည်းမဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ မမကတိပေးပါတယ် ချူးရယ်၊ မင်းကို ခုလိုဘဝမျိုး ရောက်အောင် မမနှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်လေးကို မဖျက်ဆီးလိုက်ပါနဲ့ကွယ်”

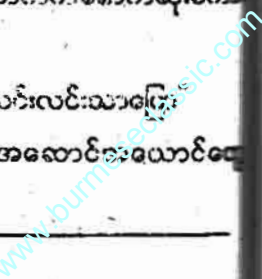
မနွယ်ရီဦး မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတွေကျဆင်းလာတာမို့ ဘာမှ မမြင်ရဘဲ လှမ်းကိုင်အောက်သို့ မချတော့ဘဲ ကားပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ကာ ကားစက်ကို ပြန်နိုးပြီး ပဟန်းဘက်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

မနွယ်ရီဦး သူ့ပေါ်မှာ ထားသော သံယောဇဉ်နှင့် စေတနာတွေကို ချူး၏ မာနတို့ဖြင့် ဥပေက္ခာမပြုသင့်ပေ....။

ဟဟ

ကားရပ်ဆိုင်းနေမည်ကြီးက သိပ်ပြီး တင်စီးလွန်းအားချူး အတွက် ကားလို့မရဘူး ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သာလဲဆိုတာ မပြောတတ် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဘက်က မဆက်ဆုံးစကား “ငါ့မောင် ဒီနေ့ ကားရပါစေမာ”

ဆက်ဆံရေးတွေကို ပြောတဲ့ စကားဟိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သာဖြင့် ချူး ကားဟော့ကို ပကာသနတွေ အဆောင်အယောင်တွေ

အောက်မှာ ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်လို ထားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီကနေထွက်သွားဖို့အတွက် ဝန်မလေးဘူးမမ”

“ငါ့မောင်မဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်စေရပါဘူးကွယ်”

ချူး စကားကိုမဆက်တော့ဘဲ ကားကိုသာဂရုစိုက်ပြီးမောင်း နေလေ၏။ ချူးမောင်းလာသောကားလေးမှာ (၆)ထပ်ကြီးဘုရားကို ကျော်လွန်လာပြီး...

“ချူးရှေ့နားက ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်လိုက်”

မနွယ်ရီဦး ရပ်ခိုင်းလိုက်သောဆိုင်မှာ ဆံသ ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဆိုပေမဲ့ ချူးတို့ငယ်စဉ်ကတည်းက ညှပ်ခဲ့သော ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်မျိုးတော့မဟုတ် ခေတ်မီပစ္စည်းတွေနှင့် မွမ်းမံထားသော ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ပင်ဖြစ်၏။

“ချူး ဆံပင်ညှပ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဆံပင်ညှပ်သောသူများမှာ အမျိုးသားတွေမဟုတ် အမျိုးသမီး တွေဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောင်ဖြစ်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲကိုရောက်ပြီးတော့မှ မညှပ်ချင်ဘူးလို့ ကလေးဆန်စွာ မငြင်း ချင်တော့၊ အမှန်ပြောရရင် ချူးခေါင်းကိုမိန်းကလေးတွေ ကိုယ်တွယ် တာကို လုံးလုံးမကြိုက်၊ မနွယ်ရီဦးကတော့ သူလိုချင်သော ပုံစံကို

ပြောပြနေပြီး သူ့လက်မောင်းလေးကိုကိုင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို အပ်မဖြစ်သူက ဆံပင်ညှပ်ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။

ဆံပင်ညှပ်၊ ခေါင်းလျော်ပြီးတဲ့အထိ ချူးစိတ်ကိုအတော်လေး ကျဉ်းကျပ်စွာ ခံစားခဲ့ရပြီး... ပြီးဆုံးတဲ့ထိ သည်းခံပေးခဲ့ရသည်။ ချူးမှန် ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို သေရာစွာ ပြန်ကြည့်ရင်း အရင်ချူးဆိုသော ပုံရိပ် တွေပျောက်ကွယ်သွားသလို ဖြစ်သွားသဖြင့်..

“ငါ သူရိန်ဧကရာဇ်မဟုတ်ဘူး ငါ ချူး... ချူး”

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီး သတိပေးနေရသည်။ ကံကြမ္မာ၏အပြောင်း အလဲအောက်တွင် စိတ်ဓာတ်တွေပါ ပြောင်းလဲတတ်သူတွေ အများ ကြီးရှိခဲ့တဲ့ထဲတွင် ချူးတစ်ယောက်မပါဝင်ချင်ပေ...။

“မမဘယ်ကိုဆက်ပြီး မောင်းရမလဲ”

“မြို့ထဲမှာ တစ်ခုခု သွားပြီး စားကြမလား”

“မမသဘောပဲလေ... အိမ်မှာဘာမှ မချက်ခိုင်းထားဘူးလား”

“ချက်ခိုင်းထားပါတယ်၊ ညနေစာကျမှပဲ စားကြတာပေါ့၊ မြို့ထဲ မှာ ချူးစားချင်တဲ့ဆိုင်ရှိရင် ပြောလေ”

“မြို့ထဲမှာ ကျွန်တော်စားဘူးတဲ့ ဆိုင်တွေ ခပ်... မ်ဆိုင်တွေပဲ ရှိပါတယ်... မမ စားချင်တဲ့ဆိုင်ကိုသာ ပြောပါ”

“မြန်မာထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ သွားပြီး စားကြမယ်”

“အင်းဆိုင်ကိုမမပဲရွေးချယ်လိုက်လေ”

“လမ်းမတော်ဘက်မှာ မြန်မာထမင်းဆိုင် ကောင်းကောင်းရှိ
ထယ်၊ အိမ်မှာစားရတာ မြန်မာထမင်းဟောင်းတွေနဲ့မတူဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်
အောင်လည်း အရင်တစ်ယောက်ရဲ့အလိုကျလိုက်ပြီး ချက်ပြုတ်ပေး
ကုတနေ လက်ရာတွေကပုံသေလိုဖြစ်သွားတာ”

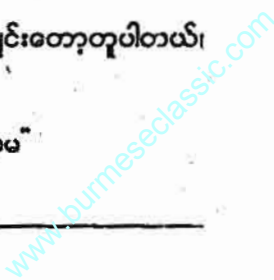
“မနွယ်ပြောတဲ့အရင်လူဆိုတာ သူရိန်ဇကရာဇ်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ချူး မမ မင်းကိုသူရိန်ဇကရာဇ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ထားတစ်ခုကိုတော့ပြောလိုက်မယ်၊ သူရိန်ဇကရာဇ်ဟာ ခု ချူး
ဆုတ်နေတဲ့အိမ်ကြီးမှာ ဘုရင်တစ်ပါးလိုနေခဲ့သူပဲ၊ သူကတကယ်ကို
ဆုတ်မောက်ပြီး လူလူချင်းစာနာမှုတရားကင်းမဲ့ခဲ့တယ်၊ သူ့အတ္တ
တွေနဲ့ သူ့ဘဝကိုတည်ဆောက်ထားသူပါ၊ ချူးနဲ့လူချင်းခွဲမရအောင်
သူ့တာကလွဲပြီး များစွာကွာခြားပါတယ်...”

“ဒါကတော့ မမရယ် လာခဲ့တဲ့ဘဝအခြေခံချင်းမှမတူကြတာ
မလိပ်အောက်မှာမွေးခဲ့သူနဲ့ နေပူကျဲကျဲအောက်မှာ မွေးခဲ့ကြသူ
တွေဘယ်လိုလုပ်ပြီးတူညီနိုင်မှာလဲ”

“မင်းနဲ့သူရိန်ဇကရာဇ် မွေးခဲ့ကြတာချင်းတော့တူပါတယ်၊
ပြီးပြင်းခဲ့ရုံခြင်းသာမတူတာပါကွယ်...”

“မွေးခဲ့ကြတာချင်းတူတယ်ဟုတ်လားမမ”

“တစ်နေ့တည်း နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ကွာခဲ့တာပါ။ တော်ပြီနဲ့
ရယ်မမ ဆက်ပြီး မပြောချင်တော့ဘူး”

“မမနောက်ကွယ်မှာ ပြောဆိုခွင့်ကို တားမြစ်ထားတာရှိနေ
လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို လုံးလုံး အသိမပေးချင်တာလား”

“သူတို့ကိုယ်တိုင် မင်းကို ပြောမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့
ကမ်းကို မမ ဖောက်ဖျက်လို့မရတာပါ။ မကြာခင် ချူး သိလာရမှာ
ရေ့နားဆိုဘယ်ဘက်ကို ကွေ့လိုက်ရူး”

ထမင်းဆိုင်ရှေ့ ကားများရပ်ရန် စီစဉ်ထားသော နေရာထဲ
ကားတိုးရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထမင်းဆိုင်ထဲကို ဝင်ခဲ့တော့သည်

“ဧကရာဇ်”

“ဟင်”

ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦး အ
သမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလိုက်ရပြီး မိန်းကလေးမှ
သူရိန်ဧကရာဇ်ထင်မှတ်ကာ ခေါ်လိုက်တာကြောင့် အံ့အားသင့်အ
ဖြစ်သွားစဉ် မနွယ်ရီဦးမှ ချူးကို ကပ်ပြီး လက်တို့လိုက်တာကြော
အလိုက်သင့်ပြီး ပြုလိုက်ရသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့

“ဧကရာဇ်ရယ်ပြန်ရောက်တာတောင်ရှိ(စ်) ဆီကိုဖုန်းမဆက်ဘူး”

“ကိုယ်မိသားစုကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များနေလို့ပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ ရှိ(စ်) ပါတီပွဲရှိတယ်၊ လာဖြစ်အောင်
လာခဲ့နော်၊ ကေယုမော် ပါတီတုန်းက သွားပြီး ရှိ(စ်) ပွဲကိုမလာရင်
အဆက်အသွယ်အပြတ်ပဲ”

“ကိုယ်လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“မောင်ကေရာဇ်အန်တီလည်း မျှော်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..ဝင်ခွင့်ပြုပါဦး”

ရူး၊ စကားဖြတ်ပြီး ဆိုင်ထဲကိုဝင်ခဲ့ရတော့သည်။ ရှိ(စ်)ဆို
သောမိန်းကလေးနှင့်သူမပြောနေသော ကေယုမော်ဆိုသူကိုလည်း
သော်၊ မိန်းကလေး၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ငွေဂုဏ်
ဖောက်တဲ့လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှဆိုတာ တွေးမလွဲချေ။

“မမ သူတို့ကိုသိလား”

“မသိဘူးရူး၊ သူရိန်ကေရာဇ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့မိန်းကလေးက
ဈားလွန်းတော့ မမမသိနိုင်တော့ဘူး”

“မမစကားအရဆိုရင် သူရိန်ကေရာဇ်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေလို့
ဆိုရမှာပေါ့နော်”

“ဥစ္စာနေက ကြွယ်ဝ၊ ရုပ်ကဇျော၊ ပညာကတတ်ဆိုတော့ မိန်း
ကလေးတော်တော်များများက သူနဲ့ပတ်သက်ချင်ကြသလို သူရိန်
ကေရာဇ်ကလည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့တွဲသွားနေရတာကို လေ့လာနပ်နေ

သူဆိုရမှာပေါ့ကွယ်၊ အင်း... သူရိန်စကရာဇ် သတင်းတွေကိုပြောရ
ကောင်းသတင်းကနည်းပါတယ်”

“သူကပညာတတ်ဆိုတော့ ဘာဘွဲ့များရထားလို့လဲ မမ”

“စင်္ကာပူမှာ စီးပွားရေးပညာဘွဲ့ကိုယူထားတာ ချူ။ ဒါပေမယ့်
ကွယ် သူယူထားတဲ့ဘွဲ့နဲ့ သူ့ဘာစီးပွားရေးကိုမှ တိုးတက်အောင်မလုပ်
ကိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကဲ... ချူ... သူ့အကြောင်းကိုခဏရပ်ပြီး ထမင်းစားကြ
အောင်”

ချူ စိတ်ကြိုက် မနွယ်ရီဦး စိတ်ကြိုက် ဟင်းတစ်မျိုး စီမှာ
မနက်စာကို သုံးဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှပြန်ထွက်ခဲ့ရင်း

“မမဘယ်ကိုဆက်ပြီးမောင်းရဦးမလဲ”

“ဒီနေ့အတွက်ပြီးသွားပါပြီ၊ အိမ်ကိုပဲပြန်ကြတာပေါ့”

ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှ ကားလေးမောင်းထွက်လာရင်းနှင့်
မနွယ်ရီဦးမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ မနွယ်ရီဦး တစ်ခု
စဉ်းစားတွေဝေနေသလို ရှိနေသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့
တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ....။

“ချူ...”

“မမ”

“မမချူးကို သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောပါမမ”

“ချူးရုရတဲ့အခွင့်အရေးကို မက်မောသည်ဖြစ်စေ မမက်မောသည်ဖြစ်စေ လက်လွတ်မခံပါနဲ့ကွယ်၊ ဘာကြောင့်မမဒီစကားပြောရလဲဆိုရင် မင်းဘဝအတွက်တင်မဟုတ်ဘူး တခြားသောဘဝအတွက်ပါအရေးပါနေလို့ပါ”

“ဟင်”

လှိုို့ရှက်ချက်တွေကနက်သထက်နက်လာနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“တခြားသောဘဝဆိုတာဘာများလဲမမ”

“ဟင်း”

မနွယ်ရီဦးသက်ပြင်းချပြီးအပြင်ဘက်ကိုငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“နောက်(၃)ရက်ကြာရင် ချူးသိသင့်တာတွေကို သိရစေပါ့မယ်၊ ခုတော့မမကိုနားလည်ပေးဦး”

“ကောင်းပါပြီမမ”

ပဉ္စလက် မနက်ဖြန်တွေနှင့် ချူးဘယ်လောက်ထိ ရင်ဆိုင်ရလဲမသိ...။

စာစဉ် (၄)

ရှု့ဝင်လာသော စက်ရုံကြီးမှာ ကြီးကျယ်လှသော စက်ရုံကြီး
တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ စက်ရုံကြီးအမည်မှာ ဧကရာဇ်ကွန်စက်ရုံကြီးဖြစ်သည်။

“ဒီစက်ရုံကြီးက သူရိန်ဧကရာဇ်ပိုင်တဲ့ စက်ရုံကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်ရှု့၊ သူရိန်ဧကရာဇ်ပိုင်သလို ရှု့ပိုင်တဲ့ စက်ရုံဆို
လည်းမမှားပါဘူး”

“မမကျွန်တော်တစ်ခုတော့ မဖြစ်မနေမေးချင်တယ်”

“မမဖြေနိုင်တာဆိုရင် ဖြေပဲမယ်”

“သူရိန်ဧကရာဇ်ဘယ်ကိုရောက်နေလို့လဲ”

“သူရိန်ဧကရာဇ်ဆုံးသွားပြီ”

“ဗျာ...”

“သူနိုင်ငံခြားမှာ ဆုံးသွားခဲ့တာ၊ မြန်မာပြည်မှာ သူနဲ့ပတ်သက်

သူတွေ တစ်ယောက်မှမသိကြသေးဘူး”

“ရောဂါကြောင့်လားမေ”

“ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာ”

“ဟာ...”

“ဈေးဒီလောက်ပဲသိထားလိုက်နော်၊ ခုမမပြောပြခဲ့တာတွေကို

သိသူမှမသိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါမေ”

“နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး ပြောထားမယ် ခုရောက်နေတဲ့စက်ရုံကို

အနေနဲ့မဟုတ်ဘဲ သူရိန်ဇကုရောင်းအဖြစ်နဲ့ လာနေတယ်လို့ မှတ်

မိနဲ့”

“မမကျွန်တော်က စက်ရုံနဲ့ပတ်သက်ပြီးဘာမှမသိဘူး”

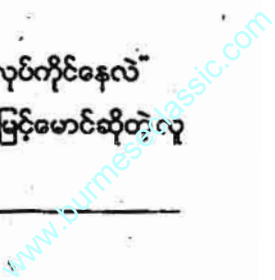
“ခုချိန်မှာဈေးဘာမှမသိတာလဲပြဿနာမရှိဘူး သူရိန်ဇကုရောင်း

သိတိုင် စက်ရုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ

မထုတ်ဘူး”

“ဟင်ဒါဆိုစက်ရုံကြီးကို ဘယ်သူကဦးစီးလုပ်ကိုင်နေလဲ”

“သူရိန်ဇကုရောင်းရဲ့သူငယ်ချင်းကျော်ဖောမြင့်မောင်ဆိုတဲ့လူ

ကဦးစီးပြီးလုပ်ကိုင်နေတယ်၊ သူ့ရိန်စကရာဇ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးလူယုံ
တော့ စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံးကို သူ့ဘာသာနဲ့သူ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်
ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့...”

“မမကရောဘာမှဝင်မပြောဘူးလား”

“မမက ဒီလောက်ထိစွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အရှင်းဆုံးဖြေ
ရရင်စကရာဇ်မိသားစုရဲ့စီးပွားရေးနဲ့ငွေကြေးသုံးစွဲရေးပိုင်းကိုမမပင်
သက်ခွင့်ရှိသူမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုမမပါဝင်ပတ်သက်မှုက”

“မမဟာစကရာဇ်မိသားစုရဲ့အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုအပိုင်
ဒီထဲမှာ ငွေကြေးဆိုင်ရာမှာ မမဘက်က သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့
ငွေကြေးအတိုင်းသာ သုံးစွဲရတယ်။

“သူတို့ဆိုတာဘယ်သူတွေလဲမမ”

“ချူး၊ အမေးကိုခဏရပ်လိုက်တော့ ဟိုမှာထွက်လာတဲ့သူ
ကျော်ဇောမြင့်မောင်ဆိုတဲ့လူပဲစကားကိုသတိနဲ့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမ”

ကားတွေထားသောပါကင်တွင်ကားရပ်ပြီးဆင်းလာသည့်
ကျော်ဇောမြင့်မောင်...၊ ချူးဘက်ကိုလျှောက်လာပြီး...။

“စကရာဇ်ရာ မင်းပြန်ရောက်လာတာကို ဘာလို့သတင်း

ဘာလဲ”

“တခြားကိစ္စတစ်ခုအရေးကြီးတာနဲ့ရောက်လာတာဆိုတော့
ဆယ်သူ့ဆီကိုမှ အကြောင်းမကြားနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကျော်ဇောရေ မမတို့တောင် ဒိမ်းကို
ဆုတ်မှ အံ့အားသင့်သွားကြတာ”

“ဒါနဲ့ မမနွယ်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ဧကရာဇ်နဲ့စက်ရုံကို မလိုက်
ဆူးလိုက်လာပါလား”

“ငါခေါ်ခဲ့တာ”

“ဒီလိုမောင်ကျော်ဇောရေ၊ မင်းသူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးလက်
ဆောင်တစ်ခုကို ဝယ်စရာရှိတာနဲ့ခေါ်လာတာ”

“ဧကရာဇ်ဘယ်သူ့ကိုတွေ့သွားပြန်ပြီလဲ”

“နောက်တော့ မင်းတွေ့ရမှာပေါ့ကွာ”

“မင်းစက်ရုံထဲကို ဝင်ဦးမလား”

“ခဏတော့ ဝင်မယ်”

“ဒါဆို သွားနှင့်ကွာ၊ ငါစက်ကြီးဘက်ကို ခဏသွားပြီးကြည့်
ဦးဦးမယ် စက်တစ်လုံးဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး”

“သွားလေ...”

“မင်းရုံးခန်းကပဲစောင့်နေ”

ရူးစက်ရုံထဲကို ဝေတည်တည်နှင့်သာ ဝင်ခဲ့သည်။ သူသွားရ
မည့်ရုံးခန်းဘယ်နေရာမှာဆိုတာ မသိ။

“မမရုံးခန်းကို သိလား”

“သိပါတယ်။ သူရိန်ဧကရာဇ်နဲ့ မမရောက်ဘူးတယ်”

“ဟူး... ဖတ်သေးတာပေါ့”

စက်ရုံကြီးရုံးခန်းမှာ (၂)ထပ်တိုက်ဖြစ်၍ အမိုးပေါ်သို့ တက်
သော လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့စဉ်...

“သူဌေး... သူဌေးဧကရာဇ်”

“ဟင်”

ရူး တို့နောက်မှ အသက်(၅၀)ဝန်းကျင် လောက်ရှိသော
လူကြီးတစ်ယောက် လှမ်းပြီးခေါ်သဖြင့် ရပ်ပြီးစောင့်နေလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ ဦးလေး”

“သူဌေးစက်ရုံကို ဒီအတိုင်း ပစ်မထားပါနဲ့ကွယ်”

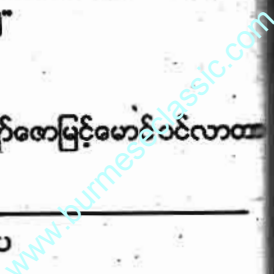
“စက်ရုံမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အလုပ်သမားတွေရဲ့ ဘဝတွေကို ပြန်ပြီး ကြည့်ပေးပါဦး”

“ကျွန်တော့်ကို ရှင်းအောင် ပြောပါ”

“ဒီ... ဒီလို”

ထိုလူကြီးက စကားစသည် အပြုကျော်စောမြင့်မောင် ခင်လာတာ

ကြာညိုစကားမဆက်တော့သဲ...

“နောက်မှပြောပါရစေတော့”

“ကောင်းပြီလေ”

ထိုလူကြီးဝပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားပြီးနောက်ကျော်စောမြင့်မောင်

နားကိုရောက်လာပြီး...

“ဦးကြိုင်...မင်းကိုဘာတွေလာပြီးပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကိုလာပြီးနှုတ်ဆက်တာပါ။ ပြီးတော့

ဗြာသွားသေးတယ်ကျော်စော”

“ဟေ...ဘာပြောသွားတာလဲ”

“စက်ရုံအခြေအနေကိုငါမေးတော့ သူကအားလုံးအဆင်ပြေ

အယ်တဲ့၊ မင်းနဲ့ဆက်ဆံရေးရောကောင်းရဲ့လား”

“မကောင်းလို့ရမလားကွ၊ ဒီနေ့မကောင်းရင်မနက်ဖြန်ဆိုလစ်

အာပြင်ထားတော့ကေရာစ်၊ အလုပ်သမားလူတန်းစားတွေကိုကိုင်

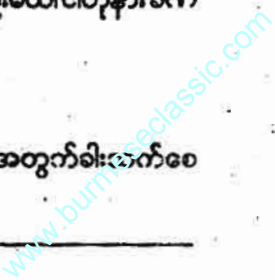
စွယ်တဲ့နေရာမှာ ဝပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်နိုင်မှကွ အလျှော့ပေးဆက်ဆံ

တာတော့ခေါင်းပေါ်တောင်တက်ပြီးနင်းသွားဦးမယ်၊ ငါဟိုနားက

လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...”

ကျော်စောမြင့်မောင်စကားတွေမှာ ချူးအတွက်ခါးထက်စေ

သောစကားတွေဖြစ်တာကြောင့်စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။
အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်သမားဆိုသည့်ကြားတွင် မမျှတသောကိစ္စများစွာ
တို့ရှိနေတာကိုမတော့ ချူးစတင်ပြီးသိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

သူရိန်ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့သူက ဘာကြောင့်ဒီလိုလူမျိုးကို စက်ရုံ
တွင်နေရာပေးထားရတာလဲ၊ ကျော်စောမြင့်မောင်လိုပင် သူရိန်ဧကရာဇ်
သည်လည်း ထူးမခြားနားသော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်နေတာ
သေချာနေပြီ...။ ချူး စက်ရုံထဲတွင်သတိထားမိတာကတော့ စက်ရုံ
အလုပ်သမားတို့၏ မျက်နှာတွေပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင်
အားကိုးပြုလိုသော အကြည့်တွေကို တွေ့နေရ၏။ ချူး စက်ရုံ ရုံးခန်း
တွင် အသာထိုင်ပြီး စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်မှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ
သလိုဖြစ်နေတာကြောင့်...

“မမပြန်ကြရအောင်”

“ငါ့မောင်သဘောပဲလေ”

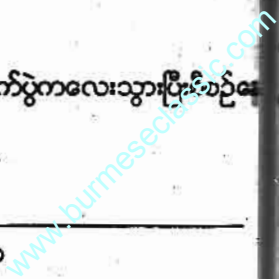
ချူး ရုံးခန်းထဲမှအထွက် ကျော်စောမြင့်မောင်ရောက်လာပြီး-

“ပြန်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာကွာ ငါကမင်းအတွက်သောက်ပွဲကလေးသွားပြီးစဉ်နေ

တာ”

“ကျော်ဇောနောက်မှပဲသောက်ပွဲလုပ်ကွာ၊ ငါကျန်းမာရေးသိပ်
ကောင်းသလိုဖြစ်နေလို့ပြန်ပြီးအနားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ကေရာဇ်”

“မင်းဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“နှစ်ပတ်လည်ဘဏ္ဍာရေးရှင်းတမ်းကို ဘယ်ရက်လုပ်ဖို့ စဉ်း
စားထားလဲ”

“ခုလောလောဆယ်ငါမှာတခြားအလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေလို့
နောက်မှပဲအကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

“မင်းသိပ်ပြီးအလုပ်များနေရင် ငါပဲစီစဉ်လိုက်မယ်၊ မင်းလက်
မှတ်ပဲထိုးပေးလိုက်”

ကျော်ဇောမြင့်မောင်စကားကြောင့်မနွယ်ရီဦး... ရျူးကိုမျက်လုံး
အပြုံးကြည့်လိုက်တာကြောင့် သဘောပေါက်လိုက်ပြီး...

“ကျော်ဇော... ငါအကြောင်းကြားတာကိုပဲစောင့်ပါ”

ရျူး၏အခြေစကားကိုကျော်ဇောမြင့်မောင် သိပ်ပြီးဘဝင်မကျ
ပေမဲ့ စကားထပ်ပြီးထွက်ပေါ်လာခြင်းတော့မရှိ...၊ ရျူး ကားရပ်ထား
သောနေရာသို့ရောက်တော့... ကားပါကင်တွင်အလုပ်လုပ်နေသော
ထုတစ်ယောက်ရျူးတို့နားကိုကပ်လာပြီး။

“သူဌေးဒီစာလေးကိုယူသွားပြီးဖတ်ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

ထိုလူကို ချူးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပေးလိုက်သောစာအိမ်
ကလေးကိုလှမ်းပြီးယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော
သည်။

“စက်ရုံမှာတော့ အတော်ကိုရှုပ်ထွေးနေသလိုပဲချူး”

“ဟုတ်မယ်မေ အလုပ်သမားတွေမျက်နှာကိုကြည့်ရတာ
တစ်ခုခုကိုခံစားနေကြသလိုပဲ”

“ချူး”

“မမ”

“မင်းကိုမမပြောခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးထဲမှာ အဲဒီအလုပ်သမား
တွေရဲ့ဘဝတွေလည်းပါတယ်”

ချူးအတွက် ကေရာဇ်ဂျုံစက်ရုံကြီးမှ အလုပ်သမားတွေ၏ဘဝ
တွေအတွက် တာဝန်ကြီးတစ်ခုရင်ထဲကိုဝင်ရောက်လာသလိုပင်ခံစား
လိုက်ရသည်။ ကျော်တေမြင့်မောင်၏ ဆိုးဝါးလှသော အုပ်ချုပ်မှု
အောက်တွင် အလုပ်သမားဘဝတွေ ဘယ်လောက်ထိ အခွင့်အရေး
တွေဆုံးရှုံးနေကြပြီလည်းမသိ။

“မမစက်ရုံမှာ အလုပ်သမားဘယ်လောက်လဲ လီ”

“မမအထင်တော့ အယောက်(၂၀၀)နီးပါးလောက်ပဲတော
ရှိမယ်။ စက်ရုံကြီးကို နေ့ညလည်ပတ်နေတာဆိုတော့ အလုပ်သမား

“အရကများတယ်လေ”

“ကျွန်တော်တခြားကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
ဆိုရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စက်ရုံအလုပ်သမားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ချလိုက်ပါပြီ”

“ရူးဆီကဒီစကားကြောင့်မမတကယ်ကိုကျေနပ်မိပါတယ်”

“ရူး၊ မျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သော မန္တလေးရီးဗီး

ပြုံးကလေးမှာ...

ပြိုင်စည်း
ပြိုင်စည်း
ပြိုင်စည်း

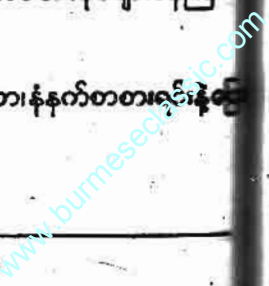
ကေရားအိမ်ကြီးထဲတွင်ပြင်ဆင်မှုတွေမှမ်းပုံပြုလုပ်နေတာကို ပြုမိလိုက်သဖြင့် ချူး အောက်ထပ်ကိုဆင်းပြီး မနွယ်ရီဦးကို လိုက်မိသည်။

“မမ”

“ဪ... မမောင်တောင်နိုးပြီလား”

“နီးနေတာကြာပြီမမ ခြံထဲကလူတွေအလုပ်များနေကြတာကြည့်နေတာ ဘာအတွက်ဒီလောက်တောင် အလုပ်များနေကြတာလဲ”

“မမမမောင်ကိုပြောဖို့စောင့်နေတာ၊ နံနက်စာစားလှည်းနဲ့ ခြံကြတာပေါ့”

မနွယ်ရီဦး... ရှားကို မမောင်ဆိုသော အသုံးအနှုန်းလေးတို့ သုံးစွဲတာကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်၏။

“မမောင် ဒီနေ့ကေရာဇ်ခံအိမ်ကြီးရဲ့အကြီးအကဲတွေလာကြမယ်”

“သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“သူတို့တစ်တွေက မမောင်နဲ့သက်ဦးသဇင်တို့ကို လက်ဆက်ပေးပြီး ဧကရာဇ်မိသားစုပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လွှဲပြောင်းပေးကြမယ့်သူတွေပဲကွယ်”

“ဗျာ... သက်ဦးသဇင်... သူ... သူက ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်ရမယ့်သူ”

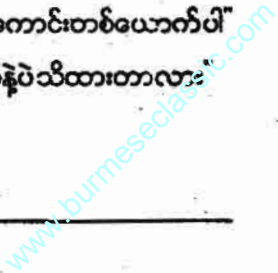
“ဟုတ်တယ်၊ မကြာခင် မမောင်ဆီကို အန်ကယ်မြတ်လှိုင် ရောက်လာရင် အားလုံးအကြောင်းစုံကို သိသွားရမှာပါ”

“အန်ကယ်မြတ်လှိုင်ဆိုတာက...”

“ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီးတစ်ဦးပေါ့၊ ခုတော့ အငြိမ်းစားယူသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဧကရာဇ်မိသားစုရဲ့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် အမွေထိန်းသိမ်းမှုတာဝန်တွေကို ကိုင်တွယ်ထားတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ကျွန်တော်ကို သူရိန်ဧကရာဇ်အဖြစ်နဲ့ပဲ သိထားတာလား”

“ရှားအဖြစ်နဲ့ သိထားတာ”

“ဟင်”

“ဝူး...ကျွဲ...”

ထိုအချိန်အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြောင့် မနွယ်ရီဦး ထိုင်နေရာမှထလိုက်ပြီး...

“အန်ကယ်ဦးမြတ်လှိုင်လာပြီနဲ့တူတယ်.. မ.မောင် ဒီကစဲ စောင့်နေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မနွယ်ရီဦးထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်အသက်(၆၀) ဝန်းကျင် လောက်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာတာကိုတွေ့ လိုက်ရသည်။ ရှူးကိုမြင်သည်နှင့် ရိုးစင်းသော အပြုံးနှင့် ပြုံးပြပြီး... ရှူး ရှေ့ရှိကုလားထိုင်တွင် ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“လူလေး၊ နေထိုင်ရတာစိတ်လွတ်လပ်မှုရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်ကဘဝတစ်ယောက်လောက် တော့မလွတ်လပ်ဘူး”

“ဒါကတော့ဘဝချင်းမတူသလို ကျင်လည်ရတဲ့ပတ်ဝန်းကျင် ကလည်း မတူဘူးလေ... ဒီအတွက်လူလေးအနေနဲ့ ကျင့်သမှု အောင်တော့ကြိုးစားရမှာပဲကွဲ့၊ အန်ကယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လူလေးမက ပြောပြပြီးပြီလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပြပြီးပါပြီ”

“ဒါဆိုလူလေးရှေ့လျှောက်ရမယ့်ခရီးအတွက်ပဲပြောကြတာပေါ့၊ ဒီစကားမပြောခင် အရင်ဆုံးလူလေးအနေနဲ့ ဧကရာဇ်မိသားစုဘဝထဲကို ဝင်ရောက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ မချဆိုတာကို အရင်ဆုံးသိထားချင်တယ်”

“ကျွန်တော်မမကို ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောပြပြီးပြီ”

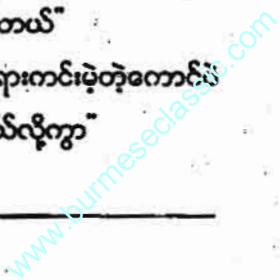
“မင်းမမဆီကအန်ကယ်လည်းကြားထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လူလေးကိုယ်တိုင်ပြောတာကိုကြားချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ ဧကရာဇ်မိသားစုရဲ့သွေးရင်းသားရင်းအစစ်ဆိုရင်တော့ ဧကရာဇ်မိသားစုဘဝကိုငြိမ်းစရာမရှိပါဘူး၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲဟန်စောင်းမိသားစုဝင်အဖြစ်နဲ့ဝင်ရမယ့်ဆိုရင်တော့မဝင်ချင်ပါဘူး”

“လူလေးမင်းက ဧကရာဇ်မိသားစုဝင်အစစ်မှအစစ်ပါကွာ”

“အန်ကယ်ဘာကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဧကရာဇ်မိသားစုဝင်အစစ်လို့ပြောနိုင်တာလဲ၊ ရုပ်ချင်းတူရုံတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဧကရာဇ်မိသားစုဝင်လို့သတ်မှတ်တာမပြည့်စုံဘူးထင်တယ်”

“ဈေး မင်းဟာတကယ့်ကိုလောဘတရားကင်းမဲ့တဲ့ကောင်လေးအဖြစ်ပေါ်မှာ နေရတာကိုမင်းဈေးဆစ်နေရတယ်လို့ကွာ”

“အန်ကယ် ကျွန်တော်ဟာ လမ်းပေါ်မှာဘယ်လိုဘဝမျိုးကိုပဲ
ပိုင်ဆိုင်ရပိုင်ဆိုင်ရ အခွင့်အရေးသမား အချောင်သမားတော့ ဘယ်
တော့မှအဖြစ်မခံဘူး”

“မင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အန်ကယ်တို့သိထားပြီး
သားပါကွာ၊ မင်းမွေးစားဖခင်ကြီး ဦးဘိုဝင်းလည်းမင်းလိုပဲ သိပ်ကိုပဲ
ခေါင်းမာခဲ့တဲ့သူပဲကွဲ့”

“ဗျာ...ဖေဖေကဘယ်လိုခေါင်းမာခဲ့လို့လဲ”

“မင်းကိုမွေးစားဖို့ သူ့လက်ထဲကိုအပ်စဉ်တုန်းက ငွေသိန်း
(၁၀၀)ပေးပြီးမင်းကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖို့ပြောတော့၊ ဘာပြောခဲ့
သလဲဆိုရင်သူ့ကိုကြားစားပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီကလေးကို မွေးခိုင်းတာဆိုရင်
ပြန်ပြီးခေါ်သွားခိုင်းတယ်၊ ဒီကလေးဟာ သူ့ဘဝနဲ့တစ်ထပ်တည်းကျ
တဲ့ကလေးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ဒီကလေးကိုထားခဲ့လို့ပြောတယ်...၊ ဒီ
ကြောင့် အန်ကယ်တို့ငွေတွေကို ပြန်ယူခဲ့ကြရတယ်၊ တကယ်ကို
ခေါင်းမာခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုဘာလို့စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲအန်ကယ်”

“အသုံးမဝင်တော့တဲ့အတွေးအခေါ်တွေနဲ့အစွန်းရောက်ကို
ကွယ်မှုတွေကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုရှင်းအောင်ပြောရရင် ဧကရာဇ်
မိသားစုဟာ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစည်းပြီးမှ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိသားစုဖြစ်

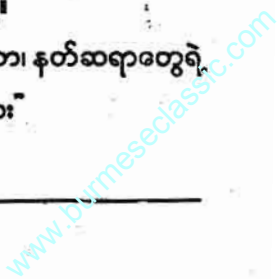
ဆယ်၊ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် လက်ထက်ကတည်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့
 မိသားစုဆိုရင်မမှားဘူး၊ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းဒေသတစ်ခုမှာ အလွန်
 ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိသားစုနှစ်ခုဟာ ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုတည်းမှာ နေ
 ထိုင်ကြပြီး မွေးဖွားလာတဲ့သားသမီးတွေကို ခေတ်အဆက်ဆက်
 လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြတာ ခုချိန်ထိပဲဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ခေတ်အဆက်
 ဆက်သူတို့ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ နတ်ဆရာတွေရဲ့ဩဇာစိုးမိုးမှုကတော့
 အရမ်းကိုအားကောင်းခဲ့ကြတယ်၊ ခေတ်ပညာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ
 ဖတ်တတ် ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ကိုးကွယ်တဲ့ ယုံကြည်မှုကို ဘယ်
 သူမှ မစွန့်ပစ်ခဲ့ကြဘူး”

“သူတို့က ဘာကိုယုံကြည်ကိုးစားခဲ့ကြတာလဲ အန်ကယ်”

“မိစ္ဆာအယူအဆတွေဖြစ်တဲ့ ယစ်ပူဇော်မှုတွေပေါ့ကွာ၊ ဘိုး
 ဘွားလက်ထက်ကတည်းက နတ်ဆရာတွေရဲ့မျိုးဆက်တွေနဲ့အတူ
 ယှဉ်ပြီး ဧကရာဇ်မိသားစုက ဖြတ်သန်းနေခဲ့ကြတာ၊ ခုချိန်ထိဆိုရမှာ
 ပေါ့၊ သူတို့ကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲလူလေး”

အန်ကယ်ဦးမြတ်လှိုင်သူစကားကို ဂေဟရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို
 စိတ်မကောင်းသော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“လူလေးဘဝ ချို့တဲ့နွမ်းပါးစွာနေခဲ့ရတာ၊ နတ်ဆရာတွေရဲ့
 အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ စကားကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာလူလေး”

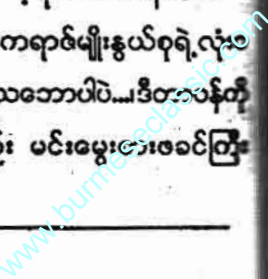

“သူတို့ကဘာတွေပြောခဲ့ကြလို့လဲအန်ကယ်”

“ဟိုးအရင်ဘိုးဘွားလက်ကားကတည်းက ဧကရာဇ်မိသားစု နှစ်ခုကြားမှာ သားသမီးရတနာဆိုတစ်ယောက်ကိုပဲ မွေးရတယ်လေ။ အကယ်၍ အမွှာမွေးခဲ့ရင် နတ်မိစ္ဆာတွေရဲ့ ကျိန်စာသင့်မယ်ဆိုပြီး ဟောပြောချက်ကို အစွဲကြီးစွဲထားခဲ့သလိုပဲ လူလေ။ မင်းဖခင်က ဦးစိုင်းလုံမောင် အမေက နန်းစင်စင်ထိပ်တင် တစ်ဖက်မိသားစုက ဦးစွန်ဖေါ နန်းထိုက်ရတီတို့ပဲ မင်းမိခင်ကြီးက မင်းနဲ့နာရီပိုင်းပဲ ခြားတဲ့ သူရိန်ဧကရာဇ် ကို မွေးခဲ့သလို တစ်ဖက်ကလည်း သက်ဦးသခင်ဆိုတဲ့ သမီးလေးကို မွေးခဲ့ကြတယ်လေ။ မွေးခဲ့ကြတဲ့ နေရာချင်းကတော့ မတူဘူး။ မင်းအမေဟာ ရန်ကုန်ကို ရောက်ချိန်မှာ မွေးခဲ့တာလေ...။ ဒါကို ရှေးအယူကြီးကြတဲ့ မင်းဖခင်ကြီးက အရင်ဆုံး မွေးတဲ့မင်းကို စွန့်ပစ်ခိုင်းခဲ့ကြတယ်။ ဒီတုန်းက မနွယ်ရီဦးဟာမင်းကို သူတို့စွန့်ပစ်ခိုင်းတာကို မစွန့်ပစ်ဘဲ ဘယ်သူမှမသိအောင် မွေးခဲ့တယ်။ ဒါကို မင်းဖခင် သိသွားပြီး နွယ်ရီဦးလက်ထဲက နေတခြား နေရာကို ပို့ခိုင်းခဲ့တယ်”

“ဘာကြောင့် တခြားဘဝထဲကို ပို့ခိုင်းခဲ့တာလဲ အန်ကယ်”

“တခြားဘဝထဲရောက်သွားရင် ဧကရာဇ်မျိုးနွယ်စုရဲ့ လုံ့လကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်သွားအောင် စီစဉ်တဲ့ သဘောပါပဲ...။ ဒီတုန်းတို့ အန်ကယ် ယူခဲ့ရတယ်။ အန်ကယ်လည်း မင်းမွေးဖွားဖခင်ကြီး

ဒီဘိုဝင်းကိုပေးခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက နွယ်ရီဦးဟာ ယုတ်ရည်နဲ့ ယုတ်ခွက်
 ဒေါ့မင်းကိုဘယ်သူဆီမှာ ပေးခဲ့သလဲဆိုတာ နှစ်ပေါင်းများစွာပေးခဲ့
 ဆဲ အန်ကယ်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သူရိန်
 ဆာရာဂ်ရဲ့ ရှိုင်းစိုင်းမှုတွေ၊ မောက်မာမှုတွေကြောင့် ခံပြင်းစရာ ဖြစ်ခဲ့
 ဩပေမဲ့ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းသွားခဲ့ကြတယ်။ နွယ်ရီဦး မျော...
 သူရိန်စကရာဇ်ဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာခံရင်း ဒီဝဋ်ကနေကျွတ်မယ့်
 အခြေအနေကိုရောက်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ကတော့ သူရိန်စကရာဇ်စင်္ကာပူမှာ
 ကားမှောက်ပြီး ဆုံးတဲ့နေ့ပဲဆိုရမှာပေါ့။”

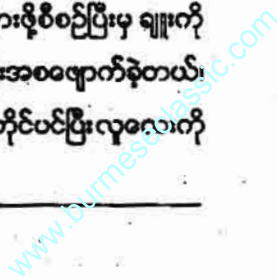
“သူရိန်စကရာဇ်ကားမှောက်ပြီး ဆုံးတာကို ဒီဘက်ကဘယ်သူ
 သိကြဘူးလား။”

“မသိခဲ့ကြဘူး။ သိခဲ့သူဆိုလို့ နွယ်ရီဦးနဲ့ အန်ကယ်ပဲရှိခဲ့ကြ
 တယ်။”

“မမနဲ့ အန်ကယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့ကြတာလဲ။”

“အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် သူရိန်စကရာဇ်နဲ့ အတူစင်္ကာပူမှာရှိနေခဲ့
 တယ်။”

“ပထမတော့ အန်ကယ်အကြောင်း ကြားဖို့ စီစဉ်ပြီးမှ ရျားကို
 ဆက်ပြီး အလောင်းကို စင်္ကာပူမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး အစေ့ဖျောက်ခဲ့တယ်။
 ဆာပူကနေ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး နွယ်ရီဦးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လူလေးကို

“ကေရာဇ်မိသားစုထဲကိုရောက်အောင်ကြိုးစားခဲ့ကြတာပဲကွယ်”

“ကျွန်တော့်နားကိုမမရောက်နေတာကြာပြီပေါ့”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူးတစ်လဝန်းကျင်လောက်ရှိပါသေးတယ်
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ချွေးဖေခင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းချိန်ပေါ့”

“ကျွန်တော့်အဖေအဖေတွေကရော ဒီလောကကြီးထဲမှာ
ရှိနေကြသေးလားအန်ကယ်”

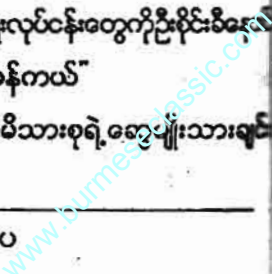
“သူရိန်ကေရာဇ်(၁၀)နှစ်သားလောက်ကတည်းကရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့်ဆုံးပါးသွားကြတယ်၊ ဒီနောက်ပိုင်းမင်းဖေခင်ကြီးရဲ့အစ်ကို
ဝမ်းခွဲစိုင်းစီနောင်ခမ်းဆိုတဲ့သူကအမွေတွေကိုထိန်းသိမ်းခဲ့ကြတာ
သူကကေရာဇ်မိသားစုရဲ့ဥစ္စာနေတွေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့တော့
လုံးလုံးမပတ်သက်ဘူး”

“သက်ဦးသခင်မိဘတွေကရော”

“တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရမှာပေါ့ကွာမင်းမိဘတွေဆုံးသွားပြီး(၃)
နှစ်အကြာလောက်မှာ သက်ဦးသခင်မိဘတွေ ကားမှောက်ပြီးဆုံး
ပါးသွားကြတယ်”

“နှစ်ဖက်ပိုင်အမွေတွေနဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုဦးစိုင်းစီနောင်
ကပဲချုပ်ကိုင်ထားတာပေါ့ဟုတ်လားအန်ကယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ကေရာဇ်မိသားစုရဲ့တွေ့ပျိုးသားချင်း

ဆိုလို့ သူတို့ပဲရှိတာဆိုတော့ သူတို့ဆက်လက်ပြီးချုပ်ကိုင်ထားခွင့်ရှိ
တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငွေကြေးဥစ္စာနေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ
ဆိုတော့ သူတို့သဘောနဲ့ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်တော့မရှိဘူး။ ဥပဒေ
တမ်းကြောင်းကနေ အန်ကယ်ကိုင်တွယ်ထားလို့ ယနေ့ချိန်ထိ သူတို့
မွက်ဖက်နိုင်ကြတာ... လူလေးအဓိကသိထားရမှာက စိုင်းစိနောင်ခမ်း
သားစုဟာ ဧကရာဇ်မိသားစုပိုင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့
ပြီးစားနေကြတဲ့ သူတွေဆိုတာပဲကွဲ့”

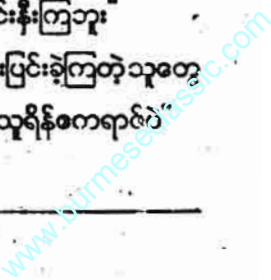
“ ဟာ...”

“ စိုင်းစိနောင်ခမ်းမှာ ဂျင်မီဂျက်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်
အောင်ကစား။ မိန်းမ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကြားမှာ လုံးထွေးနေတဲ့ သူ
ဆက်ဦးသဇင်ကို အပိုင်ကြံဖို့ကြိုးစားနေတယ်။ သူရိန်ဧကရာဇ်နဲ့တော့
ဂျင်မီဂျက်က ဆက်ဆံရေးကောင်းတယ်။ ဒါကလည်း သူရိန်ဧကရာဇ်
ကို ဆင့်မြှောက်ပေးပြီး မကောင်းတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရောက်အောင်
ကြိုးစားနေကြတာပဲ လူလေး။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ကောက်ကျစ်
လည်းလဲတဲ့ မိသားစုနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမယ့်ပွဲပဲကွယ်”

“ သက်ဦးသဇင်နဲ့ သူရိန်ဧကရာဇ်က မရင်းနှီးကြဘူး”

“ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ကြတဲ့ သူတွေ

ဆိုပေမဲ့ သက်ဦးသဇင်ရဲ့ အမုန်းဆုံးလူသားဟာ သူရိန်ဧကရာဇ်ပဲ”

“ဟင်”

“ဒီလိုမမောင် သက်ဦးသင်ဟာ ရိုးသားဖြူစင်ပြီး စိတ်ဝေထာ
နာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ သူရိန်စကရာဇ်စီစေရိုက်နဲ့ကတော့ လုံးလုံး
ကွာခြားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သက်ဦးသင်ဟာ မိဘတွေကြောင့်သာ
ဆက်ဆံနေရပေမဲ့ သူရိန်စကရာဇ်ပေါ်မှာ ခါးသီးမှုတွေများပြားခဲ့
တယ်”

“လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စမှာ ရောမငြင်းဘူးလား”

“ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိကြဘူးကွဲ့”

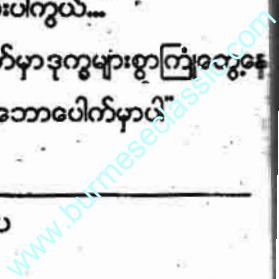
“တကယ်လို့ ငြင်းမယ်ဆိုရင်ရော”

“စကရာဇ်မိသားစုထဲက အပြီးထွက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်း
ချက်ရှိတယ်လေ”

“ဟူး... တကယ်ကို ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးမှာ မင်းသား
ဝင်ပြီး လုပ်နေရသလို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“မမောင်ရေစစ်မှန်သောလမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ မကောင်းသူ
တွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ရှားဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် စကရာဇ်မိသားစု
ထဲကို ရောက်လာတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားပါကွယ်...”

“ဟုတ်တယ်လူလေး မင်းရဲ့နောက်မှာ ဒုက္ခများစွာ ကြုံတွေ့နေ
ရတဲ့ လူတွေများစွာရှိနေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မှာယိ”

အန်ကယ်ဦးမြတ်လှိုင်ပြောလိုက်သော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို
ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဧကရာဇ်ဂျွန်စက်ရုံကြီးမှ
အလုပ်သမားတွေ၏ဘဝနှင့်ဧကရာဇ်မိသားစုပေါ်မှာ ဖိုနိုနေကြသော
သူတွေအတွက်ပင်ဖြစ်၏။

“အန်ကယ်စုပြောပြတာတွေကိုလူလေးသဘောပေါက်မယ်
ဆိုထင်တယ်။ အန်ကယ်အသက်အရွယ်နဲ့ ကျန်းမာရေးက သိပ်ပြီး
ကောင်းတော့ဘူး။ လူလေး... ဧကရာဇ်မိသားစုပိုင်ဆိုင်တဲ့အမွေတွေ
ကို လူလေးနဲ့ သက်ဦးသဇင်ကို လွှဲပေးပြီးရင် အန်ကယ်စိတ်ချစွာနဲ့
ဘာသာရေးလုပ်ကိုင်နိုင်ပြီမိန့်မယ်”

“ရှင်အန်ကယ်”

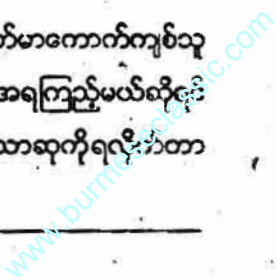
“စိုင်းစီနောင်ခမ်းတို့ညနေဆိုရောက်လာကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့လူလေးနဲ့သက်ဦးသဇင်မင်္ဂလာကိစ္စကိုလူကြီးတွေနဲ့
အကြံပြုမှာကိုယ့်ဘက်က အမှားအပ... မရှိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါအန်ကယ်”

“ကိုယ့်ဘက်ကလိမ်ညာတာဆိုပေမဲ့ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူ
တွေရဲ့ရန်ကိုကာကွယ်ရတာပါ။ တရားသဘောအကြံညှိမယ်ဆိုရင်
ဟာဧကရာဇ်မိသားစုအတွက်ထိုက်တန်သောဆုကိုရလို့ဘာ

ပါပဲ”

ချူးတစ်ယောက် ပြောနေသမျှတွေကို နားထောင်ရင်းရင်းမှာ မွန်းကျပ်နေတော့၏။ ချူးမွန်းကျပ်နေရသော အကြောင်းမှာ သက်ဦးသဇင် နှင့် လက်ထပ်ဖို့အရေးပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ တွေ့ဘူးဆို ဘူးခြင်းမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမည့်ခံစား ချက်ကို သူ့နှလုံးသားတွင် လက်မခံနိုင်သလို သက်ဦးသဇင်သည် လည်း သူရိန်ဧကရာဇ်ဆိုသူကို မုန်းတီးနေသူဖြစ်၍ ချူးက မဆီမဆိုင် အကြောင်းမဲ့ကြီးအမှန်းခံရမည့်သူ။

အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ချူးဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှစဦးစားခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ဘူး။ ဧချချစ်ခြင်းတရားနှင့် ကင်းဝေးနေသူတစ်ဦး ကမကြာခင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဆိုသော အသိ ကချူးရင်မှာ လက်ခံလို့မရနိုင်ပေ။

“အန်ကယ်ပြန်ဦးမယ်၊ ညနေသူတို့လာတော့မှပဲ အန်ကယ် လိုက်လာတော့မယ်”

“သူတို့ဘယ်ကလာကြမှာလဲမမ”

“ရှမ်းပြည်နယ်ကနေလာကြမှာ”

“သက်ဦးသဇင်က ဘွဲ့ရပြီးသားနော်”

“ဘွဲ့ရပြီးသားမမောင်၊ ရှမ်းပြည်နယ်က ကျေးလက်ဒေသတစ်

ရမှာကျောင်းဆရာမလုပ်နေတာ”

အန်ကယ်ဦးမြတ်လှိုင်ကို ကားပေါ်သို့လိုက်ပို့ပေးပြီး ချူးတစ်ယောက်အတွေးများစွာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက် စကရာဇ်မိသားစုကြားတွင် ပြဿနာများစွာ အခက်အခဲများစွာကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာကို သိနေသလိုပင်ဖြစ်သည်။

ချူးအတွက် အကြီးဆုံးပြဿနာမှာ သက်ဦးသင်္ဃာနှင့် ဆုံတွေ့ရမည့် အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ သက်ဦးသင်္ဃာထံမှ အမုန်းတရားတွေပြည့်နက်နေသော မျက်လုံးအကြည့်တွေကို သူရင်ဆိုင်ပုံပါမလား...။ ထို့အပြင် ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘဝတစ်သက်တာ ခရီးကို သူဘယ်လိုလျှောက်ရမလဲ။

“မမောင်ရေ...ဒေါက်ဒေါက်”

အခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး မနွယ်ရီဦးခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် စုတင်ပေါ်မှထပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ပေး၍...

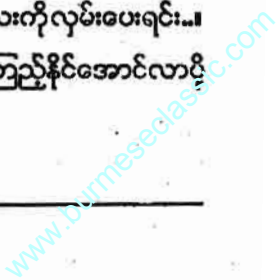
“မမဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မမောင်ကိုပေးစရာရှိလို့”

မနွယ်ရီဦးလက်ထဲမှ အယ်(လ်)ဘန်လေးကို လှမ်းပေးရင်း...။

“သက်ဦးသင်္ဃာတတ်ပုံတွေကို မမောင်ကြည့်နိုင်အောင် လာမိ

တာ”

“ဪဟုတ်ကဲ့”

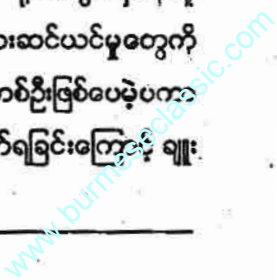
“မမောင်တစ်ယောက်တည်းစိတ်ကူးပြီးကြည့်ပေါ့ကွာ”

ချားခေါင်းလေးပဲညိတ်ပြလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်ကာ
ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်ပြီးလွဲချရင်း မနွယ်ရီဦး ပေးလိုက်သော
သက်ဦးသင်၏အယ်(လ်)ဘန်ကိုကြည့်မိလိုက်တော့သည်။

တိတ်ဆိတ်စွာ ကြွလွင့်သွားတဲ့ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်
သက်ဦးသင်ဇာန်နာလေးကို ဓာတ်ပုံထဲတွင် တွေ့စဉ်ကနှင့်မတူ
လုံးခြားနားနေသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်မိသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော နေဂုဏ်နန်းတော်မှာ ပေါက်ဖွားခဲ့သော
သက်ဦးသင်ဇာန် ဖျက်နာလေးသည် သာမန်ဆင်ခြေစုံရပ်ကွက်မှ
ဆိတ်ဖွားလာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ရိုးစင်းစွာ လှနေသူ
အားပင်ဖြစ်သည်။ သက်ဦးသင်ဇာန်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကို
ဆိတ်ဟန်အပြည့်နှင့် နေမယ်ဆိုလျှင် နေနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေမဲ့ ပကတိ
အနေအထားမှာ အလှတရားလေးနှင့် တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ချူး

ရင်ကိုတုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ သက်ဦးသဇင်ဘေးတွင်လိုက်ပါလာကြသောစိုင်းစီနောင်ခမ်း၊ ဂျင်မီဂျက်နှင့်ဇနီးဖြစ်သူနန်းဒီကလျာတို့တော့ဂုဏ်ပကာသန သခင်ကြီးပမာတွေမြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်မိသွားသည်။

“ဆောရီးပဲကိုမြတ်လှိုင် လေယာဉ်ကွင်းမှာ အင်္ဂလန်ကမိတ်ဆွေသစ်ယောက်နဲ့တွေ့နေလို့နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ်ကေရောင်မိသားစုရဲ့တာဝန်အရှိဆုံးသူက ခင်ဗျားလေ၊ နောက်တူတာစောတာကိစ္စမရှိပါဘူး”

မနွယ်ရီဦးမှစိုင်းစီနောင်ခမ်းတို့အတွက်ကော်ဖီနှင့်မုန့်တွေကိုရျပေးဝေပြီ။

“မိနွယ်”

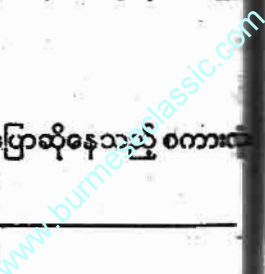
“ဦးရီးတော်ပြောပါ”

“ကေရောင်မိသားစုရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စထဲမှာ မင်းပါဝင်ခွင့်မရှိဘူးနော်”

“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားစရာမလိုတဲ့ကိစ္စဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်ဘော့ကောင်းတာပေါ့”

စိုင်းစီနောင်ခမ်း... မနွယ်ရီဦးကိုပြောဆိုနေသည့် စကားထဲ

တွေကိုချူးစိတ်ထဲတွင်ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။

“မမဦးလည်း ကေရာဂ်မိသားစုဝင်တစ်ဦးလိုဖြစ်နေပါပြီ ဦးရီးတော်၊ သူ့အနေနဲ့ဝင်ရောက်ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“သဇင် မင်းဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဝင်ပြီးမပြောနဲ့ ဂုဏ်စွကိုဘိုးဘွား လူကြီးတွေရယူထားတဲ့အတိုင်း ဦးရီးတော်က ဆောင်ရွက်ပေး နေတာ”

သက်ဦးသဇင်...၊ မနွယ်ရီဦးဘက်မှ ဝင်ပြီးပြောနေတာကို ဦးရီးစိန်နောင်ခမ်းကတော့ မီးမီးသီးသီးငြင်းဆိုနေသည်။ အိမ်ကိုစပြီး ရောက်လာကာတည်းက ချူးကိုသက်ဦးသဇင်တစ်ချက်လေးမှမကြည့် ထာဟာမုန်းခြင်း၏ပြယုဂ်တွေပင်ဖြစ်သည်ဟု ချူးထင်လိုက်သည်။

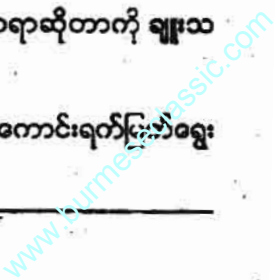
“ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကိုဒီမှာရှိနေကြတဲ့သူတွေ နဲ့ပဲဆုံးဖြတ်ရမှာလား”

အန်ကယ်ဦးမြတ်လှိုင်ကြားဝင်ပြီးပြောလိုက်သောစကားကို ဦးရီးစိန်နောင်ခမ်းမှ....

“ဆရာစွန်ဆေးလူးကိုစောင့်ခဦးမယ်”

ဆရာစွန်ဆေးလူးဆိုသည်မှာ နတ်ဆရာဆိုတာကို ချူးသဘောပေါက်လိုက်သဖြင့်—

“နတ်ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရက်ကောင်းရက်မြူးညီရွေး

ချယ်ခွင့်ကလွဲပြီး တခြားဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးထင်တယ်”

“ဟင်...ဟာ...ဟိုက်”

“ဘာ...မင်း...မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဧကရာဇ်”

ဈေးကိုရောက်ကတည်းက တစ်ချက်လေးပင်လှည့်မကြည့်
သောသက်ဦးသဇင်မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့်ပင်ကြည့်နေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ မမှားပါဘူး။ နတ်ဆရာဆိုဘာ လူနှစ်
ယောက်ဘဝကို ကြိုးကိုင်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ တကယ်ဆုံးဖြတ်ရမှာက
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပါပဲအန်ကယ်”

“ဒါ...ဒါ...မင်းဆရာတွေကိုမလေးမခန့်လုပ်တာပဲကွ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကမလေးမခန့်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့နေ
ရာနှင့်သူလုပ်ကိုင်ဖို့ပဲပြောတာပါ”

“ဧကရာဇ်မင်းမင်္ဂလာပွဲကို ငါရွှေဆိုင်းမယ်...”

ဈေးနှင့်ဦးဝိုင်းစီနောင်ခမ်းတို့ကြားတွင် ပဋိပက္ခတွေပြင်းထန်
သည်ကို သက်ဦးသဇင် အံ့အားသင့်သလိုဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“မင်္ဂလာပွဲရွှေဆိုင်းတာကို တုန်လှုပ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
အန်ကယ်အနေနဲ့ဧကရာဇ်မိသားစု ဈာန်ခွဲတဲ့ ကိစ္စကိုလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိ

ဆိုဆိုတာတော့ စဉ်းစားပါ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုရင် ဆက်လုပ်ပါ။

“မင်းကွာ...”

“ဧကရာဇ်မင်းငါ့ဒယ်ဒီကို ဒီစကားမျိုးမသုံးသင့်ဘူး။”

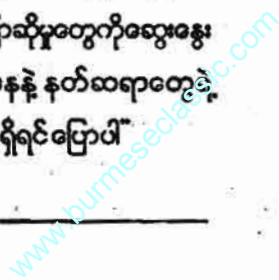
ဂျက်မိဂျက်ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်ဧကရာဇ်ပြောတဲ့စကားက လမ်းကြောင်းမှန်ပါ။

ကိုစိုင်းစီနောင်ခမ်းကလေးတွေရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို ဧကရာဇ်လူကြီးတွေက သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ အသက်ပိုင်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြဖို့ ဆိုချမှတ်ထားပြီးသားဆိုတော့ ကိုစိုင်းစီနောင်ခမ်းအနေနဲ့ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပဲရှိတယ်လေ။ ကျုပ်ရုပြောနေတာ အလွတ်သဘော ဆုတ်ပါဘူး။ ဧကရာဇ်မိသားစုဥပဒေအတိုင်းပြောနေတာပါ။”

“ကျုပ်ဘာမှဆက်ပြီးပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုစီစဉ်နိုင်တယ်။ ဧကရာဇ်မင်းကို ဘယ်သူတွေသွေးထိုးနေပြီလဲ ဆိုတာငါကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပြီ။”

“အန်ကယ်ကျွန်တော်က အသက်မပြည့်သေးတဲ့ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်သင့်တာကို ကျွန်တော်ပြောနေတာ။ အတယ်၍ သက်ဦးသင်ဘက်က ကျွန်တော့်ပြောဆိုမှုတွေကို ဆွေးနွေးဆယ်ဆိုရင် ရပါတယ်။ သက်ဦးသင် မင်းအနေနဲ့ နတ်ဆရာတွေနဲ့ ဆုံးအဖြတ်နဲ့ စီစဉ်တာကို လက်ခံချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ပြောပါ။”

“သက်ဘက်ကလက်ခံမယ်ဆိုရင် ဧကရာဇ်ကလက်ခံမှာလား”

“ကျေနပ်လိုလက်ခံတဲ့ သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကို အခွင့်အရေးပေးတဲ့ အနေနဲ့တော့ လက်ခံပေးမယ်”

“နင့်စကားတွေကြားရတာ အံ့မခန်းပါလား၊ ဧကရာဇ်... ဒီစကားနဲ့တင် ငါကျေနပ်ရမှာပါ”

“သက်ဦးသမီးရော ဘယ်လို ဆန္ဒရှိလဲ ဆရာတို့ကို စောင့်မယ် မဟုတ်လား”

ဦးစိုင်းစိနောင်ခမ်းအနေနှင့် သက်ဦးသဇင်ကို လေချိုသွေးလိုက်လေသည်။ သက်ဦးသဇင် ဂေဟမျှစကား သံတိတ်စဉ်းစားပြီးမှ...

“သက်လည်း ဧကရာဇ်ဆန္ဒလိုပဲ”

“ဘာ... ဟင်”

ဦးစိုင်းစိနောင်ခမ်းတို့အားလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ သူတို့စီမံထားသော ကြံစည်မှုတွေနှင့် အလွဲကြီးလွဲခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ မြေစွေးတို့၏ ခြေလှမ်းတွေကို မြင်သွားနိုင်တာကြောင့် ခြေလှံစွာနှင့်...

“ကောင်းပြီလေ... မင်္ဂလာကိစ္စကို မင်းတို့နှစ်ယောက်ဘယ်လို စီစဉ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ပြောပါ...”

“ဧကရာဇ် နှင့်သဘောကိုပြော”

“ငါ့သဘောကအရေးမကြီးပါဘူး၊ နှင့်ကမ်းကလေးဆိုတော့ နှင့်ကိုဦးစားပေးရမှာပေါ့”

“ငါ့သဘောဆိုတာ သေချာလားဧကရာဇ်”

“နှင်မယုံကြည်တာတော့မတတ်နိုင်ဘူး သက်ဦးသခင်”

“နှင့်ဘက်ကအခွင့်အရေးပေးတာကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါ
ဏယ်”

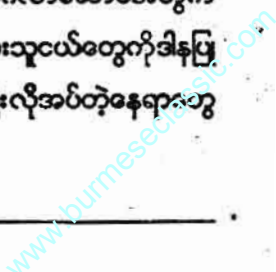
“ငါ့ဆန္ဒအတိုင်းကတော့ မင်္ဂလာပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
လုပ်ချင်ဘူး...”

“ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာဆွမ်းလေးပဲကျွေးချင်တယ်”

“သက်ဦးသခင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ လူလောကကြီးမှာ
ဆိုတော့တဲ့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘူးလား သမီး”

“သူတို့အတွက် ကောင်းမှုပြုပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဧကရာဇ်
နှင်သဘောတူလား”

“သိပ်ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးပဲ၊ ငါ့အနေနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်
တုန့်ကျစရိတ်တချို့ကို မိဘမဲ့ဧဟာကကလေးသူငယ်တွေကို ဒါနပြု
ချင်တယ်၊ ကျန်တာကို ဒို့နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ
မာလှူကြတာပေါ့”

“ဧကရာဇ်နှင့်ငါ့ကိုခွဲနေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ခက်တော့နေပြီ သက်ဦးသခင် နှင့်ငါ့အပေါ်မှာ တကယ်တူ ယုံကြည်မှုကင်းနေတာကို ငါထပ်ပြီးတော့ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူးဟာ”

“ဒီနေ့ဟာ သိပ်ပြီးအံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ ဦးရီးတော် ရကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေဟာ သက်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် တွေပါပဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးရှူးသွားကြပြီ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့မင်္ဂလာ ပွဲကိုမင်းတို့သဘောအတိုင်း လုပ်ချင်သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်၊ ဧကရာဇ်...ဘိုးသွားတွေယုံကြည်တဲ့ နတ်ဘုရား တွေရဲ့အပြစ်ဒဏ်ခတ်တာကိုတော့ မင်းတို့ခံရမယ်”

ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်း စကားကို ရှူး ပြုံးလိုက်မိသည်၊ ထိုအတူ သက်ဦးသခင်လည်း ရှူးလိုပင် ပြုံးသလိုတော့ရှိနေသည်။

“ငါတို့ပြန်မယ် သက်ဦး”

“သက်ကဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ”

“ဟိုတယ်ကိုပြန်မယ်၊ ဒီမှာဆက်ပြီးမနေသင့်တော့ဘူး”

“သက် ဒီမှာပဲနေခဲ့မယ် ဦးရီးတော်”

“ဟင်”

သက်ဦးသဇင် ငြင်းဆိုချက်ကြောင့် ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်းနှင့်
ထင်မိကျက်တို့မျက်နှာများပေါ်တွင် မြေခွေးရှပ်သဏ္ဍာန်တွေထင်ဟပ်
သလိုဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော်လည်း ကောက်ကျစ်သူတို့၏ ထုံးစံ
အတိုင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းခြင်းနှင့်....

“သမီးသဘောပဲလေ ကိစ္စအကြောင်းရှိရင် ဦးရီးတော်တို့ကို
အဆက်အသွယ်လုပ်လိုက်ပါ”

“ကိုစိုင်းစီနောင်ခမ်းနတ်ဆရာတွေကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

“သူတို့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မလာဖို့ ပြောလိုက်တော့မယ်”

မကျေနပ်မှုတွေကို ဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားကြတော့သည်။
အိမ်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ရူးတို့ကတော့ စကားသံတိတ်စွာ
နေစဉ်....

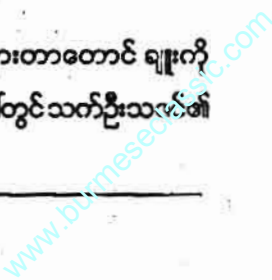
“မမဦး”

“ပြောလေ သက်”

“သက် ခရီးပန်းလာလို့ နားချင်တယ်”

“မမအားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတယ်၊ အိတ်တွေကိုထား”

မနွယ်ရီဦးနှင့် သက်ဦးသဇင် ထွက်သွားတာတောင် ရူးကို
ဆက်ဆက်ခြင်းတောင် မပြုခဲ့။ သူရိန်စကရာဇ်ပေါ်တွင် သက်ဦးသဇင်၏

အမုန်းတရားတွေက ဘယ်မျှရှိနေသည်ကို စတင်ပြီးတွေ့နေပြီဖြစ်
သလို ရူးအတွက် အမုန်း၏တိုက်ခိုက်မှုတွေကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ
ဖြစ်သည်။

ရူး စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုခံစားနေမိတာတစ်ခုတော့
သည်။ ထိုကျေနပ်မှုကတော့ သူနှင့်သက်ဦးသဇင်လက်ထပ်ရမည်ထိ
ပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

ည၏ပုံလွှာအောက်တွင် လရိပ်တို့သည် မြေပြင်ထက်သို့
 နန်းလျှိုး၊ ဂုဏ်လျှိုးနှင့် ရောက်ရှိနေကြသည်။ ပန်းရနံ့တို့သည် နင်းဆီ
 နင်းနှင့် သစ်ခွတို့ကြားမှ အလညှင်းနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းလိုက်ပါလာကြ
 သော ရနံ့သင်းသင်းလေးကို ရှုရှိုက်ရင်း မြက်ခင်းစိမ်းထက်ပေါ်ရှိ
 သက်ဦးသဇင်၏အတွေးလိပ်ပြာတို့သည် ယုံလွှင့်နေလေသည်။

သက်ဦးသဇင် ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ဇောရာဇ်၏စရိုက်၊ ဝိဇ
 န္ဇီတို့ စက်ဆုပ်ရွံရှာမုန်းတီးသူ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဇောရာဇ်ဆိုတဲ့လူ
 သည် အတ္တကြီးသူ၊ မောက်မာသူ၊ ဂုဏ်ပကာသနပေါ်မှာ ခုံမင်းသူ၊

www.burmeseclassic.com

သက်ဦးသင်အမှန်းတီးဆုံးကတော့ မိန်းမရှုပ်ပွေ့ပုပ်ဖြစ်၏။ မိန်းမများကို သူ့ဆော့ကစားစရာ အရှုပ်တွေပမာသဘောထားတတ်သူ။

သက်ဦးသင်နှင့်မိဘတွေကရိုးရာအစဉ်အလာအတိုင်း ထိန်းမြားဖို့ကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက သိထားခဲ့သူဖြစ်တာနဲ့ လက်ထပ်ရေးကို သက်ဦးသင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိခဲ့ဖူး။ အရွယ်ရောက်၍ နှလုံးသားမှ ရင်ခုန်တတ်ချိန်မှာတော့ သက်ဦးသင်အရမ်းကိုချောက်ချားစေခဲ့ရတယ်။ သက်ဦးသင်နှင့် အရာရာဆိုင်ရာ ကျင်ခဲ့သော သူရိန်စကရာဇ်လို လူတစ်ယောက်ကို ထာဝရအဖေအဖြစ် လက်တွဲရေးသည် ဘယ်လိုမှ တွေးယူလို့မရနိုင်သော အခင်အခဲကြီးပင်ဖြစ်နေသော်လည်း သက်ဦးသင်ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့ချေ။

သက်ဦးသင်နှင့် သူရိန်စကရာဇ်တို့ အခြေခံကျောင်းသူကျောင်းသားဘဝမှ တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့ကြစဉ်ကတည်းက ထာဝရအဖေယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စကားတွေကိုပြောဆိုခြင်းမရှိခဲ့ကြ။ ကျောင်းတွင်သူ့အပေါင်းအသင်းနှင့်သူ့ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းပင်နေခဲ့ကြသူတွေဖြစ်၏။

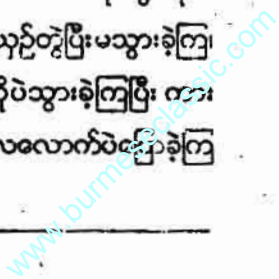
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနီးဆုံးနေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြစေလူကြီးမိဘတွေအကြောင်းကိစ္စရှိမှသာ သက်ဦးသင်တို့နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။ တခြားအချိန်တွေမှာတော့ သာမန်သဘော

www.burmeseclassic.com

ဆိုင်သူတွေလို နေခဲ့ကြ၍ နှစ်ဖက်သောမိဘတွေကတော့ ထိုသို့နေ
 ထိုင်မှုကို မကြိုက်နှစ်သက်ကြပေမဲ့ သက်ဦးသင်္ဃာတို့နှစ်ယောက်မှာ
 လုံးဝပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့ကြပါ။ သူ့မာနနှင့်သူ ကိုယ်မာနနှင့်ကိုယ်
 နေခဲ့ကြသူဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူရိန်ဧကရာဇ်၏အကျင့်စဉ်းတွေကိုကြား
 ဆီနေရတာကြောင့် အလွန်ပင်စိတ်ပျက်မိတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်
 သော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ခဲ့
 သလိုသူရိန်ဧကရာဇ်နှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စတွေကိုလည်း မိဘတွေ
 ဆိုတစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မှ ပြောဆိုခြင်းမရှိခဲ့။ သူ့သမိုင်းကို သူ့ရေးစာနဲ့ခြင်း
 မဟုတ်လား...။

သူရိန်ဧကရာဇ်အတွက် သူဟာစိတ်ဝင်စားစွယ်ကောင်းသော
 အလှပိုင်ရှင်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ သူရိန်ဧကရာဇ်ဘေးတွင်
 ခွဲနေကြသူတွေသည် ရောင်စုံပြယ်သမှုတွေ၊ ခေတ်ဆန်းသောဝတ်စား
 ဆင်ယင်မှုတွေဖြစ်ကြပြီး သက်ဦးသင်္ဃာကတော့ ရိုးစင်းစွာနေတတ်သူ
 ဖြစ်ဦး။ တစ်ခါတလေ မိဘတွေက သူတို့နှင့်ဆက်နွယ်နေသော
 အခမ်းအနားပွဲလမ်းသဘင်တွေကို သူတို့နှစ်ယောက်ကို သွားခိုင်း
 သည့်အခါ မဖြစ်မနေ သွားကြရပေမဲ့ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲပြီး မသွားခဲ့ကြ။
 သူ့အရှေ့ကဆို သက်ဦးသင်္ဃာကနောက်၊ ဒီလိုပဲ သွားခဲ့ကြပြီး ကား
 ဆီတွင်လည်း စကားပြောဆိုခြင်းတစ်ခွန်းတလေလောက်ပဲ ပြောခဲ့ကြ

သူတွေအတွက်မင်္ဂလာပွဲကြီးကိုဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ရမည်ကိုမသိ။

သက်ဦးသင်အတွက်တကယ့်ကိုမယုံနိုင်စရာနေ့တစ်နေ့တို့တွေလိုက်ရတော့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အိပ်မက်မက်နေသလိုထင်ထင်လိုက်ရသည်။

သူရိန်ဇေယျာရာဇ်မှ စတင်ပြီး နတ်ဆရာတွေ၏ ဝင်ရောက်စွမ်းစက်မှုကိုဆန့်ကျင်လိုက်သဖြင့် တကယ့်ကိုအံ့မခမ်းပင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သက်ဦးသင် သိသလောက်ကတော့ သူရိန်ဇေယျာရာဇ်သည် တခြားသောကိစ္စတော်တော်များများကို သူထင်ရာသူစိုင်းနေတတ်ဖွယ်ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့သော နတ်ဘုရား၊ နတ်ဆရာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကြောက်ရွံ့တတ်သူဖြစ်၏။ သူရိန်ဇေယျာရာဇ်ငယ်စဉ်က သက်ဦးသင်ကိုပြောခဲ့ဘူးသော စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်ထိုစကားမှာ...

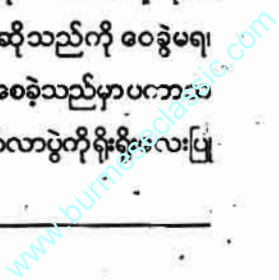

“ငါ့ကိုနတ်ဘုရားတွေက ကယ်တင်ပေးထားတာတဲ့...”

သူရိန်ဇေယျာရာဇ်ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီစကားကိုပြောဆိုသည်ကိုတော့ မသိ...။ သူကိုယ်တိုင် နတ်ဘုရား၊ နတ်ဆရာတွေအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သူ တစ်ဦးဆိုတာတော့မမှား...။ သက်ဦးသင်ကိုယ်တိုင် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရှေးရိုးစွဲအယူအဆတွေကို အကြည်ကင်းမဲ့သူဖြစ်သည်။ သက်ဦးသင်အတွက် ခုဒ္ဒဘာသာ

တစ်ဦးပီပီဘုရားမှတစ်ပါးကိုးကွယ်ရာမရှိ၊ တရားမှတစ်ပါးကိုးကွယ်
 ရာမရှိ၊ သံဃာမှတစ်ပါးကိုးကွယ်ရာမရှိသူဖြစ်သည်။ မိစ္ဆာဝါဒ၊ မိစ္ဆာ
 အယူတွေကို ငယ်စဉ်တည်းက မနှစ်သက်သူပင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့
 မိဘတွေ၏ အစဉ်အလာတွေကို မဆန့်ကျင်ချင်တာမို့ အလိုက်သင့်
 သာနေပေးခဲ့ပြီး သက်ဦးသဇင်နှလုံးသားတွင် ဗုဒ္ဓဝါဒမှလွဲပြီး ဘာမှ
 မရှိခဲ့ဘူး။ သက်ဦးသဇင်သည် တကယ့်ကိုဗုဒ္ဓဘာသာထေရဝါဒသမား
 သက်သက်ပင်ဖြစ်သည်။

နတ်ဘုရားတွေအတွက် နတ်ဆရာတွေ၏ ယဇ်ပူးဇော်မှုတွေ
 တိုသက်ဦးသဇင် မသတိတာတော့ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ထိုအယူဝါဒကြီး
 တိုအမြစ်ကနေစွဲနှုတ်နေချင်ပေမဲ့ သက်ဦးသဇင် ဘိုးဘွားမိဘတွေ၏
 ဩဇာအောက်ကနေ မလွတ်မြောက်နိုင်သေး၍ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။
 သူ သူရိန်ဇကရာဇ်နတ်ဇာတ်မှ ပြောစကားကိုကိုယ်တိုင်ကြားလိုက်
 အာကြောင့် အမှန်တကယ်ပင် အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်လာသလို
 မိစ္ဆာမိလိုက်သည်။ ခက်နေသည်က သူရိန်ဇကရာဇ်ကို ယုံကြည်လို့
 တော့မရ ဘာတွေကြုံစည်အားထုတ်ပြီး ပြောလိုက်တာလဲ။ သူကိုယ်
 ဆိုင်မိစ္ဆာအယူဝါဒကို စွန့်လွတ်လိုက်ပြီလားဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရ။
 နောက်တစ်ချက် သက်ဦးသဇင်ကို အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်မှာ ပကားသ
 ဆိုရုံမင်သော သူရိန်ဇကရာဇ်တစ်ယောက် မင်္ဂလာပွဲကို ရိုးရိုးလေးပြု

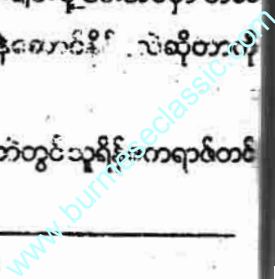

လုပ်တာကိုလက်ခံသဘောတူခဲ့ခြင်းပင်...။

သက်ဦးသင်္ဃမုတ်မိသရွေ့ကော့ သူရိန်ကေရာဇ်တစ်ယောက်
မွေးနေ့ပွဲဖြစ်ခေါ့ ပါတီပွဲဖြစ်စေ ဘာမှမဟုတ်သော ပွဲကလေးတွေ
တောင်ဂုဏ်ပကာသနတွေနှင့်ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုသို့သောလူ
တစ်ယောက်က သက်ဦးသင်္ဃဘက်မှ တောင်းဆိုလိုက်သော
အကောင်အယောင်မဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ငြင်းဆိုခြင်းမရှိသော သဘောမှာ
ရိုးသားခြင်းကင်းမဲ့နေသလားဟု သံသယဝင်မိလိုက်၏။

“ သူ့ဘာကြောင့်ခုလိုပြောင်းလဲခြင်းစကားတွေပြောနေရတာ
လဲ။ သူ့ရဲ့အမှားတွေကို သူ့သိသွားပြီး နောင်တရသွားတာလား။ အဲ
ဒါဖြစ်နိုင် ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးမှာ နောင်တဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့သူတို့
မိဘမဲ့ ကလေးသူငယ်တွေတောင်သွားပြီး အလှူဒါနပြုဦးမယ်တဲ့
တကာလကိုနားကြားကောင်းတဲ့ စကားတွေကိုမင်္ဂလာယူပြီးပြောနေ
တာလား။ မသိဘူး...။ အင်း စုလိုဖြစ်ရတဲ့နောက်ကွယ်မှာ အကြောင်း
တစ်ခုခုရှိ နေတာတော့ သေချာနေပြီ...။ ဘီလူးကမင်းသားယောင်
ဘယ်လောက် အောင်နိုင်မလဲဆိုတာ အိမ်ရှင်လို့ ဒင်းအိမ်မှာ တမင်
ကိုနေခဲ့တာ...။ ဒင်း ဘယ်လောက်ထိ ပ...န...နောင်နိ... လဲဆိုတာကို
စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့”

သက်ဦးသင်္ဃရုံးများသော သူတွေတံတွင် သူရိန်ကေရာဇ်တစ်

ဟုတ်ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်းနှင့် သားဖြစ်သူရှင်မိဂျက်တို့မိသားစုလည်း
 ဒီဝင်သည်။ သူရိန်စကရာဇ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ခုလိုအကျင့်မျိုး
 တွေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သူတွေပင်ဖြစ်သည်။ ရှင်မိဂျက်ဆိုတဲ့လူက
 သက်ဦးသဇင်ပေါ်မှာ မရိုးသားသောဆက်ဆံမှုတွေနှင့် ကြံ့စည်ခဲ့သူ
 ဆည်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုသူရိန်စကရာဇ်သိသိကြီးနှင့်မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့
 ဘာတွေလည်းရှိခဲ့သည်။ သူနှင့်လက်ထပ်ရမည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး
 တို့ဘာမှမဆိုင်သလို နေခဲ့သောသူရိန်စကရာဇ်၏ သက်ဦးသဇင်ပေါ်
 ဆွင်ထားခဲ့သော ခံစားမှုကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်းနှင့် သူရိန်စကရာဇ် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမှု
 ဆည် သက်ဦးသဇင်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်
 သည်။ သူရိန်စကရာဇ်တစ်ယောက် ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်းနှင့်ရှင်မိဂျက်
 တို့၏အရိပ်မဲအောက်မှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြီလား... ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်
 တို့ကြည့်နေရသလိုဖြစ်နေတော့၏။

“ရှပ်...ရှပ်”
 “ဟင်”

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှ နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံကြောင့်
 သက်ဦးသဇင်နောက်ကိုလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူရိန်စကရာဇ်ကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းမအိပ်သေးဘူးလား”

“ငါအိပ်တာမအိပ်တာကို နင်ကစိတ်ဆင်စားလို့လား”

“ငါ့ဆီကိုရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ဥပေက္ခာပြုသလို ဖြစ်နေတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“ဧကရာဇ် နှင့် လူရွှင်တော် လုပ်ဖို့ လေ့ကျင့်နေတာလား”

“ငါ့စကားက မင်းအတွက် ဟာသဖြစ်နေလို့လား။ သက်ဦးသလင်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင် သူ့ရိန်ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆီက ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်တဲ့ စကားဆိုတာ ကြားရခဲ့လို့ပါ”

“တစ်ချိန်ကတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ အခုတော့မဟုတ်တော့ဘူး”

“နှင့် စကားတွေနဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေက ပရိယာယ်ထောင်ချောက်တွေတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲဟာ”

“ငါ့ကို ယုံကြည်ဖို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ နင့်ထင်မြင်ချက်အတိုင်း ပဲထားလိုက်ပါ”

“တစ်ခုတော့ နင် သိဖို့ ပြောလိုက်မယ်၊ ငါဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် ဟန်ချေးပြုနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဝိုတာပဲ နဲ့ နဲ့ စကားဆက်ပြီး ပြောလို့ရမယ်မထင်တော့ဘူး”

“လူသားအချင်းချင်း ကြားမှာ သတ်မှတ်ချက်တွေ မရှိရင် ဆက်

ဆံ့ရေးကောင်းမွန်ကြပါတယ်၊ ရန်သူတွေမှမဟုတ်ဘဲ ဧကရာဇ်ရယ်”

“သတ်မှတ်ချက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ သက်ဦးသဇင်”

“စရိုက်၊ ဝီဇ၊ အတ္တတွေပဲလေ”

“မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ဒီလောက်ထိခြားနားနေလို့လား”

“အရင်ကထက်စာရင် နည်းနည်းတော့ တူညီလာပါပြီ”

“ငါ့ဘက်ကလျှော့သွားတာလား။ မင်းဘက်ကလျှော့သွားလို့ တူညီသွားတာလား”

“ငါကပုံမှန်စီးနေတဲ့ မြစ်တစ်စင်းပါ”

“မြစ်တိုင်းမှာ အကွေ့အကောက်တော့ ရှိတတ်ပါတယ်”

“ဒါကတော့ ပုထုဇဉ်တွေပဲ ဧကရာဇ်ရယ် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းဆိုတာတော့ ရှိကြမှာပဲ”

“မင်း ငါ့ကိုအရမ်းကို မုန်းတီးနေမှာပေါ့”

“ဒါကတော့ နင်အမြင်မှားတာပါ။ နင့်ကို ငါတစ်ခါမှ မမုန်းခဲ့ဘူး”

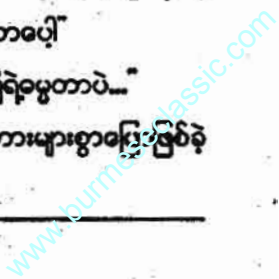
“ဟင်...”

“ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ နင့်ကို ငါကတစ်ခါမှ မချစ်ခဲ့ဘူးလို့”

“ချစ်ခြင်းရှိမှ မုန်းခြင်းရှိတယ်လို့ဆိုလိုတာပေါ့”

“အမှောင်ရှိမှ အလင်းရှိတာ လောကကြီးရဲ့ ဓမ္မတာပဲ...”

ကျွန်မနှင့် သူ့ချိန် ဧကရာဇ်ကြားတွင် စကားများစွာ ပြောခဲ့ခြင်းပဲ

သောညဟု ဆိုရတော့မည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယဖြစ်စေခဲ့သော အကြောင်းမှာအရင် သူရိန်ဇကုရာဇ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ချိန်နှင့်မတူဘဲဆက်ဆံနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သက်ဦးသဇင် အနေနှင့်မတူညီခြင်းများစွာရှိခဲ့သောရင်ခွင်ထဲကိုမကြာခင်ရောက်ရှိ တော့မယ်ဆိုတာကို သိနေသော်လည်း ဝမ်းနည်းမှုမဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သူ့နှလုံးသားကိုအံ့ဩစေခဲ့သည်။

“သက်ဦးသဇင်”

“နင်ပြောချင်တဲ့စကားကိုပြောပါ”

“ငါနဲ့လက်ထပ်ရမှာကိုနင်နောင်တရနေလား”

သူရိန်ဇကုရာဇ်စကားကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးပဲ ပြုံးလိတ်မိသည်။

“ငါမေးနေတာကိုဘာလို့မဖြေတာလဲ။ သက်ဦးသဇင်”

“စကားရာဇ်စကားက ငါ့အတွက်ဖြေရာမလိုတဲ့စကားဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာကြောင့်ဖြေရာမလိုတာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ့ကို မိဘတွေက ဟိုးလူမမယ် တလေးဘဝတည်းက စီစဉ်ထားခဲ့တာကိုနင်သိသလို ငါလည်းသိခဲ့တာပဲ။ နင်ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိ သလို ငါလည်းငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ။ ဒီအတွက် နောင်တဆိုတာထိ စကားလုံးသုံးစရာတောင်မလိုဘူး”

“ခုမိဘတွေမှမရှိတော့တာပဲဟာ”

“ကေရားနှင့်ငါ့ကိုငြင်းခိုင်းနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ်ကေရား
သားစုပိုင် ဥစ္စာအမွေတွေကို နှင်တစ်ဦးတည်းပိုင်ချင်လို့ ဒီစကားကို
ပြောတာလား၊ ကေရား”

“ဒီဥစ္စာအမွေတွေက နှင့်ဘဝထက်ပိုပြီး အရေးပါနေတယ်ပေါ့”

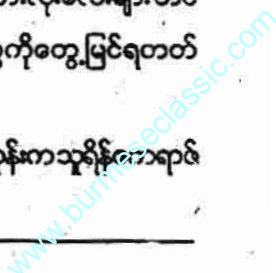
“နှင်ပြောတဲ့စကား မှန်တော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြည့်ပြည့်
စုံစုံတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ချမ်းသာခြင်းတွေဟာ ငါ့ဘဝတစ်ခုတည်း
အတွက်မဟုတ်ဘူး။ ဒီစကားလုံးတွေပြောတော့ နှင်ခံစားပေးနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“နှင်မြန်မာစကားပြောမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မြန်မာစကားကို မြန်မာတွေနားမလည်ကြတာ အများကြီးရှိ
တယ်။ ဒီထဲမှာ နှင်လည်းပါနိုင်တယ်”

သက်ဦးသဇင်စကားကို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေးပြောလိုက်တာကို
သူရိန်ကေရား မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်မရှိဘဲ ပြုံးနေတာကြောင့် အရင်
သူရိန်ကေရားနှင့်လုံးလုံးခြားနားသော မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသ
လိုပင် အရင်သူရိန်ကေရားမှာ ခုလိုသူ့အပေါ်စကားလုံးလေးများ တင်
တော့နဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီမြန်းပြီး ဒေါသတွေကိုတွေ့မြင်ရတတ်
သည်။

သက်ဦးသဇင်(၅)တန်းကျောင်းသူဘဝတုန်းက သူရိန်ကေရား

နှင့် စကားနိုင်လှကြရင်း စကားလုံးတစ်လုံး သူ့အပေါ်တင်စီးသလို ဖြစ်သွားဘူးသည်။ ဒီတုန်းက သက်ဦးသဇင်မှာ ကျားဆိုးတစ်ကောင် လိုအကြည့်တွေ ဒေါသတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဘူးသည်။ ဒီကတည်းက သူ့ရိန်စကရာဇ်နှင့် စကားပြောဆိုမှုကို သတိနှင့်ပြောပြီး မဖြစ်မနေ ပြောရမည့်ကိစ္စရှိမှသာ ပြောဖြစ်တော့သည်။ ယခုကျတော့ သက်ဦးသဇင် စကားတင်စီးမှုပေါ်တွင် သူ့ရိန်စကရာဇ်ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် တွေ့နေရ တာမို့ စဉ်းစားရပင်ကျပ်သွားတော့သည်။

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းကို အထင်ကြီးနေတာပဲ။ ပြော ကြည့်ပါဦး”

“နင်သိပ်ပြီး နားထောင်ချင်နေရင်တော့ ပြောပြတာပေါ့။ အပြင် မှာ ရှမ်းစိန်စိန်လေး၊ နော်စုနေကော်ဖီပူလေး၊ တစ်ခွက်လောက်သောက် ရရင် သိပ်ပြီး ကောင်းမှာပဲ စကရာဇ်နှင့် ရောမသောက်ချင်ဘူးလား။”

“ဧည့်သည်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို အိမ်ရှင်က ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ ပေါ့ဟာ ခဏလေးစောင့်”

သက်ဦးသဇင်အတွက် မယုံနိုင်စရာ မြင်ကွင်းတွေကို တွေ့နေရ သလိုဖြစ်နေပါပြီ။

“သူ့ရိန်စကရာဇ်နှင့်ဘာကြောင့် ခုလိုပြောင်းလဲနေတာလဲ။ ငါ ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်နိုင်တာတွေကို နင်လုပ်ပြနေပါလား... ဒါဟာ ငို

သားခြင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးအတွက် ယုံကြည်နိုင်တဲ့ ခွန်အားမရှိသေးတာတော့ သေချာပါတယ်”

သူရိန်ဧကရာဇ်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ၊ ကော်ဖီခွက်လေးနှစ် ခွက်ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

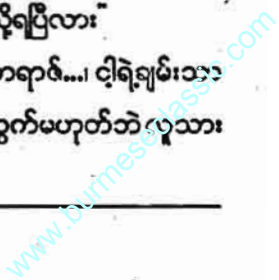
“နင့်အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ဈေးလာတာ ကြိုက်မကြိုက် တော့မသိဘူး”

“မကောင်းလည်းကောင်း ရမှာပဲပေါ့ဟာ...”

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်တွင် ည၏ရင်ငွေကို ခိုလှုံကြရင်း ကော်ဖီအတူ တူသောက်ဖြစ်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် သက်ဦးသဇင် နှင့် သူရိန်ဧကရာဇ်တို့၏ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပင် သက်ဦးသဇင် ထိုညလေးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည်နူးနေ တာတော့အမှန်၊ သက်ဦးသဇင်၏ ကြည်နူးခြင်းသည် မြက်ခင်းစိမ်း ပေါ်မှာ ကော်ဖီသောက်ခြင်းလား သို့မဟုတ် သူရိန်ဧကရာဇ်၏ ပြောင်း လဲမှုကြောင့်လားဆိုတာကိုပင် ဝေခွဲ၍ မရတာတော့အမှန်...။

“မင်းပြောမယ့် မြန်မာစကားကို ပြောလို့ရပြီလား”

“ငါ့စကားလေးက ရိုးစင်းပါတယ် ဧကရာဇ်...။ ငါ့ရဲ့ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုတွေဟာ ငါတစ်ယောက်တည်းအတွက်မဟုတ်ဘဲ လူသား

တွေအတွက်ကောင်းကျိုးတစ်ခုကိုပြုနိုင်ဖို့ပဲလေ...။ ဘယ်လိုလဲနင်၊
ဆန်ကျင်ဘက်ကြီးဖြစ်သွားပြီမကုတ်လား”

“လူ့ဘဝဟာ ခဏတာလေးပါသက်ဦးသဇင်၊ ဘဝတိုတိုလေး
မှာကိုယ်ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်သမိုင်းပေါ်မှာ
စာတန်းလေးကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်ဆိုရင်တောင် ကျေနပ်စရာကောင်းဖို့
တယ်၊ နင့်လိုပိတ်ဓာတ်လေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ရဦးမယ်”

“ငါသာခုခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဟာ”

“နင့်ဒါပေမဲ့ကိုနင်တစ်နေ့သဘောပေါက်စေရမှာပါသက်ဦးသဇင်”

“အင်း၊ ကော်ဖီညနဲ့ ဆောင်းဦးမြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ နင့်စကား
တွေကိုအမှတ်ရနေမှာပါဟာ”

တိမ်လွှာဖုံးသွားသော လမင်းကြီးကိုပြင်တူမော့ကြည့်ရင်း...။

“အိပ်ချိန်တန်ပြီထင်တယ်”

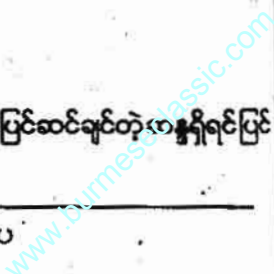
“အင်း”

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှ အတူတူထခဲ့ကြပြီး အိမ်ကြီးဘက်သို့
လျှောက်လာခဲ့ကြရင်းနှင့်...။

“ကေရာဇ်”

“သက်ဦးသဇင်”

“နင်မင်္ဂလာပွဲကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြင်ဆင်ချင်တဲ့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ရင်ပြင်

နော်”

“ပကာသနဆိုတာတကယ်တော့ဘာမှမဟုတ်တဲ့ဟန်ဆောင်
ကြီးတစ်ခုပါဟာ...”

“အဲ.....”

သက်ဦးသဇင်ပါးစပ်ကလေးပင်ဟသွားတဲ့အထိကြားလိုက်ရ
သောစကားလုံးမှာ သူ့နားကိုပင်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။
တက္ကကြီးမှာယွင်းစွာလည်ပတ်နေပြီလားပင်မသိတော့...။

“ဝွတ်နိုက်သက်ဦးသဇင်”

“တကယ်ကိုမင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ညပါကေရောင်”

ဆောင်းနှင်းစတ်သံတွေနှင့် ရောယှက်ပြီးနှစ်ဦးသားမျက်နှာ
တွင် အပြုံးပွင့်ပန်းလေးတွေ၊ ဝေဆာစွာပွင့်ခဲ့သောည...။ သူတို့ နှစ်
ယောက်ကို နောက်ကွယ်မှကြည့်နေသူကတော့ မနွယ်ရီဦးပင် ဖြစ်
သည်။ သူရင်ထဲတွင်ကျေနပ်ခြင်းများစွာနှင့်...။

“မမအတွက်လမ်းကြီးသာခွဲရပါပြီကွယ်...”

www.burmeseclassic.com

ဝားစန်း (၆)

“မမောင်...မမောင်”

“ဟင်...”

ရူးနှင်းဆီခင်းတွင်မနက်အစောကြီးထပြီးရေလောင်းနေချိန်
မနွယ်ရီဦး အပြေးကလေးရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့်
အလုပ်သမားလေးကံရွှန်ကိုလှမ်းပြီးရေပိုက်ကိုပေးလိုက်သည်။

“မမဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂျုံစက်ရုံမှာပြဿနာတွေတက်နေကြပြီမမောင်”

“ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မမမသိဘူး၊ စက်
မှုဦးချစ်တင်လှမ်းပြီး ဇုန်းဆက်ပြောတာတော့ စက်ရုံအလုပ်သမား

“ထွေးထွေးပြန်ကြည့်တဲ”

“ဗျာ”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လေ့မမောင်”

“ကျွန်တော်ကန်ရုံကိုလိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

“အေး... အေး... ဒါဆိုအဝတ်အစားသွားပြီးလဲလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဈေး အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေးသွားပြီး အဝတ်အစား

အောက်ကို ပြန်ပြီးဆင်းလာချိန်တွင် သက်ဦးသရင်ကို အိမ်

ပေါက်ဝတွင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဧကရာဇ်နှင့်အတူပါလာလိက်မယ်”

“ငါစက်ရုံကိုသွားရမှာနော်”

“ငါအားလုံးကိုကြားပါတယ်”

“ဒါဆိုလိုက်ခဲ့လေ... သွားကြမယ်”

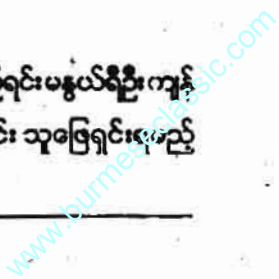
ဈေးကားနားကိုရောက်တော့ မနွယ်ရီဦးရောက်လာပြီး...

“မမောင် ခြေရင်းနိုင်းအောင်ကြိုးစားပါ”

“စိတ်ချပါမေ”

ဈေးကိုစိုးရိမ်သောမျက်နှာလေးဖြင့်ကြည့်ရင်း မနွယ်ရီဦး ကျွန်

တို့တော့သည်။ ဈေးကားမောင်းထွက်လာရင်း သူ့ခြေရင်းဖြင့်

အကြောင်းအရာတွေစဉ်းစားနေမိ၏။

“ဧကရာဇ်”

ဈေး... သက်ဦးသင်ခေါ်လိုက်တာကို အသံနှင့်မထူးဆဲ သက်ဦးသင်မျက်နှာကိုပဲကြည့်မိလိုက်သည်။

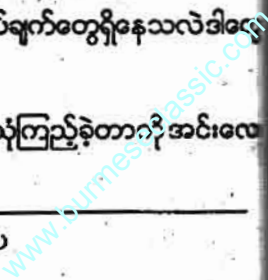
“ခုကိစ္စ အလုပ်သမားလူတန်းစားနဲ့ အလုပ်ရှင်တွေရဲ့တိုက်ပွဲ တစ်ခုပဲ။ ငါ့အမြင်ပြောရရင် အလုပ်သမားဘဝတွေပေါ်မှာ အလုပ်ရှင် တွေရဲ့ စာနာမှုကင်းမဲ့တဲ့ ခိုင်းစေမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ တောင်းဆိုမှု တစ်ခုပေါ်မှာ ဧကရာဇ်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ...”

“ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်တွေကြောင့် ခုလိုအခြေအနေထိဖြစ်သွား ခဲ့ရတာပါ။ ငါ့မှာတာဝန်အများကြီးရှိတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ငါတို့ အလုပ်ရှင်တွေ ဆုံးရှုံးမှုဟာ ထမင်းငတ်တဲ့အထိမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အလုပ် သမားဘဝတွေအတွက် အရမ်းကိုနစ်နာစေတာ အမှန်ပါပဲ”

“အလုပ်သမားတွေရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကို လိုက်လျောမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“အလုပ်သမားတစ်ဦးအတွက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး တော့ရရမှာပေါ့။ ဒီပြင်စက်ရုံမှာဘာလိုအပ်ချက်တွေရှိနေသလဲ ဒါတွေ ကိုတော့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရတော့မယ်”

“နင်က ကျော်ဖောမြင့်မောင်ကို ယုံကြည်ခဲ့တာကို အင်းလေ

နင်တို့ကြားမှာ ငါကစွက်ဖက်လို့မကောင်းပါဘူး”

“သက်ဦးသဇင်”

“ပြော”

“ဧကရာဇ်စက်ရုံကြီးဘာ ငါတစ်ယောက်တည်း သက်ပိုင်တဲ့ စက်ရုံမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာတော့ နင်သိဖို့သင့်နေပြီ”

“ငါ့ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုကို သဘောပေါက်ပါတယ်ဧကရာဇ် ဒါပေမဲ့ တရားဝင်လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ငါမရောက်သေးဘူးလေ”

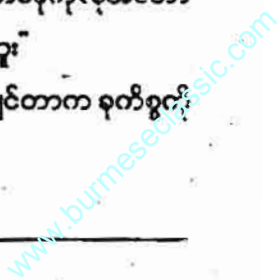
သက်ဦးသဇင် ဆိုလိုသောစကားကို ရှေးကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ရှေး နှင့် သက်ဦးသဇင်ကို တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံ ဆက်မရောက်ကြသေးဘူးဆိုတာပင်။

“ငါ့အတွက် အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးလို့ရပါတယ်”

“နှင့်ဘက်ကစွင့်ပြုရင်တော့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ကူညီမှာ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငါက အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားကြား အလုပ်သမားဘက်က အလေးပိုပြီး သာတယ်နော်”

“တရားမျှတဖို့ပဲလိုပါတယ်။ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို လိုအပ်တာ ဆက်ပိုပြီး ဘောင်ကျော်ပြီး ရယူချင်လို့မရနိုင်ပါဘူး”

“ဧကရာဇ် နင့်ကိုပထမဦးဆုံး အကြံပြုချင်တာက ခုကိစ္စကို ပိုင်တွယ်တဲ့အခါ နင်လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်သုံးဖို့”

“အလုပ်ရှင်ရဲ့အာဏာပေါ့”

“သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့”

စက်မှုဝန်ထမ်းကို ချွေးကားလေးမောင်းဝင်လာခဲ့သည်နှင့် စက်မှုဝန်
လမ်းမပေါ်တွင် သတင်းသမားတွေ၊ ဂျာနယ်လစ်တွေနှင့် တခြားအဖွဲ့
အစည်းမှသူတွေကိုတွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုအပြင် ဆန္ဒပြပွဲကိုစိတ်ဝင်
စားလို့လာပြီးကြည့်နေကြသူတွေကြောင့် စက်မှုဝန်လမ်းမပေါ်တွင်
ရှုပ်ထွေးနေတော့သည်။

ချွေးတို့ကားလေး ဧကရာဇ်စက်ရုံကြီးရှေ့နားကိုရောက်တော့
လက်ကိုင်ဆိုင်ဘုတ်တွေ၊ စာတန်းတွေကိုကိုင်ဆောင်ပြီး ဆန္ဒပြနေ
ကြသော အလုပ်သမား (၁၀၀) ကျော်ကိုတွေ့မြင်နေရသည်။ ချွေးဆိုင်း
ဘုတ်မှစာတွေကိုအရင်ဆုံးဖော်လိုက်သည်။

“အလုပ်သမားအခွင့်အရေးကိုအပြည့်အဝ တိုးပေးရေး”

“အလုပ်သမားတို့၏နစ်နာဆုံးရှုံးမှုကိုဖြေရှင်းပေးရေး”

“အလုပ်သမားသမဂ္ဂဖွဲ့ခွင့်ပေးရေး”

အလုပ်သမားတို့၏ တောင်းဆိုမှုစာတန်းတွေကိုချွေးက ဖတ်
သလိုသက်ဦးသင်္ဃေမှသူ၏ဖုန်းကင်မရာလေးဖြင့်ရိုက်ယူနေသည်။

“သူဌေးလာပြီ”

စက်ရုံတံခါးမကြီးမှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းမှ လှမ်းပြီးအော်ပြော

လိုက်တာကြောင့် သတင်းသမားတွေ၊ ဂျာနယ်လစ်တွေ၊ ချူးကားဆီ
ကို အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။ ချူး ကားပေါ်မှ မဆင်းရခင်
ကားဘေးတွင် ပိတ်ဆို့သွားသဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့လူလိုနားမလည်ဘူးလား။ ကားပေါ်ကနေ ဘယ်လို
ဆင်းမလဲ... ဖယ်ဦးလေဗျာ”

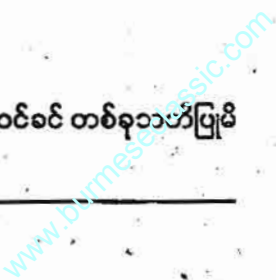
ကျော်ဇောမြင့်မောင် တပည့် (၃)ယောက် အပြေးအလွှား
ရောက်လာပြီး သတင်းသမားတွေကို တွန်းဖယ်နေကြသည်။ ချူး ကား
ပေါ်မှ ဆင်းပြီး သတင်းသမားတွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ကျွန်တော်က ဧကရာဇ် ဂျူစက်ရုံပိုင်ရှင် သူရိန်ဧကရာဇ်ပါ။ ခု
ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖြေရှင်းပေးမှာပါ။
ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်သေးလို့ ဒီလောက်ပဲ သိထားကြပါ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

သတင်းသမားတွေ၊ ဂျာနယ်လစ်သမားတွေကြားမှ ချူးနှင့်
သက်ဦးသဇင်တို့ ထွက်ခဲ့ပြီး စက်ရုံရုံးခန်းဆီသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။
စက်ရုံအစည်းအဝေးခန်းမသို့ ရောက်တော့ ကျော်ဇောမြင့်မောင်နှင့်
စက်ရုံမှူး၊ ဂိုဏ်ထောင်မှူး၊ လုံခြုံရေးမှူးနှင့် တခြားသောတာဝန်ရှိသူတွေ
ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဧကရာဇ်... လာကွာ”

ချူး... အစည်းအဝေးခန်းမထဲသို့ မဝင်ခင် တစ်ခုသတ်ပြုမိ

လိုက်တာတစ်ချက်ကတော့အစည်းအဝေးခန်းမတွင်ရှိနေကြသူတွေမှာ ချူးကိုသိပ်ပြီး အရေးပေါ်သလို ဂရုမစိုက်ကြသည်ကို တွေ့နေရသည်မို့ စက်ရုံကြီးပေါ်မှာ ကျော်စောမြင့်မောင်၏ ချုပ်ကိုင်မှုကြောင့် ကြီးမားနေတာကို တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ ဒါဟာ သူရိန်ဧကရာဇ်၏ အကြီးမားဆုံးအမှားပင်ဖြစ်သည်။ ချူးအတွက် ခံပြင်းစရာကောင်းသောကိစ္စပင်။ အစည်းအဝေးခန်းမရှိဥက္ကဋ္ဌထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးတွင် သက်ဦးသဇင် မတ်တတ်ရပ်လျက်၊ ချူး အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှ လူအားလုံးမျက်နှာကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာကိုဖော်၊ ခင်ဗျားတို့သိကြမယ်ထင်ပါတယ်”

“သိပါတယ်”

တုံ့ပြန်သောအသံတွေမှာ မခန့်လေးစားဖြစ်နေ၍.....

“မသိတဲ့သူရှိရင် ထပ်ပြီးပြောလိုက်မယ်၊ ဧကရာဇ်ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်ဦးတည်းပိုင်တဲ့သူရိန်ဧကရာဇ်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ ကျော်စောမြင့်မောင်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်စား စက်ရုံကြီးကို လုပ်ကိုင်နေတာပဲ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟာ...ဟင်...ဟိုက်”

ချူး၏စကားသံထဲတွင် ဒေါသသံပါဝင်နေတာကြောင့်ရယ်
အာရှဇောမြင့်မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
ဆိုင်နေကြသူအားလုံး လှုပ်ရှားသွားကြသလို ကျော်ဇောမြင့်မောင်
သည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“စက်ရုံအတွက်အရေးကြီးနေတဲ့ပြဿနာကိုကျုပ်ကိုဘာလို့
အသိမပေးတာလဲ”

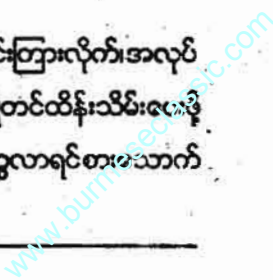
“ဧကရာဇ်ရုကီစွက သိပ်ပြီးကြီးကျယ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ငါတို့
ရင်းလို့ရမယ်ဆိုတာသိလို့ မင်းကိုအသိမပေးတာ”

“ဘာကွ...ရုကီစွကဘာမှမဟုတ်တဲ့ပြဿနာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သူတို့ဘယ်လောက်ပဲတောင်းဆိုဆိုကိုယ့်ဘက်
အမလိုက်လျောရင်စက်ရုံကိုဝင်ပြီး မီးရှို့လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူတို့
သက်က အကြမ်းဖက်ဖို့ပြင်ဆင်ရင်တောင်မပူရဘူး။ သက်ဆိုင်ရာ
လုံခြုံရေးတာဝန်ရှိသူတွေကို အကြောင်းကြားဖို့တောင် စီစဉ်နေပြီ
အလကားသက်သက်လူပါးဝတာဦးဖော်နိုင်”

“ပြောပါမန်နေဂျာချုပ်”

“သက်ဆိုင်ရာလုံခြုံရေးဌာနကိုအကြောင်းကြားလိုက်၊ အလုပ်
သမားတွေအကြမ်းဖက်မယ့်အခြေအနေကိုကြိုတင်ထိန်းသိမ်းရေးဖို့
ပြောလိုက်၊ အောင်မြင်မင်းကလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့တွေလာရင်စားဖဲသက်

ရေးကိုပြင်ဆင်ထား...”

ကျော်စောမြင့်မောင် သူ့သဘောနှင့်သူခိုင်းစေနေတာကြောင့်

“ဘယ်သူမှဘာမှမလုပ်ရဘူး”

“ဟာ...ဟင်...ဟာ...”

“ကျုပ်မခိုင်းပဲလုပ်ကိုင်တာတွေကိုတာဝန်ယူရဲရင်လုပ်လို့

လေ”

ရှေးအော်ပြီးပြောလိုက်တာမို့ကျော်စောမြင့်မောင်ကေရာ
နားကိုကပ်ပြီး....

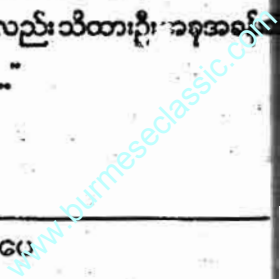
“ကေရာဖ်ငါစိစဉ်နေတာကွ”

“ကျော်စောမြင့်မောင်ဒီနေရာမှာမင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ဘာမှမရှိဘူး”

“ကေရာဖ်...မင်း...မင်း...ကွာ”

“ကျွန်တို့သူတွေရော ခင်ဗျားတို့ခေါင်းထဲမှာ မြဲမြဲမှတ်ထား
ကျုပ်ဆီကခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘာမှလုပ်ပိုင်ခွင့်ရော ပြောပိုင်ခွင့်
မရှိဘူး... အလုပ်သမားတွေကလူပါးဝတာမဟုတ်ဘူး၊ လူပါးဝနေတာ
ခင်ဗျားတို့၊ အရင်တုန်းက သူရိန်ကေရာဖ်ဆိုတဲ့ လူကိုဆက်ဆံသ
မို့၊ ခုချိန်မှာဆက်ဆံလို့မရဘူးဆိုတာလည်း သိထားဦး၊ ခုအခါ
ကအားလုံးထွက်သွားကျုပ်ခေါ်မှလား...”

“ကေရာဖ်ဒါဘာသဘောလဲ”

“မင်းမြင်တဲ့ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျော်စောမြင့်မောင်၊ မင်းကို ငါကယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ စက်ရုံကြီးကို အပ်ခဲ့တာ မင်းကအားလုံး အလွဲသုံးစားလုပ်ပစ်တယ်၊ ပိုင်ရှင်ကိုတောင် အလုပ်သမားက မခန့် လေးစားနဲ့ ဂရုမစိုက်သလိုလုပ်တာကို ကြည့်တာနဲ့ မင်းငါ့ကို ဘယ်လို နေရာ ကိုပို့ထားတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်ကွ”

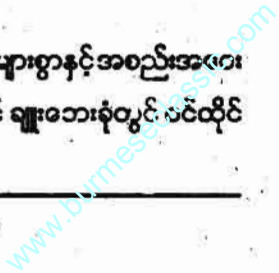
“ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“စိတ်မကောင်းဘူး ကျော်စောမြင့်မောင် ရပြဿနာမှာ မင်းတို့ အားလုံးဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပါဖော်ထုတ်ရမှာ၊ မင်းအပြင်မှာ သွားပြီး နေလို့ရတယ်၊ အလုပ်သမားတွေကိစ္စကို ငါတိုက်ရိုက်ကိုင် တွယ်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက သွားဆိုတော့လည်း သွားရတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ မင်းသိထားပါ စကရာဇ် တံငါသည်လုပ်မယ်ဆို ငါ့ အကြောင်းတော့နားလည်”

“အေးမင်းလည်း သိသင့်တာလေကို သိသွားဦး စကရာဇ်ဆို တဲ့ကောင်က တံငါသည်မဟုတ်ဘူး ငါ့တွေအတွက် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ကြီးဆိုတာပဲ”

ကျော်စောမြင့်မောင် မကျေနပ်ခြင်းများစွာနှင့် အစည်းအဝေး ခန်းမထဲမှ ထွက်သွားသည်၊ သက်ဦးသင် ချူးဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်

လိုက်ပြီး—

“နင်ဘာကိုပြောကိုင်တွယ်မလဲ”

“ဒီစက်ရုံမှာ ငါ့အတွက်စိတ်ချရမယ့်သူကို အရင်ရွေးချယ်ရမယ်”

“မမဦးဆီကိုအရင်စုန်းဆက်ပြီးမေးပါလား”

“သက်ဦးသဇင်က ဘာလို့မမကိုမေးခိုင်းရတာလဲ”

“မမဦးဟာ ဧကရာဇ်လုပ်ကိုင်မှု ဝိစုနောက်ကွယ်မှာ ရပ်ပေးထားတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မသိဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါဘာမှမသိခဲ့ဘူး”

“ဈေးသူဟန်းစုန်းဖြင့်မခွယ်ရီဦးဆီကိုစုန်းလုပ်ပြီးဆက်လိုက်သည်”

“ဧကရာဇ်မမဦးကဘာပြောလဲ”

“စက်ကြီးစပြီးတည်ကတည်းက လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့လူ(၃) ယောက် ရှိတယ်၊ ဦးလေးမောင်၊ ဦးချို၊ ကိုအောင်သန်းဖြင့်တို့နဲ့ လုပ်ကိုင်ပါတဲ့”

“သူတို့ဆီကိုသွားတွေ့မှာလား။ ခေါ်ခိုင်းမလား”

“ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ချူး... အပြင်မှာထိုင်နေကြသော သူတွေထဲမှ ဖျိုးသန်းဆိုသူ လက်ထောက်စက်ရုံမှူးကို ခေါ်လိုက်ပြီး—

“ဦးလေးမောင်၊ ဦးချိုနဲ့ ကိုအောင်သန်းဖြင့်တို့ကို ကျုပ်ရုံးစုန်း

တို့လာခိုင်းလိုက်”

“ခု...ဒီမှာကိုအောင်သန်းမြင့်တစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်”

“ဘာ”

ကျော်ဇောမြင့်မောင် စက်ရုံတွင်သူထင်တိုင်းကြံနေတာကို
တိတိလင်းလင်းကြီးကိုတွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကိုအောင်သန်းမြင့်ကိုပဲလွှတ်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စက်ရုံရုံးခန်းတွင်ဖိတ်မောလူမောနှင့်ချွတ်ထိုင်နေစဉ်...သက်ဦးသဇင်
ကော်ဖီဖျော်နေလေသည်။ပြီးတော့မှကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုချွတ်ရှေ့တွင်
ချပေးပြီး....။

“ကေရာခဲနဲ့အလုပ်သမားပြဿနာမှာ အဓိကတရားခံဟာ
ကျော်ဇောမြင့်မောင်တို့အုပ်စုပဲ”

“ငါသဘောပေါက်တယ်...ပထမပိုင်းအလုပ်သမားပြဿနာ
ဖြေရှင်းပြီးတာနဲ့သူတို့ကိစ္စကိုတစ်ဆက်တည်းကိုင်တွယ်သွားမယ်၊
သက်ဦးသဇင်”

“နင့်ချို့ယွင်းချက်ကိုနင်သဘောပေါက်လိုက်ပြီထင်တယ်”

“ကောင်းကောင်းကြီးကိုသဘောပေါက်လိုက်တဲ့ပွဲပဲ”

“သူဌေး...ကိုအောင်သန်းမြင့်ရောက်ပါပြီ”

“အင်းမင်းတို့အပြင်မှာနေကြပါ။ ကိုအောင်သန်းမြင့်ထိုင်ရာ

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ရတာ ကိစ္စများရှိလို့လား။”

“ခင်ဗျာကို အပွင့်လင်းဆုံးပဲပြောမယ်ဗျာ။ ဧကရာဇ်စက်ရုံကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ လူတွေ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးကိုလိုအပ်နေပါတယ်။”

“သူဌေးအတွက် ကျွန်တော်ဟာ ယုံကြည်ရတဲ့ သူဖြစ်နိုင်မလား။”

“ဒါဟာ ခင်ဗျားပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။”

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြောထားပါရစေ။ ဧကရာဇ်စက်ရုံကြီးမှာ မှီခိုပြီး လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေအတွက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အခွင့်အရေးရတာမျိုး ဆိုရင် ကျွန်တော်မလုပ်ပါရစေနဲ့ သူဌေး။”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာကို အသုံးချပြီး အလုပ်သမားတွေပေါ် အမြတ်မထုတ်ပါဘူး။ ခုဆန္ဒပြနေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေအတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် စိတ်ချရတဲ့ လူတွေကို လိုအပ်နေပါတယ်။”

“ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ မေးချင်ပါတယ်။ ခုမေးတဲ့လား၊ ယခု သူဌေးသိက္ခာကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းခံနိုင်ပါတယ်။”

“ခင်ဗျားဘာကိုမေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေပါတယ်”

“ဗျာ...”

“ကျော်ဇောမြင့်မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်က လုပ်ခွင့်ရှိမရှိဆိုတာကို မေးချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်သူဌေး”

“ကျွန်တော့်ကို ဧကရာဇ်လို့ပဲခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုထပ်ရှင်းအောင်ပြောပြထားမယ်။ အလုပ်သမားတွေ ကိစ္စပြီးဆုံးသွားအနဲ့ ကျော်ဇောမြင့်မောင်တို့ကိစ္စတွေကို ဆက်ရှင်းသွားမှာပါ”

“သူ...အဲ...ကိုဧကရာဇ်တကယ်ပြောနေတာလား။ ခုလိုပြောတစ်ဝက်မရှိပါနဲ့ အရင်တစ်ခါတုန်းကလည်း ဧကရာဇ်စက်ရုံကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တင်ပြခဲ့ကြပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ကြလို့ပါ”

“အရင်အခြေအနေတွေကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ စက်ရုံကြီးရဲ့ အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ကြမှာဆိုတာ လူကောင်းများစွာ အရမ်းကိုလိုအပ်နေပါတယ်”

“ကိုဧကရာဇ်ဆီက ခုလိုစကားတွေကို ကြားရတာ အလုပ်သမားတွေအတွက် မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲဗျာ...”

“ကျွန်တော်တို့ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ဧကရာဇ်ပြီးအလုပ်လုပ်ပြီးရအောင်”

“ကိုဇကရာဇ်ကျွန်တော်ကိုဘာခိုင်းချင်သလဲပြောပါ”

“အရင်ဆုံးဆန္ဒပြနေတဲ့အပုပ်သမားတွေကိုဦးဆောင်နေတဲ့
ခေါင်းဆောင်ကိုသွားပြီးခေါ်ပေးပါ။ သူတို့တောင်းဆိုမှုတွေနဲ့ပတ်သက်
ပြီးဆွေးနွေးချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီကိုဇကရာဇ်ကျွန်တော်သွားပြီးခေါ်လိုက်ပါမယ်”
ကိုအောင်သန်းမြင့်ထွက်သွားပြီးနောက်....

“နှင့်အတွက်ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲဇကရာဇ်”

“စုလိုဘေးမှာနေပေးတာကိုကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်”

“ဇကရာဇ်”

“ဘာများလဲသက်ဦးသင်”

“နှင့်ဇကရာဇ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟင်...နှင့်ဘာလို့ဒီလိုမေးရတာလဲ”

သက်ဦးသင်စကားကြောင့် “ချူး” ကိုယ့်လိပ်ပြာမလုံသလို

ဖြစ်သွား၏။

“အရင်ဇကရာဇ်နဲ့လုံးလုံးခြားနားနေလို့ပါဟာ”

“ဒါကတော့လူဆိုတာပြောင်းလဲသင့်တဲ့အချိန်ကိုရောက်ရင်
မဖြစ်မနေပြောင်းလဲတတ်ရတာဓမ္မတာပါပဲဟာ”

“နှင့်ပြောင်းလဲခြင်းကိုကြိုဆိုပါတယ်သူရိန်ဇကရာဇ်”

“မကြာခင်ဖြစ်လာတော့မယ့်ကိုယ့်ရဲ့အဖော်တစ်ယောက်ပေါ်
မှာယုံကြည်တတ်ဖို့တော့လိုအပ်တယ်”

“ဘဝအဖော်ဟုတ်လား”

“အင်းလေမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ့စိတ်အာရုံထဲမှာ နင့်ကိုခံစားလို့မရသေးဘူး”

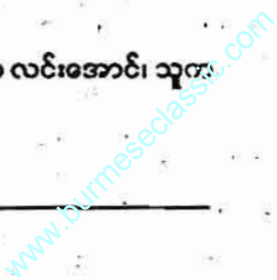
“မင်္ဂလာရက်ကိုနောက်ဆုတ်ချင်တာလား သက်ဦးသင်္ဇင်”

“ငါပြောနေတာရင်ထဲကခံစားချက်ပါ။ ဘဝနဲ့တော့မသက်ဆိုင်
ခဲဘူး။ ထားလိုက်ပါဦး။ နင်အဓိကလုပ်ကိုင်ရမှာကိုပဲ အာရုံစိုက်ထား
ပါဦး”

သက်ဦးသင်္ဇင်စကားဆုံးသည်နှင့်ကိုအောင်သန်းမြင့်နှင့်အတူ
အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်(၂)ဦး လိုက်ပါလာတာကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ထိုင်ကြကွာ၊ ငါက စက်ရုံနဲ့ကင်းကွာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို
သိတာ စိတ်မရှိနဲ့ မင်းတို့က အလုပ်သမားတွေအခွင့်အရေးအတွက်
ဦးဆောင်နေကြသူတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်က လင်းအောင်၊ သူက
အောင်ဦး...”

“စက်ရုံမှာ မင်းတို့ယူထားရတဲ့ တာဝန်တွေကို ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်က စက်ပိုင်းအလုပ်သမားတွေကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ တာဝန်ကို ယူထားရပါတယ်”

“မင်းတို့အလုပ်သမားတွေ တောင်းဆိုမှုကို ငါအားလုံး သိပြီးပြီ ဆိုတော့ ဒီအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ညှိနှိုင်းစရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ဟင်...ဟာ”

“ငါ့စကားကို တလွဲတော့မထင်လိုက်နဲ့ဦး တောင်းဆိုမှုတွေ အတွက် ငါ့စက်ရုံမှာ ဖြေရှင်းရေးကော်မတီဖွဲ့ပေးပြီးတော့ ပြေလည် အောင်ရှင်းပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို မေးစရာတော့ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ သူဌေး”

“မင်းတို့တောင်းဆိုမှုက စက်ရုံမှာရှိကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးအတွက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခုဆန္ဒပြနေတဲ့ လူတွေလောက်ပဲ လား”

“စက်ရုံတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားအားလုံးကို ကိုယ်စား ပြုပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်တော့ ငါကစဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဆန္ဒပြတဲ့ထဲမှာ မပါဘဲ သူတွေက မင်းတို့လုပ်ကိုင်တဲ့ပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်းမာန်ပြီး အခွင့်ထူးခံချင်တာတော့ သိပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ အားလုံးညီညီ”

ညွတ်တောင်းဆိုရင်တော့ ငါ့ဘက်က လိုက်လျောသင့်တာကို လိုက်လျောမယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ရှုပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်

(၂) ယောက်လုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

တော်ရုံပိုင်ရှင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ မပြောသင့်သောစကားကို ပြောလိုက်သလိုဖြစ်နေသည်။

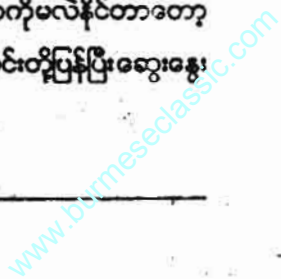
“ဘယ်လိုလဲ ငါပြောသလိုဖြစ်နိုင်မလား။ နောက်တစ်ချက် ခင်းတို့စဉ်းစားရွေးချယ်ရမှာရှိတယ်။ မင်းတို့တောင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေ အားလုံးကို ငါပေးမယ်...။ ဒါပေမဲ့ဦးဆောင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်(၁၀)ဦးဖော်ထုတ်ပေး”

“ဘာအတွက်လဲ”

“စက်ရုံကနေ အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်”

“ဟာ..ဟင်”

“(၁၀)ယောက်နဲ့ အလုပ်သမားရာချီတာကို မလဲနိုင်တာတော့ ခင်းတို့အပိုင်းပဲ။ ငါ့စကားကတော့ ကုန်သွားပြီ။ မင်းတို့ပြန်ပြီး ဆွေးနွေး လိုက်ပါဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားခွင့်ပြုပါဦး သူဌေး”

“ငါ့ကို သူဌေးဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကို မခေါ်ပါနဲ့ ဧကရာဇ်လို့ခေါ်ရင်းရင်းနီးနီးခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ချစ်ပြန်ထွက်သွားသော အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်(၂)ယောက်ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ပြီး နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ကိုအောင်သန်းမြင့်”

“ပြောပါကိုဧကရာဇ်”

“စက်ရုံအလုပ်သမားတွေရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ အတွက် စက်ရုံမှာရှိတဲ့ လူကောင်းတွေထဲက နေအလုပ်သမားအားလုံးလေးစားတဲ့ လူတွေနဲ့ ကော်မတီလေးတစ်ခုကို ခင်ဗျားဦးဆောင်ပြီး ဖွဲ့ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်ရွေးချယ်ပြီး ဖွဲ့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဧကရာဇ်... ကျော်ဇောမြင့်မောင်တို့အုပ်စုကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး စီစဉ်မလဲ”

သက်ဦးသဇင်အမေးစကားကို ချူးတစ်ချက်စဉ်းစားမိပြီး...

“သူတို့ကိုချက်ချင်း အလုပ်ကနေထုတ်ပစ်လို့မဖြစ်လေးဘူး ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့လုပ်ထားမယ်”

“ကေရာဇ်က ဘာလုပ်ဖို့လည်း စားမိလို့လဲ”

“စက်ရုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့အလုပ်တာဝန်တွေကို ယာယီရပ်ဆိုင်းထားလိုက်မယ်”

ဈေး... ကျော်စောမြင့်မောင်ကို အလုပ်မှမထုတ်ပစ်သေးခြင်းမှာ သူရိန်ကေရာဇ်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျော်စောမြင့်မောင်နှင့် သူရိန်ကေရာဇ်တို့ ရှုပ်ပွေ့ခဲ့သော ကိစ္စများကို ဈေးစုံဝမ်းရဦးမှာဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်သန်းမြင့် ဆန္ဒပြနေတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ပြန်ပြီး ချိတ်ဆီးခိုင်းလိုက်ပါဗျာ၊ ပင်ပန်းပါတယ်၊ သူတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ”

“ဒါနဲ့ ကိုကေရာဇ်...ဟို...ဟို...ကိုလင်းအောင်နဲ့ ကျော်မိုးဟိုကို ဆွေးနွေးခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စကဧရာ...”

“ကျုပ်တမင်သက်သက် သူတို့စိတ်ဓာတ်တွေကို ဝမ်းသပ်လိုက်တာပါ။ တကယ်အများကောင်းကျိုးကို ခေါင်ဆောင်တဲ့ လူဆံတာတိုယ်ကျိုးကို စွန့်ရဲရမယ်လေ... ဒါကို သိချင်လို့ပါ”

ဈေးပြောလိုက်သော စကားလေးကို သက်ဦးသင်ပြုံးလက်-

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

“ဒါဟိုဟာမလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်...တောက်”
 ဂျင်မီဂျက်သောက်နေသော အရက်ခွက်ကိုမသောက်ခင်ဒေါ
 သတွေနှင့်ပြောလိုက်သော စကားသံပင်ဖြစ်သည်။
 “ဟိုဟာမဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ ဂျင်မီ”
 “ကျော်ဇောမြင့်မောင်ရာ မင်းတုံးလှချည်လားကွ၊ ဟိုဟာမ
 ဆိုတာ နွယ်ရီဦးကိုပြောတာကွ”
 “မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ကောင် မခါင်းထဲမှာ

နွယ်ရီဦးဆိုတဲ့မိန်းမကိုစာရင်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ကောင်
ဝင်္ကားပူကနေပြန်ရောက်လာပြီးမှ ခုလိုဖြစ်သွားတာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာထင်
နေတာက သက်ဦးသင်ကြောင့် အများဆုံးဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပိုပြီးတောင်ဝေးသေး သက်ဦးသင်လိုခပ်တုံးတုံး ဒီခိုင်ကြီးကို
ဧကရာဇ်ဘဝမှာ ယောင်လို့တောင် အိပ်မက်မမက်ဘူး။ ဒီကောင့်စိတ်
ကိုငါအသိဆုံးပါကွာ”

“ဂျင်မီငါတို့ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီး ကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့
ဘူး။ ခုဆိုငါ့ကိုတောင် အလုပ်ကနေ ယာယီထုတ်ပစ်လိုက်ပြီကွ”

“ကျော်ဇော်မြင့်မောင် မင်းက ရော့ဘာပြန်လုပ်မယ်ဆိုတာ
မစဉ်းစားထားဘူးလား။ အခုပွဲမှာ မင်းက သိပ်ကိုအရေးပါနေတယ်
နော်။ ဧကရာဇ်ဂျုံစက်ရုံကြီးရဲ့ ငွေသိန်းပေါင်းများစွာကို မင်းက ထင်တိုင်း
ကြဲထားတာ ဧကရာဇ်တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုရင် မင်းမလွယ်
ဘူး”

“ဟူး...”

ဂျင်မီဂျက်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကျော်ဇော်မြင့်မောင်
အသက်ရှူကျပ်သွားသည်။ သူရိန်ဧကရာဇ်နောက်ကွယ်မှာ ဝက်ရုံမှ
ငွေကြေးများစွာကို သုံးဖြုန်းနေခဲ့သည်။ သူရိန်ဧကရာဇ်တစ်ယောက်
သူ့အပေါ်မှာ ခုလိုဆက်ဆံမယ်ဆိုတာကို မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ သူ့

အရှိက်ကိုအထိုးခံရသလိုဖြစ်နေတာကြောင့်ကြံရာမဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲကျော်စောမြင့်မောင် မင်းမကြံတတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင်မိ ငါ့ကိုကူညီဦးကွာ”

“ရှင်မိဆိုတဲ့ကောင်က တရားသမားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိသားနဲ့”

“အရေးထဲမင်းက ပွဲခတောင်းနေသေးတယ်၊ ဧကရာဇ်ပြောင်လဲမူဟာ ငါ့အတွက်တင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့အကျိုးစီးပွားကိုပါထိခိုက်စေတာကိုလည်း မပေမနဲ့ဦးရှင်မိ”

“ရှင်မိတို့ဘဝမှာ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူးနော်”

“အေးပါကွာ မင်းနောက်မှာ မင်းစင်ကြီးက ရှိနေတာဆိုတော့ မင်းပြောအားရတာပေါ့”

“ကံပါ... သူငယ်ချင်းရာ ငါကနောက်တာပါ၊ မင်းကိုအကောင်ဆုံးအကြံပေးလိုက်မယ်၊ မင်းခရစ္စဒီနာဆီကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် ပွဲကပြီးသွားပါတယ်”

“ဝွတ်... ဂေ့နူးဒူးတင်တယ်ရှင်မိ”

“ဧကရာဇ်နလုံးသားကို ကိုင်လုပ်နိုင်တဲ့ အစဦးတည်းစေမိန်းကလေးဟာ ခရစ္စဒီနာပဲရှိတာကွာ”

“သိပ်မှန်တဲ့စကားပဲ၊ ငါဒါကိုဘာလို့မတွေ့မိသလဲ မသိပါဘူး။

ဒီနေ့ကုန်ကျစရိတ်ကို ငါရှင်းပို့မယ်”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့ မင်းဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“အချိန်က သိပ်ပြီး ဆွဲလို့မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီညပဲ သွားတွေ့
လိုက်မယ်”

“ကျော်ဇောမြင့်မောင် ခရစ္စဒီနာကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ ဝေရာရစ်က
လွဲပြီး ကျန်တဲ့ကောင်တွေ အတွက် မလွယ်ဘူးနော်”

“တခြားသူတွေ အတွက် ခက်ခဲပေမဲ့ ငါ့အတွက်တော့ ခရစ္စဒီနာ
တမခက်ခဲပါဘူးလျင်စီ”

“တယ်ပြီး ပိုင်နေပါလား”

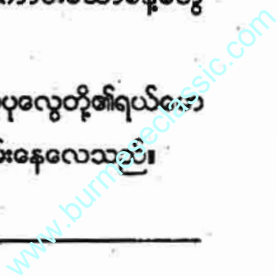
“ခရစ္စဒီနာရဲ့ အညွှာကို ငါကောင်းကောင်း သိထားတယ်”

“ငါတို့ သိခွင့်မရှိဘူးလား”

“နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ကွာ...။ ကဲ ဒါဆို ငါ့ကို လစ်ခွင့်ပြုပြီး
ကောင်တာမှာ ငါရှင်းခဲ့မယ်”

“သိုင်းကျူး သူငယ်ချင်း မင်းအတွက်ကောင်းသောနေ့တွေ
ဖြစ်ပါစေ”

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဓမ္မဓွေးနှင့် ဝံပုလွေတို့၏ ရယ်လေး
သံတို့သည် ရက်စက်ယုတ်မာခြင်းများစွာ ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

“ရှင်...”

“မိမိ”

ရှင်မိပရုံးလေးကို ဆုတ်ကိုင်ပြီး ကနွဲကရနှင့် မိမိထိုက်ဆီ
လိုက်ပြီး...။

“ရှင်ကရော ဘယ်လိုစီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲထားလဲ”

“ကိုယ်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ပါဦး”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးလုပ်မနေနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေတွေ
မကောင်းတော့ဘူး။ အငှားယူထားတဲ့ ကားပိုင်ရှင်ကလည်း ထပ်
ပိုက်ဆံတောင်းခနဲပြီ။ ရှင်ရှမ်းပြည်နယ်က မြဲနဲ့တိုက်ကိုရောင်းပြီး
ကုန်မှာအခြေချပါလား”

“မိမိဒီလောက်လွယ်တဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ဘာလို့ပြောနေတာ
ရှမ်းပြည်နယ်က မြဲနဲ့အိမ်က ဒယ်ဒီနဲ့မာမိတို့လက်ချက်ကြော
ပေါင်ထားရတာကြာပြီ။ ဒီလထဲမှာ မရွေးနိုင်ရင်တော့ အခြေအနေ
မကောင်းတော့ဘူး”

“ဟင် ဒါ...ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဒယ်ဒီကတော့ အကွက်ကျကျစီစဉ်နေတာ။ သိပ်ပြီးမိမိ
စရာတော့မရှိပါဘူး။ ကိုယ်တို့အတွက်နတ်ဘုရားတွေကား...ယ်တင်
ပါ။ ခုပဲတွေ့တယ်မဟုတ်လား...မိမိ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကျော်စောမြင့်မောင်လေဒီကောင်ကိုအသုံးပြုပြီးစကားရစ်ကို ရှင်းရမယ်၊ စကားရစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကိစ္စတုံးသွားတာနဲ့ပွဲကပြီးသွားပြီ”

“သက်ဦးသင်ကိုဂျက်ကသိမ်းပိုက်မယ်ပေါ့”

“အင်းလေ...”

“ရှင်...နော်”

“မိမိရယ် ကိုယ်တို့ဘဝမှာ မပူမပင်ရဘဲ နတ်ဘုံကြီးမှာ ဝေဒနာ မှာလေ၊ သက်ဦးသင်ကိုကိုယ်ကဒီကအသည်းဘူးလေးထက်ပိုဖို့ဆို တာဝေးရော၊ ဝေဒနာလေးသည်းခံလိုက်ပါဦး”

“ရှင်အပြောနဲ့အလုပ်တော့ ညီပါစေ၊ ပြောသလိုမဖြစ်လိုက တော့မိမိထိုက်အကြောင်းကောင်းကောင်းသိသွားမယ်မှတ်...”

“ရေစွဒီနာဆိုတာသူပဲမမောင်”

မနွယ်ရီဦးပြလိုက်သောဓာတ်ပုံကို ရူး၊ သေသေချာချာပင်
ကြည့်လိုက်သည်။ ခေတ်၏ဆင်ယင်ထုံးစွဲမှုတွေ၊ ရောင်စုံခြယ်သမှု
တွေနှင့် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။
သူရိန်ကေရာဇ်စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိမယ်ဆိုရင်ရှိလောက်သူ။

“ရေစွဒီနာမှာအမေမရှိတော့ဘူး။ သူ့ခင်ကဂျပန်အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပြီး ဂျပန်မှာပဲအခြေချသွားပြီ။ ရေစွဒီနာ
တော့သူ့အဖေထောက်ပံ့မှုနဲ့မြန်မာပြည်မှာနေပြီး ရှုပ်ပွေ့ကာလ
သူရိန်ကေရာဇ်ကိုအရယူကြီးစားနေတဲ့ထဲမှာရေစွဒီနာပဲပါတယ်”

ရူးသည်မနွယ်ခိုင်းပြောပြနေသော ရေစွဲဒီနာနှင့်သူရိန်ခေကရာဇ်
ဇာတ်ကြောင်းကိုနားထောင်ရင်းနှင့်သူတို့နှစ်ယောက်ပတ်သက်မှုသည်
သာမန်ပတ်သက်မှုမျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုတွေ့မိလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေက သာမန်သဘောထားလို့
မရဘူးမေ”

“မမောင်ပြောတာ သိပ်ကိုမှန်တယ်၊ မမသိသလောက်ကြားသ
လောက်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဆက်နွယ်မှုတွေဟာ ရှုပ်ထွေးနေ
တာတော့ သေချာတယ်၊ မမောင်ရှင်းနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“မမောင်ကဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

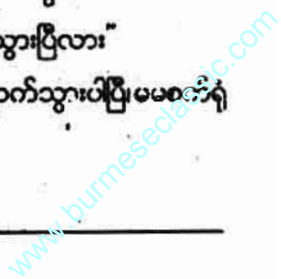
“သက်ဦးသင်တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပဲမေ”

“သက်ဟာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးကွယ်၊ သူရိန်ခေကရာဇ်ရှုပ်ပွေခွဲတာတွေကို သူသိသင့်သလောက်
တော့ သိနေမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သွားလဲ မတွေ့ပါလား”

“သူ့ကျောင်းကိစ္စအတွက် အပြင်ကိုခဏသွားပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မမောင် စက်ရုံကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားပြီလား”

“အားလုံးပုံမှန်အခြေအနေကို ပြန်ရောက်သွားပါပြီ၊ မမစော်ရုံ
မှာ ပြင်သင့်တာတွေကိုလည်း ပြင်နေပါပြီ”

“ကျော်စောမြင့်မောင်ကိစ္စရော”

“ဒီကောင်စက်ရုံငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ထားတာ အခု
ကိုများတယ်၊ အဆိုးဆုံးကတော့ အလုပ်သမားတွေစက်ရုံထဲမှာ ထိခိုက်
နစ်နာမှုတွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုတာဟာ အလုပ်သမားတွေရဲ့ဘဝ
ပစ်ပစ်ခါခါကို ပြုသလို ဖြစ်နေတယ်၊ နယ်တွေက နေလားရောက်လုပ်ထိုင်
တဲ့ အလုပ်သမားတွေ အတွက် နေရေးစားရေးတွေ ပေါ်မှာ လျစ်လျူရှုထား
တာတွေကို တွေ့နေရတယ်၊ အလုပ်သမားလူတန်းစားကို ကျွန်လို သဘော
ထားခဲ့တာ သိပ်ကို ယုတ်မာလွန်းအားကြီးတယ်၊ ကျော်စောမြင့်မောင်
ကို ထိုက်တန်တဲ့ အရေးယူမှုတွေ လုပ်ရမယ်”

“မမောင် သတိတော့ထားပါ၊ ကျော်စောမြင့်မောင်ဟာ ဂျင်မီရယ်
နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကောက်ကျစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် သူ့ဘက်က ဒီအတိုင်း
တော့ လည်စင်းပြီး ခံမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလူ့ခြေလှမ်းကို တွေ့ထားပါတယ်”

“တိ...တိ...တိ...”

ရူးတို့စကားပြောနေစဉ် ဟန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့် နားထောင်
ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုလား”

“ဟင်”

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးအသံဖြစ်နေပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို
ထာကိုတော့မသိ၊ ရူး ဘယ်သူလဲလို့မေးလိုက်ရင် အမှားတစ်ခုဖြစ်
နားနိုင်တာကြောင့် တစ်ချက်တွေဝေသွားစဉ်—

“ကိုရေစွခေါ်နေတာမကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ် ခရစ္စရဲ့ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဘာလဲကိုဆီကိုရေစွက ကိစ္စရှိမှစုန်းဆက်ရမှာလားပြော”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုစက်ရုံကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များနေလို့ပါ”

“သွားစမ်းပါ ဇနီးလောင်းလေးဘေးမှာ ပီတိတွေဖြစ်နေတာ
သုတ်လား”

“ခရစ္စကိုယ့်ကိုဘာပြောချင်လဲပြောပါ”

“ကိုပုံစံတွေမကြိုက်ဘူးကွာ...၊ ခရစ္စကိုနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊
အလုပ်များတာတွေနည်းတာတွေမပြောနဲ့ ဒီညခရစ္စတို့ဆုံချင်တယ်”

“ဟင်”

ရူးအတွက်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော စကားကိုကြားလိုက်
ချမ်းဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ရှောင်လွှဲလို့မဖြစ် ခရစ္စနှင့်တွေ့ဆုံပြီး
အခြေတစ်ခုကိုရှာဖွေရမှာဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီကိုလာခဲ့မယ်ဒါပဲနော်”

ရူးစုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“မမောင်ရေစွဲစိကမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်မေ”

“မမောင်ရေစွဲနဲ့သွားပြီးတွေ့မှာပေါ့”

“ရှောင်နေလို့ပြီးမယ့်ကိစ္စမဟုတ်တော့တိုးဝင်ပြီးအဖြေရှာရမယ်”

“မမောင်တော့တကယ့်ကျားဆိုးတွေ၊ မြေခွေးတွေနဲ့ရင်ဆိုင်

ရတော့မှာပဲ”

“အကောင်းဆုံးအတွက်အဆိုးဆုံးတွေကိုရင်ဆိုင်ရတော့မှာ

ပေါ့မမရယ်”

“ဝူး... ကျွီ...”

အိမ်ရှေ့တွင်ကားရပ်သံကြောင့် ချူးတို့ပြောလက်စကားကို
ရပ်ပြီးအခန်းအပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“သက်ဦးသင်ပြန်ရောက်လာပြီလား”

“အင်း... ဧကရာဇ်နှင့်စက်ရုံသွားစရာရှိပေးလား”

“ဒီနေ့တော့မသွားတော့ဘူး။ သက်ဦးသင်ကိစ္စရှိလို့လား”

“နင်နဲ့အပြင်ကိုခဏသွားချင်တယ်အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်တော့သွားမလဲ”

“ခဏနေပြီးရင်သွားကြမယ်လေ”

သက်ဦးသင်သူ့အခန်းဆီကိုတက်သွားသဖြင့် ချူးအဝတ်အစား

ထဲရန် အခန်းဘက်သို့တက်လာခဲ့တော့၏။ ချူးနှင့်သက်ဦးသဇင်တို့
မင်္ဂလာရက်ကိုသတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိပဲမိုးလူကြီးတွေသတ်မှတ်ထားသော
ရက်၊ လကိုတော့ကျော်လွန်လို့ရမှာမဟုတ်။ ချူးနှင့်ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်း
ဆိုပဋိပက္ခဖြစ်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ချူးတို့မင်္ဂလာကိစ္စတွင်ဝင်ရောက်
စွက်ဖက်ခြင်းမရှိတော့ပေ...။ ဒါပေမဲ့ ချူးတို့ နောက်ကွယ်တွင်
အကောင်းကြံနေတာတော့ ချူးရိပ်မိသည်။

“ကေရာဇ်ရေသွားလို့ဖြစ်ပြီလား”

“အဆင်သင့်ပဲ”

“ဒါဆိုသွားကြရအောင်၊ ကားကတော့နင်မောင်းရမှာနော်”

ချူးခေါင်းကိုသာညိတ်ပြုပြီး ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။ အရင်
အပြင်ကိုနှစ်ယောက်သွားဖြစ်ရင် သက်ဦးသဇင် ကားနောက်ခန်းမှ
ဘာလိုက်ပါတတ်ပြီး ဒီနေ့တော့ ကားရှေ့ခန်းတွင် ချူးနှင့်ယှဉ်ပြီးစီး
လေသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလည်း သက်ဦးသဇင်”

“ပရဟိတာဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကိုသွားမယ်၊ ရွှေပြည်သာ
သက်မှာ”

“အလှူဒါနပြုမလို့လား”

“အလှူတစ်ခုလုပ်မှာကတော့သေချာတယ်၊ ခုချက်ချင်းပဲကြီး”

တော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းကလို့အပ်ချက်တွေကို အရင်ကြည့်ပြီးမှ လိုအပ်တာကိုလှူမှာ”

“နင်တစ်ယောက်တည်းပြုတဲ့ကုသိုလ်ပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားတဲ့သူကိုယ်နဲ့စိတ်တူကိုယ်တူစေတနာရှိသူဆိုရင် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

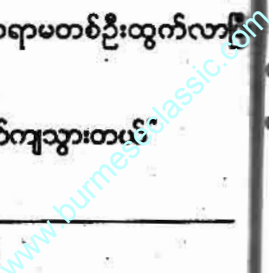
သက်ဦးသဇင်စကားကိုရူးဘာမှတုံ့မပြန်ဘဲ နေလိုက်၏။ ရူးစိတ်ထဲတွင် သက်ဦးသဇင်နှင့်အတူ ကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်ရင် သောဓန္ဓလေးကပ်တွယ်လျက်... ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲကိုကားလေး မောင်းဝင်လာသည်နှင့် ကလေးများ၏စာအံသံတွေကို ကြားနေရသည်။ ပရဟိတမိဘမဲ့ဆင်းရဲမွဲတေသောကလေးသူငယ်တွေသင်ကြားနေရသော စာသင်ကျောင်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ နေမိုးထရံကာနှင့် တွေ့နေရသည်။ ကာကိုစာသင်ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုးရစ်လိုက်ပြီး အောက်ကိုဆင်းလိုက်သည်နှင့်...

“ဟေ့ သက်”

“မေရီ...”

အဖြူနဲ့အစိမ်းဝတ်ထားသော ဆရာမတစ်ဦးထွက်လာပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောရီးမေရီ ငါနည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ် သက်ရယ်ကိုယ့်အလှူရှင်ပေါ်မှာ ဒီလောက်တော့
မိတ်ရည်ရမှာပေါ့၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“မိတ်ဆက်ပေးစရာလိုသေးလို့လား”

“ဘယ်သူဆိုတာကိုတော့ သိနေတာကြာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့တရား
ခင်တော့မိတ်ဆက်ရသေးဘူးလေ”

“ဧကရာဇ်သူက ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ အတူတူတက်ခဲ့တဲ့
မေရီထွန်းတဲ့၊ ဧကရာဇ်ကိုတော့ မေရီက တက္ကသိုလ်တက်ကတည်းက
သိနေတာ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ သိထားတာလဲမသိဘူး”

“ငါနဲ့မေရီက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မထိန်မတုတ်ဘဲ ပြော
ဆိုပေါင်းသင်းခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမို့ပါ”

“ဪ... ငါသဘောပေါက်ပါပြီ”

“ကိုဧကရာဇ်ကျွန်မတို့တက္ကသိုလ်တက်စဉ်တုန်းက အဆောင်
တိုတစ်ခေါက်ရောက်ဘူးတယ်လေ”

“ဟုတ်မှာပါ”

ချူးထိုအချိန်ထိုကာလကို မှတ်မိနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ၊ ဘာ
ကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူသည် သူရိန်ဧကရာဇ်မဟုတ်တာကြောင့်
ပင်ဖြစ်သည်။

“သက်...ဆရာတော်ကြီးဆီသွားပြီးဝတ်ပြုရအောင်”

“အင်း”

ရှူးတို့သုံးယောက်သားကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးသိတင်
သုံးသောကျောင်းပေါ်ထပ်ကိုတက်လာခဲ့ကြသည်။

“လာ..လာကြကွယ်ဒကာမလေးမေရီလျှောက်ထားလို့ဒီနေ့
ကလေးတွေစာသင်ကျောင်းအလှူရှင်ရောက်လာမယ်ဆိုတာတွေ
ဘုန်းကြီးသိထားပါတယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

မေရီ... ရှူး နှင့် သက်ဦးသင်တန်းတို့ကို ဆရာတော်ကြီးနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ဒကာလေးတို့လိုအပ်တာတွေကို သွားပြီးကြည့်ကြလေ။
အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အလှူရှင်တွေရဲ့သဒ္ဓါတရားပေါ်မှာ
ဘုန်းကြီးတို့က ကျေနပ်ပေးရမှာပါ။ အင်အားမဲ့နေကြတဲ့ ဘဝလေးရဲ့
အနာဂတ်ကို ဘုန်းကြီးလုပ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ လုပ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားနေကြတဲ့ ကလေး
တွေရဲ့အနာဂတ်ကိုမလှပရင်တောင် သူတို့ဘဝလေးတွေ ပညာမဲ့ပြီး
လမ်းပေါ်မှာလေလွင့်တာမျိုးမဖြစ်ရင် ဘုန်းကြီးကျေနပ်ပါပြီ”

“တင်ပျံ့ဘုရား... တပည့်တော်မကိုဘက်က ကလေးတွေ
အတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်စွမ်းဆောင်ပေးပါမယ်”

“သာဓု... သာဓု... သာဓုပါကွယ်၊ ခြေအောက်နဲ့ဒကာလေးနဲ့ဒကာ
မလေးတို့က ဇနီးမောင်နှံတွေလား”

“တင်... ဟို... ဓုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အေးအေးဘုန်းကြီးသဘောပေါက်ပြီ၊ ကံကံကြည့်စရာရှိတာ
တိုသွားပြီးကြည့်ကြ”

“တင်ပျံ့ဘုရား”

ဆရာတော်ကြီးကိုဝတ်ချပြီး ကျောင်းပေါ်မှပြန်ဆင်းခဲ့ကြရင်း...

“သက်”

“ဘာလဲမေရီ”

“နင်တို့မင်္ဂလာပွဲက ရက်သတ်မှတ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီလထဲမှာ ဖြစ်ဖို့တော့များတယ်”

“ငါ့ဆီကိုဖိတ်စာတော့ပို့ဦးမနော်”

“မေရီခုတည်းကပြောထားမယ်၊ ငါတို့က မင်္ဂလာဆောင်ကို
ခမ်းခမ်းနားနားကြီးဆောင်မှာမဟုတ်ဘူးဟ”

“ဟင်... ဘယ်လိုဆောင်မှာလဲ”

မေရီအမေးစကားကို သက်ဦးသရင် ချက်ချင်းပြန်ဦးမဖြေ

သေးဘဲချူးဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ငါတို့ကဘုန်းကြီးကျောင်းမှာမင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ပြီး ဝုလိပရတီ တဒါနတစ်ခုကိုလုပ်မှာ”

“ကောင်းတာပေါ့ဟာ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု ဟာ ဦးဘဝတွင်မကဘူး၊ ဆယ်ဘဝလောက်ကိုစားလို့မကုန်ပါဘူး။”

“ဒါတော့နင်များပြီမေရီရယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ တစ်ဘဝသက်တမ်းတစ်ခုမှာပဲပိုင်ဆိုင်ရတာပါ။ ကိုယ်မသေခင် သယ်သွားနိုင်တဲ့ပစ္စည်းဘာတစ်ခုမှမရှိပါဘူးနော် ကေရာဇ်”

“အင်း... အဲ... ဟုတ်တယ်”

ချူးကိုအဖော်ညှိလိုက်သောစကားကြောင့် ယောင်ရမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ချူးအတွေးအာရုံထဲကို ရောက်နေသော အကြောင်းအရာတွေမှာ တစ်မျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ ချူး ခေါင်းထဲကို ရောက်နေသောအတွေးတွေကတော့ သက်ဦးသရင်နှင့်အတူ စာသင် ကျောင်းကြီးကိုအကောင်းဆုံးဆောက်လုပ်ပေးရန်သာဖြစ်သည်။

“သက်ဦးသရင်”

“ဘာများလဲကေရာဇ်”

“ငါတို့လိုက်ပြီးကြည့်တာထက် အဆောက်အဦပညာရှင်တွေ နဲ့ကြည့်တာပိုပြီးမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့ ငါတို့လာကြည့်တာကလည်း အခြေအနေ တစ်ခုလောက်ပါပဲ နောက်မှကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ပုံစံကိုပညာရှင်တွေနဲ့ညှိ နှိုင်းကြတာပေါ့”

ဈေးနှင့်သက်ဦးသဇင် ကလေးစာသင်ဆောင်တွေကိုကြည့်ရှု ပြီးမေရီကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းခရီးမှာတော့...

“ဧကရာဇ်... နင်ရော သဒ္ဒါတရားရှိရဲ့လား”

“မေးစရာမလိုတဲ့ စကားကိုမေးမနေပါနဲ့ဟာ”

“ဘာကိုမေးစရာမလိုရမှာလဲ နင့်ဘက်က ဘယ်လောက်ထိ ပါဝင်မယ်ဆိုတာကို သိဦးမှလေ”

“သက်ဦးသဇင်”

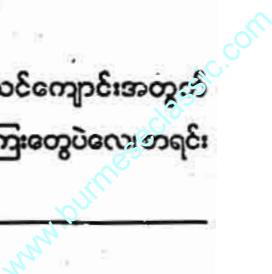
“ပြော”

“နင်နဲ့ငါက.....”

ဈေးစကားကိုမဆက်သေးဘဲ ပြောသင့်မပြောသင့်ကို ဝဦးစား မိသွားသည်။ သက်ဦးသဇင်ကို သူ့အနေဖြင့် သူရိန်ဧကရာဇ်ဘဝနှင့် ပြောဆိုနေရတာကို အလွန်ပင်ရှက်နေမိသည်။

“ဆက်ပြောလေဟာ”

“မပြောတော့ပါဘူး။ ကလေးတွေစာသင်ကျောင်းအတွက် တုန်ကျမှုအားလုံးဟာ နင်နဲ့ငါတို့နှစ်ဦးပိုင်ငွေကြေးတွေပဲလေ။ ဟရင်း

ပြပြီးခွဲခြမ်းနေဖို့မလိုအပ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီဒါဆိုနင်နဲ့ငါတာဝန်ပိုင်းတော့ စွဲရမယ်”

“ဘယ်လိုတာဝန်ပိုင်းလဲ”

“ငါကငွေကြေးပိုင်းကို တာဝန်ယူမယ်၊ နင့်ဘက်ကကောက်
လုပ်ရေးပိုင်းကိုတာဝန်ယူပြီးလုပ်ကိုင် ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပါပြီဒေါ်သက်ဦးသခင်”

လူလည်ကျေးပီသလာပြီ”

“အရင်ကငါကလူရိုက်ခြစ်နေတယ်လို့ နင်ဆိုလိုတာပေါ့”

“အင်း... လူလောကကြီးမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေသာ ပစ္စ
ကျေးကြပြီး လူဆင်းရဲအသိုင်းအဝိုင်းတွေကို ရိုင်းစိုင်းကြတယ်လို့
သတ်မှတ်ကြတာများတယ်၊ လူချမ်းသာအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ရိုင်း
စိုင်းနေကြတဲ့ သူတွေအများကြီးရှိနေတယ်”

“နင့်စကားထဲမှာ ငါပါနေသလိုပဲနော်”

“နင်ကအရင်သူရိန်ဒါကရာဇ်မဂ္ဂုတ်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ရူးအတွက် ထိုစကားလေးမှာ အမှန်ကန်... ကားလေးစား

ဖြစ်ပါသည်။

“ကေရာဇ်ငါလေအရင်က နင်နဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်ထဲ”

အားမယ့်အရေးကိုစဉ်းစားမိတိုင်း ငါဘာကိုတွေ့သလဲသိလား”

“နောင်တတွေကိုတွေ့မိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့်ဘာကိုတွေ့မိလဲ”

“ခန္ဓာကိုယ်ကြော့ပျက်သွားရတော့မယ့်မိန်းကလေးတစ်ဦးဘဝ
ကိုရောက်ရတော့မယ်လို့တွေ့နေမိတယ်”

“အခုရော”

“ငါ့အတွက် မိုးကောင်းကင်ကြီးကနေ ကံကောင်းခြင်းလက်
ဆောင်ကိုရလိုက်တော့မယ်လို့ထင်မိနေတယ်”

“သက်ဦးသဇင် နင်ငါ့ကိုမယ့်ကြည်သေးဘူးနော်”

“နင့်ကိုယ့်ကြည်နိုင်မယ့်အင်းအားတွေကိုမွေးနေပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သက်ဦးသဇင်”

“နင်မှားနေပြီ”

“ဘာလို့”

“ငါကနင့်ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ ဘာကြောင့်လည်း
လို့ပြောရရင် ငါအနာဂတ်မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို နင်ကရှင်သန်ခွင့်ပြုခဲ့
လို့လေ”

အစဦး (၁)

“ကို.. ကိုကျော်ဖောမြင့်မောင် ကိစ္စဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲဟင်”

“ကိုရဲ့အခြေကိုရေစွဘာကြောင့်သိချင်ရတာလဲ”

“ကိုနဲ့ရေစွကြားမှာ ထိန်ချန်ထားစရာ အကြောင်းတွေရှိသေးလို့လား”

ရေစွဒီနာစကားသံကိုရူးနားထောင်ကြည့်မှ... သူရိန်ဝေလှုပ်နဲ့ ပတ်သက်မှုကို တွက်ဆလို့ရလိုက်သည်။ ခုရူးကိုသိန်းဆိုသော နေရာမှာ သီးသန့်တိုက်လုံးချင်းတစ်လုံးတွင် ဖြစ်သည်။ အရင်ထ

ခရစ္စဒီနာနှင့် သူရိန်ဇေကရားတို့တွေ့ဆုံနေသော နေရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပြီး သူရိန်ဇေကရားမှ ခရစ္စဒီနာအတွက် ဝယ်ပေးထားသော တိုက်ဆိုတာကို မနွယ်ရီဦးထံမှ သိခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

“ကျော်ဇောမြင့်မောင် ခရစ္စမီကိုရောက်ခဲ့ပြီနဲ့တူတယ်”

“ခရစ္စနဲ့ ကိုယ့်အတွက် သူက မိတ်ဆွေကောင်းပါ”

“ကိုယ့်အတွက် မိတ်ဆွေကောင်း မဟုတ်ဘူး ခရစ္စ”

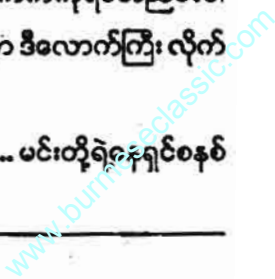
“ဟင်... ကိုဘာကြောင့် ဒီစကားကို ပြောရတာလဲ၊ ဘာလဲ စက်ရုံ

က ငွေကြေးတွေ အတွက် ကိုကပြောလိုက်တာလား။ ဒီလောက် ငွေတွေ ကကိုအတွက် ဘာမှ မဟုတ်လောက်တဲ့ ငွေကြေးတွေပါ”

“ငွေကြေးထက် ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာ အဆိုပါပဲ၊ ဆုံးပဲ၊ ဒါကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မလွယ်တော့ဘူး ခရစ္စ၊ ပြီးတော့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကျော်ဇောမြင့်မောင်ကြားက ပဋိပက္ခဟာ အရမ်းကို ကြီးမားသွားပြီ..”

“ကိုက ကေရားစက်ကြိုက်ရင်လေ၊ ပြီးတော့ ကျော်ဇောမြင့်မောင် ကလည်း ကိုနဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ ဘယ်သူ့ဘက်က ကိုရပ်တည်မလဲ၊ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ အောက်ခြေကလူတွေပေါ်မှာ ဒီလောက် ကြီး လိုက်လျောမနေပါနဲ့ကိုရာ”

“ခေတ်စနစ်က ပြောင်းသွားပြီ ခရစ္စ... မင်းတို့ရဲ့ ငွေရှင်စနစ်

ကြီးက ရာစုတစ်ခုနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ လူဆိုရင် အလုပ်ပိုင်ရှင်မဲ ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်သမားပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးဆိုတာနဲ့ တယ်၊ ငါက ပိုင်ရှင်ဆိုပြီး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူး”

“ကိုက ဘုရားဆုပန်လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်၊ အရမ်းကိုပြောင်းလဲ သွားတယ်၊ ခုကိုပြောနေတဲ့စကားတွေက ခရစ္စဘယ်လို့မှ ယုံကြည်နိုင် စရာတောင်မရှိဘူး”

“ကိုဝန်ခံပါတယ်၊ ကိုဘဝကိုအများကြီးပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပြီ”
“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သူရိန်ကောရပ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်အညမည ပိုင်းတွေမိသွားပြီမဟုတ်လား။ ဟိုဟာမကြောင့်လား...ကို”

“ဘယ်သူ့ကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝလူ့လောကမှာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ဘဝကနေ တန်ဖိုးရှိတဲ့ဘဝကိုပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပဲ”

“ထားလိုက်ပါ ကိုရဲ့ပြောင်းလဲခြင်း အဘိဓမ္မာကြီးကို ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးနေရင်လည်း ဘာမှထူးခြားတာမဟုတ်တာ၊ ခရစ္စအရှင်းဆုံး စကားကိုပဲ ပြောမယ်၊ ကိုကျော်စောမြင့်မောင်ကို စက်ရုံမှာဆက်ပြီး ထားပါ။ ပြီးတော့သူသုံးစွဲခဲ့တဲ့ ငွေကြေးတွေပေါ်မှာ ကိုသဘောထား ကြီးပေးလိုက်ပါနော်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ခရစ္စတောင်းဆိုမှုတွေကို ကိုလင်ဘစ်ရမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ ဥပဒေကြောင်းကနေ ဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် ကိုပြင်

ဆင်ထားလိုက်ပြီ”

“ရှင်ဒီလောက်ထိလုပ်စရာမလိုဘူး”

ခရစ္စဒီနာအတော်ကိုရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားပြီးဒေါသသံနှင့်ပြောတော့သည်။

“သူ့ဘက်ကခုလိုဖြစ်အောင်အရင်လုပ်ခဲ့တာလေ ခရစ္စ၊ မင်းငါ့ကိုတွေ့ချင်တာ ဒီကိစ္စဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က စကားကုန်သွားပြီ၊ သွားတော့မယ်”

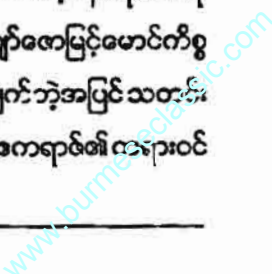
“သူရိန်စကရာဇ်”

ခရစ္စဒီနာအသံမှာ တင်းမာစွာပေါ်ထွက်လာသည်။ ချူးကိုနုတ်ထောင့်နီကြီးဖြင့်စိုက်ကြည့်ကာ-

“ရှင်ဘက်က ဘာတွေကို ဘယ်လိုပဲပြောင်းလဲလဲ၊ ခရစ္စ ဂရုဆိုက်ဘူး၊ ရှင်နားလည်ထားရမှာက ခရစ္စဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ရှင့်ရဲ့အပျော်ချီးမယားမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ...”

“ရှင်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးယူထားတဲ့ဇနီးဆိုတာကို ရှင်ရှာချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့နော်၊ ရှင်ကိုကျော်ဇောမြင့်မောင်ကိစ္စဆို အရေးယူမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင့်မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဘဲအပြင်သတင်းစာ၊ ကျာနယ်တွေထဲကနေ ခရစ္စဒီနာသည် သူရိန်စကရာဇ်၏ ထူးခြားဝင်

ဇနီးဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြလိုက်ရုံပဲနော်၊ ခေတ်ကြီးက အရမ်းထုံ
ယုံလွင့်မှုမြန်တယ်ဆိုတာတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေမယ်ထင်
ပါတယ်..”

ခရစ္စဒီနာတို့ ကောက်ကျစ်မှုကို စတင်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်နေပြီဆို
တာကို သိလိုက်ပြီဖြစ်ပေမဲ့ ဈေးဘက်က သွေးပျက်ချောက်ချားထင်
ပုံပျက်သွားရင် မြေရွေးတွေအကြိုက်တွေနှိုင်တာမို့ ဈေးပြုံးလိုက်ပြီး

“ခရစ္စဒီနာ မင်းတို့က ငါ့ကိုခပ်ည့်ည့်ကောင်လို့ထင်ထားတာ
ကိုး၊ ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့လက်တံဘယ်လောက်ရည်တယ်ဆိုတာ
ကို ငါစောင့်ကြည့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ မင်းသိထားရမှာက ဧကရာဇ်
မိသားစုဝင်ရဲ့ချမှတ်ထားတဲ့စည်းကမ်းတွေကိုဖောက်ဖျက်ပြီဆိုတာ
လမ်းဘေးမှာ ခွက်ဆွဲပြီး တောင်းရတဲ့ဘဝကိုရောက်တာတောင်
ဧကရာဇ်မိသားစုဆီက ကော်ခွက်တောင်ယူသွားလို့မရဘူးဆိုတာ
တော့ မင်းမသိထားဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဘာ...”

“ငါသာ လမ်းပေါ်ကိုရောက်ချင်ရောက်သွားမယ်၊ ဧကရာဇ်
မိသားစုရဲ့ဥစ္စာနေတွေကို မင်းစိတ်ကူးယဉ်လို့တောင် မရဖြစ်လွှားနော်
တော့သေချာတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းက ငါ့ကိုဥစ္စာနေတွေကို ချစ်တာ
မဟုတ်ဘဲ လူကိုပဲချစ်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ မင်းသဘောတောင်းပဲခရစ္စဒီနာ”

ချူးစကားလုံးတွေက ခရစ္စဒီနာအတွက် များစွာအကျပ်ရိုက်
သွားတော့သည်။ သူတို့ဘက်က တင်းမာမှုတို့သည် သူတို့မက်မောနေ
သော ဧကရာဇ်မိသားစုပိုင် ဥစ္စာနေတွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် မရ
နိုင်ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားပြီး...

“ကို...”

“မင်းမှာပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေရှိနေသေးရင် ပြောပါ။ ဒါပေ
မကျော်စေ မြင့်မောင်အတွက် တောင်းဆိုမယ့် စကားဆိုရင် ပြောမနေ
နဲ့တော့”

“ကိုနဲ့ ခရစ္စ... ဒီည အတူနေခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

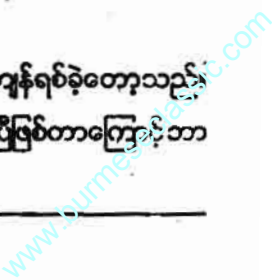
“ကိုယ့်မှာ သတို့သမီးလောင်း ရှိနေတယ်လေ။ ကိုယ့်ဘက်က
သွားအလာတော့ ဆင်ခြင်သင့်တယ်”

“ကို...”

ခရစ္စဒီနာ သူ၏ကျွမ်းကျင်ဆုံးမာယာတို့ဖြင့် မြူဆွယ်ရန်
အတွက် အနားသို့ တိုးကပ်လာချိန်မှာ ချူးကျောပေးပြီး ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

“ရှင်... ရှင်... တောက်...”

ခရစ္စဒီနာ ခံပြင်းမှုတွေနှင့် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။
အတွက် မြေခွေးတို့၏ ရေရာကို တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်တာကြောင့် ဘာ

လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို တွေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ချူး မဖြစ်မနေ လုပ်ရမှာ... ခရစ္စဒီနာ လက်တွင်ရှိနေသော လက်ထပ်စာချုပ်ကို ရအောင်ပြန်ယူဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ ချူးအနေနှင့် ခရစ္စဒီနာဆီက လက်ထပ်စာချုပ်ကို အချို့သတ်ပြီး ပြန်ယူရမှာလား ဒါမှမဟုတ် ငွေနှင့်အပြတ်ရှင်းပြီး ပြန်ယူရမလား။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခရစ္စဒီနာတို့နှင့် အပေးအယူလုပ်ဖို့ကမလွယ်။ ချူးကို သူတို့ဘက်မှ အပေးအယူလုပ်နိုင်သော အကြောင်းကတော့ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းက ကျော်စောမြင့်မောင်နှင့် အလဲအလှယ်ပြုလုပ်နိုင်သည်။

“ဟူး...”

ချူးအတွက် အခက်ခဲဆုံးကားလတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူရိန်ဇကရာဇ်ထားခဲ့သော ပြဿနာများစွာတို့ကို ချူးဖြေရှင်းရတော့မည်။

“သူရိန်ဇကရာဇ်မင်းဟာ တကယ့်အရှုပ်ကောင်ပဲ...ဟင်...”

ပလက်စောင်းဘေးတွင် ဆီးသီးတွန်းလှည်းလေးကို တွန်းလျက် မင်းထက်ကိုလှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ချူးနှင့်မင်းထက် အချုပ်စောင်တွင် လနှင့်ချီပြီး နေခဲ့ကြသလို မင်းထက်ကို ထောင်တွင် ကြည့်ရှုထားသူဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်ထောင် (၃) နှစ်ကျသွားတာ ခု (၁) နှစ်တောင် မပြည့်

သားဘူး၊ အပြင်ပြန်ပြီးရောက်နေပြီ၊ ငါလူများမှားတာလား”

ချူးကားကို ဆီးသီးလှည်းကလေးရှေ့နားတွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး
တားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

“စလေ ဆီးသီးတွေ တစ်ဘူး ၂၀၀/- နော်”

“မင်းထက်”

“ဟာ...ကို...ကိုချူး...မဟုတ်လား...”

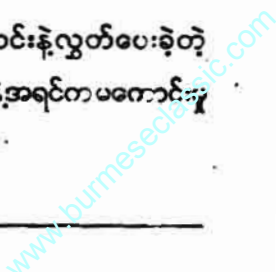
မင်းထက်...ချူးကို မျက်လုံးပွတ်သပ်ပြီးကြည့်ကာ အံ့အား
သင့်နေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါချူးပါကွာ၊ ဒါနဲ့မင်းထောင် (၃) နှစ်ကျသွား
ပြီး သယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်လာတာလဲ၊ ဧကန္တ မင်းရဲဘက်ကနေ
ဆစ်လာတာမဟုတ်လား”

“ပေါက်ကရကိုချူးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သမ္မတကြီးရဲ့စေတနာ
ကြောင့် လွတ်ငြိမ်းလာတာပါ”

“မင်း...အမှန်တကယ်လမ်းကြောင်းမှန်ကို ရောက်သွားတာ
တာ။ ဒါမှမဟုတ် ခွင်လိုက်ပြီးချက်နေတာလား”

“ကျွန်တော်တို့ပေါ်မှာ စေတနာကောင်းနဲ့ လွတ်ပေးခဲ့တဲ့
သမ္မတကြီးရဲ့စေတနာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ အနေနဲ့ အရင်က မကောင်းမှု
တွေကို အပြီးစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ”

“မင်္ဂလာပါမင်းထက်”

“ဒါနဲ့ဟိုမှာရပ်ထားတဲ့ကားကြီးကကိုရူးကားလား”

“အေး..”

“ဆိုကွားမနင်းတော့ဘဲကားဒေရိုင်ဘာလုပ်နေတယ်ပေါ့”

“မင်းတို့ဘဝပြောင်းလဲသလိုငါ့ဘဝလည်းပြောင်းလဲသွားပြီ”

အဲဒါငါ့ကားပိုင်”

“ဟာ..”

“လူ့ဘဝဆိုတာ ပြောရခက်တယ်၊ ဒီနေ့နဲ့မနက်ဖြန်တောင် မတူတော့ဘူး။ မင်းထက်..မင်းနဲ့တွေ့တာ အတော်ပဲကွာ၊ မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုလိုချင်တယ်”

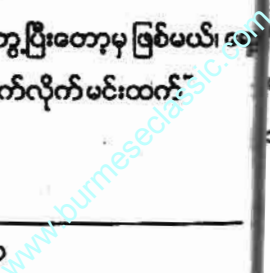
“ကိုရူးဟာ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ကိုကြည့်ခဲ့တာကို မမေ့ပါဘူး”

“ဒီအတွက် မင်းဆီက ပြန်ပြီး အကူအညီတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတကယ့်ကို မင်းအကူအညီလိုအပ်နေတာ”

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲပြော”

“မင်းနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ပြီးတော့မှ ဖြစ်မယ်၊ နေ့ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်၊ မင်းအားမယ့်နေ့ကို ဖုန်းဆက်လိုက် မင်းထက်”

“ကောင်းပြီ ကိုရူး”

“မင်းထက်မင်းဘဝအတွက် လိုအပ်တာရှိရင်ငါ့ကိုပြောပါ”

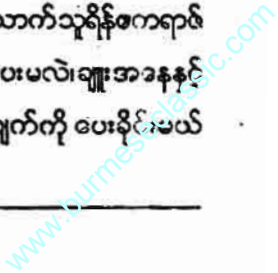
“ကိုချူး...လူဆိုတာ လောဘရဲ့သားကောင်တွေ၊ အလွယ်တကူ ရရင် လွယ်ကူသလိုကုန်ပြီး နောက်ဆုံးဘဝပါ စွမ်းအင်မရှိတော့ဘူး၊ ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ ကျွန်တော် စွမ်းအားရှိသလောက်နဲ့ပဲ ဖြတ်သန်း ဖယ်ဗျာ”

“မင်းစကားတွေကို လေးစားလောက်ပါတယ်၊ သွားပြီ မင်းထက်၊ မင်းငါ့ဆီကို မဖြစ်နေဆက်သွယ်ပါ”

“စိတ်ချ...ဒီရက်အတွင်းဆက်သွယ်လိုက်မယ်”

မင်းထက်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားဆီသို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ မင်းထက်ကို ချူးဖောက်ထွင်းလောကထဲကို ပြန်၍မသွားစေချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ခရစ္စဒီနာဆီက လက်ထပ်စာချုပ်ကို ပြန်ရဖို့နည်းလမ်းကတော့ မင်းထက်၏အကူအညီက အရေးပါနေခဲ့သည်။

ခရစ္စဒီနာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မနွယ်ရီဦးနှင့်လည်း တိုင်ပင် ခဦးမှာဖြစ်သည်။ ချူးဘဝ၊ ချူးနလုံးသားထဲတွင် သက်ဦးသင်သည် အရေးပါသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်လာတာကို ဝန်ခံမိ၏။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် သက်ဦးသင်တစ်ယောက် သူ့ရိန်စကရာဇ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိခဲ့ရင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးမလဲ၊ ချူးအနေနှင့် သက်ဦးသင်ကို ဇနီးသည်ဘဝနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပေးခိုင်းမယ်

ဆိုရင် ရှေးအနေနှင့် လုံးဝမပျာတသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပေးခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမောင်ရယ် ဧကရာဇ်ကလည်း ဧကရာဇ်မိသားစုရဲ့ မိသားစု ဖြစ်သလို မမောင်ကလည်း ဧကရာဇ်မိသားစုပါပဲ...။ ကွာခြားတာဘာရှိ လို့လဲ သက်ဦးသဇင်နလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်မယ်ဆိုရင် တောင် မမောင် ကတောင် ကိုင်ပြီး လှုပ်နိုင်မယ့်သူပါ။ ဒီအတွက် မမောင်ဘာမှ တွေးပူ မနေနဲ့ မမတာဝန်ယူတယ်”

မနွယ်ရီဦး ဘကယ်ပင် တာဝန်ယူနိုင်သူလား...။

မင်းထက်နှင့်ချိန်းဆိုထားသော ဆိုင်တွင် ချူး ရောက်လာပြီး
မိမိမကြာ...မင်းထက်ရောက်လာသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့
ဆုတ်စိုးကြီးနှင့်...

“ချူး”

“စိုးကြီး မင်းလည်းလူလိမ္မာဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ခေတ်စနစ်နဲ့အညီ ဘာကိုပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါပြီကွာ...။ ဒီ
ကာင်နဲ့လမ်းမှာတွေ့တာနဲ့လိုက်လာတာ”

“ဒါနဲ့မင်းခုဘာလုပ်နေလဲ”

“စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လုံခြုံရေးလုပ်နေတယ်”

“ကြေးစားလူမိုက်ပေါ့”

“အရင်လိုကိုယ်ကရမ်းကားတဲ့ဘဝမျိုးမဟုတ်တော့ဘူးဓုကိုယ်ကရမ်းကားတဲ့ကောင်တွေကိုပြန်ပြီးထိန်းသိမ်းနေရတာ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ကိုချူးကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းထဲမှာ စိုးကြီးကိုအသုံးပြုရတာတယ်”

“မင်းအတွက်လိုအပ်ရင် ညှိကြည့်ပေါ့၊ စိုးကြီးကရောလုပ်စေနိုင်ပါ့မလား”

“ချူးဒီအတွက် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့အကြွေးရှိနေတာ ပြီးတော့ ငါ့အချုပ်ကျနေတုန်းကလည်း မင်းလိုအတာကူညီပေးခဲ့တာပဲကွာ စိတ်တူကိုယ်တူပေါ့”

“မင်းထက်အိမ်အခြေအနေလေ့လာပြီးပြီလား”

“အပြင်ကတော့လေ့လာပြီးပြီအထဲပိုင်းကိုတော့ မလေ့လာသေးဘူး”

“မင်းသွားကြည့်တဲ့အိမ်က ခရစ္စဒီနာ အိမ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မင်းသိလို့လား စိုးကြီး”

“ခရစ္စဒီနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါသိသင့်သလောက်ပေးတဲ့အထဲတယ်၊ ဓုငါလုပ်နေတဲ့စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုမျိုးမင်းမောင်ရဲ့အိမ်ထဲ

ကျော်စောမြင့်မောင်နဲ့မကြာခဏရောက်လာဘူးတယ်”

“ဟင်... စိုးကြီး သူတို့ရောက်လာတဲ့ပုံစံက ဘယ်လိုအနေအထားလဲ”

“ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပေးတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကပ်ပြီးခွေနေကြတာ...၊ စားသောက်ဆိုင်ကို ကျော်စောမြင့်မောင်က သူ့ညီအမည်နဲ့ဝယ်ပေးထားတာ...၊ ဒီကောင်က ဧကရာဇ်စက်ရုံပိုင်ရှင်လိုလိုပြောနေတာပဲကွ”

“စိုးကြီး... ဧကရာဇ်စက်ရုံပိုင်ရှင်က ကျော်စောမြင့်မောင်မဟုတ်ဘူး ငါပဲကွ”

“ဟင်... ဟာ...”

“ဒီကောင်ငါ့ကိုကျော်ပြီး အလွဲသုံးစားလုပ်နေတာလေ၊ ရဒီယိုကောင်ကိုတရားစွဲဖို့လုပ်နေပြီ၊ တစ်ခုတော့မင်းတို့ကိုပြောထားမယ် ခါးချူးဆိုတာကို ဘယ်သူမှတော့မသိစေနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာကိစ္စလေးတွေက ပြတ်သေးလို့”

“အေးပါကွာ”

“စိုးကြီး မင်းခရစ္စအိမ်ကိုဝင်ဖို့ကို ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“မင်းကအရင်ချက်ပြီးမှ ဝင်ဖောက်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ့်ဘက်ကအနေအထားကို အပိုင်တွက်ချက်ပြီးမှ ဝင်

မယ်၊ ခက်နေတာ အရင်ဝင်ပြီး ချက်ကင်လုပ်ဖို့ပဲ”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့... ခရစ္စဒီနာ အိမ်ကို မနက်ဖြန် တစ်ပတ်လောက် ရိက္ခာတွေကို ငါသွားပြီး ပို့ရမှာ မင်း ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကွက်ပဲဟေ့၊ စိုးကြီးနဲ့တွေ့ရတာ အဆင်မပြေတာပဲဟေ့”

“မင်းထက်နဲ့စိုးကြီး”

“ဘာလဲ ရှား”

“မင်းတို့အတွက် ငွေလိုအပ်ရင်ပြော”

“နေပါရှားရာ ခုကိစ္စမှာ ငါတို့က ငွေကြောင့် လုပ်ရတာမျိုးမရှိရင်ဘူး သူငယ်ချင်း အကန့်နဲ့ကူညီတာ”

“မင်းတို့စေတနာကို သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ခနာက်မှာ မိသားစုရှိသေးတယ်လေ”

“ရှား ငါတို့တစ်စုစုဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုဝင် မင်းကြည့်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် ကြည့်ပေါ့”

“မင်းတို့စကားအတိုင်း မင်းတို့ကို မကြည့်တော့ဘူး၊ မင်းတို့ မိသားစုကိုပဲ ကြည့်တော့မယ်၊ ဒါကလေးတွေအတွက် သွားကြည့်”

“ဟာကွာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မယူချင်ဘူးကိုရှား”

“စိုးကြီးနဲ့မင်းထက် မိသားစုကမင်းတို့အပေါ်မှာ ရပ်တည်နေ
ကြတာပါကွာ... သူတို့အတွက် ထမင်းစားဖို့မပူပင်ရဘူးဆိုရင် မင်း
တို့လုပ်ရကိုင်ရတာလည်း နောက်ဆံမတင်းရဘူးပေါ့”

မင်းထက်နှင့်စိုးကြီး မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ချူးပေးသော ငွေတွေ
တို့ယူလိုက်ကြရသည်။

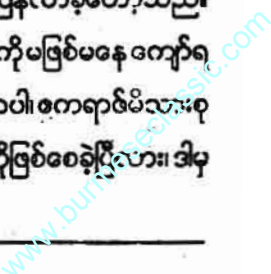
“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါ့ဘက်က အပွင့်လင်းဆုံး ပြောရ
ရင် ခုငါလုပ်ခိုင်းတဲ့ ကိစ္စဟာ ငါ့အတ္တ၊ ငါ့အကျိုးစီးပွားအတွက် မင်းတို့ကို
အသုံးပြုတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူတစ်စုကို ရင်ဆိုင်
ရမယ့် ပွဲတစ်ခုပဲပါကွာ”

“မင်းစိတ်ဓာတ်ကို ငါတို့ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်
ထားပါတယ်”

“ငါတို့လမ်းခွဲကြမယ်၊ ဆက်သွယ်ဖို့က ငါပြောထားတဲ့အတိုင်း
ပဲ”

“အင်း”

ချူး... မင်းထက်၊ စိုးကြီးတို့နှင့် လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာခဲ့တော့သည်။
ချူးအတွက် အကြီးမားဆုံး အခက်ခဲကြီးတစ်ခုကို မဖြစ်မနေ ကျော်ရ
တော့မှာမို့ အမှားတစ်ကွက်ကို ရွေ့လို့မရနိုင်တာပါ။ ဧကရာဇ်မိသားစု
ဘဝထဲကို သူရောက်ခဲ့ခြင်းဟာ အမှားတစ်ခုကို ဖြစ်စေခဲ့ပြီလား၊ ဒါမှ

မဟုတ်မကောင်းပုံတွေကြီးစိုးနေသော ဧကရာဇ်မိသားစုကြီးအတွက်
ရှင်းလင်းနိုင်ဖို့ရောက်ခဲ့လေသူလား...။

ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ ဧကရာဇ်ရဲ့မိသားစုသွေးရင်းရှာတစ်ဦး
ဖြစ်လို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်။ ဒီကိစ္စတွေကို ငါဖြေရှင်းရမယ်...။

ဈေး မောင်းလာသောကားမှာ ဧကရာဇ်စံအိမ်ကြီးခြံဝဆီသို့
ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်တာကြောင့် အတွေးစကိုဖြတ်ပြီး ခြံတံခါးကိုဖွင့်ခိုင်းကာ
ကားမောင်းဝင်ခဲ့တော့သည်။

အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝတွင် သက်ဦးသဇင်ရပ်နေတာကို တွေ့သ
ဖြင့်...။

“သက်ဦးသဇင် အပြင်သွားမလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ဧကရာဇ်ကိုစောင့်နေတာ”

“အိမ်ထဲမှာပြောမလား။ ခြံထဲမှာပဲပြောမလား”

“ရေကူးကန်နားမှာ ပြောကြရင်ကောင်းမယ်”

“သဘောပဲလေ”

ရေကူးကန်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံလေးတွင် နှစ်ယောက်အံ့တူတူထိုင်
ရင်း...။

“သက်ဦးသဇင် ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဖေကို အမျိုးသမီး

တစ်ယောက်စုန်းဆက်တယ်”

“ဟင်ဘယ်သူလဲသက်ဦးသဇင်”

“ရေစွဒီနာလို့ပြောတယ်”

“ဘာ...”

“စကရာဇ်... ရေစွဒီနာ နာမည်ကြားတာနဲ့ တုန်လှုပ်စရာဖြစ်

သွားပြီလား”

ရေစွဒီနာဘက်မှခြေလှမ်းတွေစတင်နေပြီဖြစ်သည်။

“မတုန်လှုပ်ပါဘူး သက်ဦးသဇင် ဒီအတွက်မကြာခင် ငါဖြေ

ရှင်းမှာပါ”

“သူဘာပြောသွားလဲနင်မမေးတော့ဘူးလား”

“ငါ့အတွက်ကောင်းမွန်တဲ့ စကားတွေမဟုတ်နိုင်တာကို

ကြားနေရမှာပဲ”

“နင်ကကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့သိနေတာပဲနော်”

“ငါ့ဘဝမှာအမှားများစွာကိုလုပ်ခဲ့သူဆိုတော့ဒီအမှားတွေရဲ့

တန်ပြန်မှုကိုမဖြစ်မနေငါပြန်ပြီးခံရမယ်ဆိုတာသိနေပါတယ်”

“နင့်အမှားတွေကိုဝန်ခံရဲတာကိုချိုးကျူးပါတယ်၊ ရေစွဒီနာ

ပြောသွားတာကနင်သိသင့်တယ်လေ”

ချူးစကားသံတိတ်စွာနဲ့ရေကူးကန်ကိုဝေးကြည့်နေခဲ့သည်။

“သူပြောတဲ့စကားထဲမှာ သိပ်ပြီးတော့ထူးထူးခြားခြားပထမ
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ခြိမ်းခြောက်သလိုတော့ဖြစ်နေတယ်”

“သူက ဘယ်လိုခြိမ်းခြောက်တာလဲ သက်ဦးသဇင်”

“ဧကရာဇ်မိသားစုကြီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုကာကွယ်ဖို့လိုအပ်နေ
ပြီလို့ပြောတယ်လေ”

“ငါနဲ့ပတ်သက်မှုကိုရောပြောမသွားဘူးလား”

“ငါကိုယ်တိုင်က မမေးလိုက်တာပါ။ သူ့ဘက်ကပြောဖို့တော့
ပြင်ဆင်ပါသေးတယ်။ ငါကဧကရာဇ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေကိုမသိချင်
ဘူးလို့ပြောလိုက်တော့မှ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးစကားမဆက်တော့တာ”

“သက်ဦးသဇင် ငါ့ကိုအချိန်လေးနည်းနည်းလောက်ပေးပါ”

“ဘာအတွက်နင်ကတောင်းရတာလဲ”

“အရမ်းကိုရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါရှင်းလင်းချင်လို့”

“ဧကရာဇ်နင့်ကို ငါ့ဆန္ဒနဲ့ ငါ့စိတ်ဓာတ်ကို အပွင့်လင်းဆုံးပြော
ပယ်၊ နင့်ရင်ထဲကနားထောင်ပါ... နင့်ကိုငါငယ်ငယ်လေးကတည်းက
မှန်းတီးသလိုဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ငါ့အမှန်းတရားတွေဟာ အစွန်းမကျခဲ့ပါဘူး
နင့်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကိုရောက်ပါစေလို့ဆုတောင်းခဲ့ဘူးတယ်။ ဧက
ရာဇ်မိသားစုကြီးရဲ့ အစဉ်အဆက်တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာလေးကို
ငါမပျက်စီးစေချင်ဘူး၊ ဧကရာဇ်နင်ဟာကောင်းသူကြီးစေ၊ မကောင်း

သူဖြစ်စေကေရာဇ်ကမ္ဘာထဲမှာပဲရှိနေကြရင်ငါကျေနပ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ
ငါယုံကြည်တာတစ်ခုကလူဆိုတာပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းပေါ်မှာသွား
လာနေကြသူတွေပါ။ ဒီအတွက်ငါကြိုးစားမယ် နင့်ကိုပြုပြင်နိုင်သော
လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးရှိထားသူပါ။
ဒါကြောင့် နင့်ရဲ့ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး နေခဲ့တာပဲ
ကေရာဇ်”

“သက်ဦးသဇင် နင့်စိတ်ဓာတ်ဟာ သိပ်ကိုမြင့်မြတ်ပါတယ်”

“ဒီလောက်ကြီးမဟုတ်သေးဘူး၊ ကေရာဇ် ငါက ကေရာဇ်မိသား
စုကမ္ဘာလေးကို မြတ်နိုးခဲ့သူပါ”

“သက်ဦးသဇင် နင့်ကိုငါကတိတစ်ခုပေးပါတယ်”

“ဘာကတိကို နင်ပေးမှာလဲ၊ နင့်အတွက် အရမ်းကိုကျပ်တည်း
နေမယ်ဆိုရင် မပေးပါနဲ့ဟာ”

“ငါ့အတွက် မကျပ်တည်းပါဘူး”

“ဒါဆိုပြောကြည့်လေ”

“နင့်လိုပဲ ငါလည်း ကေရာဇ်မိသားစုကမ္ဘာလေးကို တည်တံ့
နေအောင် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အတူညီဆုံးဆန္ဒလေးအတွက် အားတက်
ရရက်လေးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်မယ်နော်”

“နင့်သဘောပဲသက်ဦးသလင်”

“ဒါနဲ့စက်ရုံအခြေအနေရောကောင်းသွားပြီဆို”

“အင်း အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားကြားမှာ ပဋိပက္ခဆိုတာကို ရှောင်ဦးပါပစ်လိုက်ပြီဟာ”

“နင့်ကိုအရင်ကဒီလောက်ထိတော်မယ်လို့မထင်ထားဘူး”

“နင်သတိမထားမိလို့ဖြစ်မှာပါ”

“မထင်နဲ့ကေရုဏ်းနင့်ခြေလှမ်းတွေအားလုံး ငါ့မှာမှတ်တမ်းရိုတယ်”

“ဟာ...တကယ်”

“နင်မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ်... ဘာလို့မှတ်တမ်းလုပ်ထားရတာလဲဆိုတာကို ပြောပြလို့ရမလား”

“အရင်ဆုံး နင်ဖြေကြည့် ငါဘာကြောင့်မှတ်တမ်းလုပ်ထားရ သလဲလို့နင်ထင်လဲ”

“ငါဒီလောက်ထိမတွေ့နိုင်ပါဘူး”

“နင့်ကိုငါက တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်ပြီး စုံစမ်းတာလို့တွေ့မိမှာ ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဒီအတွေးမျိုးကတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ

ငါသိတယ်၊ ငါလိုလူမျိုးကို နင်ဘယ်တော့မှ ရွတ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“နင်ကလည်း ငါလိုမိန်းကလေးကို ရွတ်လာမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ဈေးနှလုံးသားကို ထိုစကားလေးကို ငြင်းဆိုချင်ပေမဲ့ ဈေးရင်ထဲ

မှာ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကြွေလွင့်သွားရတော့၏။

ငါ့နှလုံးသားဟာ သူရိန်စကရပ်နှလုံးသား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

ကို.....

အခန်း (၉)

“ကေရာဇ်... နင်ကျော်ဇောမြင့်မောင်အမှုကိုရုပ်သိမ်းပေးပါ”

“ငါ့စကားလုံးတွေကုန်သွားပြီ ရေစွဒီနာ...”

ကျော်ဇောမြင့်မောင်ကိုရဲစခန်းတွင်အမှုစွင့်ပြီး သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးကာ တရားရုံးကိုတင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကေရာဇ်စက်ရုံပိုင် ငွေကြေးများကို အလွဲသုံးစားပြုခဲ့သော ကျော်ဇောမြင့်မောင်နှင့် အပေါင်းပါတွေကို ချူး အပြတ်သားဆုံး ကိုင်တွယ်သည့်ပွဲပင်ဖြစ် သည်။

“ရှင့်ဘက်က ဒီလောက်ထိလုပ်လာပြီဆိုတော့ ငါ့ဘက်ကဦး ညှာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး ကေရာဇ်၊ နင့်ကိုလည်းငါတရားစွဲ

ယ်၊ ပြီးတော့ တရားဝင်ဇနီးဖြစ်ကြောင်းကို တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် ထုတ်ပြမယ်”

ခရစ္စဒီနာပြောနေသော စကားလုံးတွေကို ရူး ပြုံးနေလိုက်သည်။

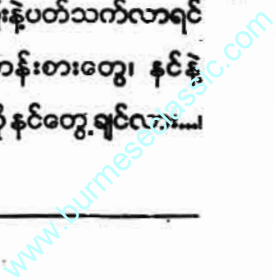
“ခရစ္စဒီနာ နင့်ကိုယ်ကိုလည်နေတယ်လို့ထင်ထားတာပဲနော်၊ ကျွန်တော့မြင့်မောင်ပေါ်မှာ နင်ခုလိုဖြစ်နေတာကို မြင်ရတာမနာလို တောင်ဖြစ်မိတယ်ဟား...ဟား...ဟား...”

“နင်... နင်... ငါ့ကို ကျွန်တော့မြင့်မောင်နဲ့ မစွပ်စွဲနဲ့... ငါတို့က ဆုငယ်ချင်းတွေ နင့်ပေါ်မှာရော ငါ့ပေါ်မှာရော ကောင်းခဲ့တဲ့သူ”

“သိပ်မှန်တဲ့စကားပေါ့ဟာ၊ အေး ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး။ နင့်အတွက်သိပ်ကိုမှန်တဲ့ စကားပဲ”

“ကေရာလ်... နင်... နင် ငါနဲ့ကျွန်တော့မြင့်မောင်ကို အထင်မလွဲမိနဲ့ဟာ၊ နင်သူ့ကိုဒီလိုအထင်မှားပြီး ခုလိုလုပ်မယ်ဆိုရင်မှားသွားမယ် ကျွန်တော့မြင့်မောင်နဲ့ငါက ရိုးရိုးသားသားခင်တာပါ...”

“နင်တို့ဘဝမှာ သစ္စာတရားဆိုတာ ရှိဘူးလို့လား...၊ သွေးသားနဲ့ ခတ်သက်လာရင် စည်းကမ်းမရှိသလို ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် စည်းကမ်းမစောင့်တတ်ကြတဲ့ လူတန်းစားတွေ၊ နင်နဲ့ ကျွန်တော့မြင့်မောင်ရဲ့ တကောဇာတ်ထုပ်ကြီးကို နင်တွေ့ချင်လား...”

ဒီမှာကြည့်”

ဈေးသည်စီဒီအခွေနှင့် ဓာတ်ပုံတွေကို စားပွဲပေါ်သို့ပစ်တင်ပြီး ပြလိုက်သဖြင့် ခရစ္စဒီနာ သွေးပျက်မတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဟာသူငယ်ချင်းပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာ၊ နင်ကရောချစ်သူပေါ်မှာထားတဲ့ သစ္စာတရားတွေပေါ့ဟုတ်လား...၊ နင်ငြင်းလိုက်ပါဦး ခရစ္စဒီနာ”

“ငြင်းစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး...၊ နင်နဲ့ငါနောက်ဆုံးအဖေ အယူလုပ်ဖို့ပဲကျန်တော့တယ်”

“ဘာလဲခရစ္စဒီနာ လက်ထပ်စာချုပ်နဲ့ အပေးအယူလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ.....၊ နင့်လက်ထပ်စာချုပ်ကို ထုတ်ပြန်နိုင်ရင် ကျော်စောမြင့်မောင်အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးမယ်”

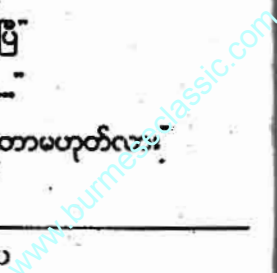
“နင့်ဘက်က ကတိတည်နော် ခဏစောင့်”

ဈေးလက်ထဲတွင် မင်းထက်တို့၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“ဧကရာဇ်နင်... နင်... ယုတ်မာ... ပြီ”

“ဘာကိုယုတ်မာလို့လဲ ခရစ္စဒီနာ...”

“နင်လက်ထပ်စာချုပ်ကို ခိုးသွားတာမဟုတ်လား”

“ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ကောင်က သူများပစ္စည်းဆို အပ်တစ်ချောင်း၊
တောင်မယူဖူးဘူး။ နင်အထားမှားတာဖြစ်မှာပါ။ သေသေချာချာရှာ
ဦး။ ဧကရာဇ်အခါငါ့ကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ကျော်ဇောမြင့်မောင်
ဧကရာဇ် ကယ်တင်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းက ဒီတစ်ခုတည်းပဲရှိတာနော်”

“ဧကရာဇ်... နင်ဟာ အရမ်းကိုကောက်ကျစ်တဲ့လူ”

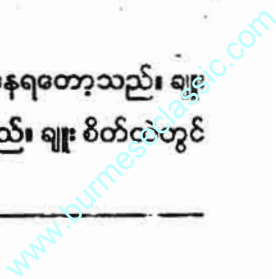
“ခရစ္စဒီနာရယ် ဒီစကားကိုငါ့ကိုယ်စား နင်ပြောပေးတာလား။
လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးအောင် နင်တို့ဘယ်လိုကြံစည်
တယ်ဆိုတာတော့ နင်မှတ်မိနေမှာပါ။ ဒီလောက်ပဲပြောခဲ့တော့ သယ်”

“ဧကရာဇ်... ဧကရာဇ်”

ခရစ္စဒီနာ အော်ဟစ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ သူရိန်ဧကရာဇ်
ကို ထိုစဉ်က ခရစ္စဒီနာနှင့် ကျော်ဇောမြင့်မောင်တို့ အရက်မူးအောင်
တိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူရိန်ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့သူက
ခရစ္စဒီနာ၏ မာယာကျော့ကွင်းတွင် ယစ်မူးခဲ့ခြင်း၏ ရလဒ်ဆိုးတစ်ခုကို
ခိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို မနွယ်ရီးဦး၏ စုံစမ်း
မှုကနေ ချူးသိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုန်း... ခွမ်း... ဒုန်း”

အိမ်ထဲတွင် ပေါက်ခွဲသံတွေကို ကြားနေရတော့သည်။ ချူး
စားပေါ်ကို တက်ရင်းနှင့် ရယ်မောမိလိုက်သည်။ ချူး စိတ်ထဲတွင်

ခရစ္စဒီနာကိုပြောဖို့စကားတစ်ခွန်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုစကားမှာတော့ သက်ဦးသဇင်သည် သူတို့ထင်ထားသလို ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းကလေးတစ်ဦး မဟုတ်ဘူးဆိုတာပင်ဖြစ်သည်။ ရူးနှင့်သက်ဦးသဇင်တို့ မင်္ဂလာရက် ကိုတိတိလင်းလင်းသတ်မှတ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

ရူး ကားလေးမောင်းထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ ခရစ္စဒီနာခွဲ လေးထဲကို () ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာသည်။ ထိုကားပေါ်တွင် ဦးစိုင်းခီနောင်ခမ်း၊ ဂျင်မီဂျက်နှင့်နတ်ဆရာခွန်ဆေးလူးတို့ပါလာကြ သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ခရစ္စဘာတွေဖြစ်နေတာလဲလမ်းမှာဟိုကောင်စကရာဇ်ကား ကိုတွေ့လိုက်တယ်၊ သမီးဆီကိုလာသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်အရမ်းကိုကောက်ကျစ်တယ်”

“ဟင်ဒီကောင်ဘယ်လိုကောက်ကျစ်တာလဲ”

“သမီးဆီကလက်ထပ်စာချုပ်ကိုရိုးသွားတယ်လေ”

“ဘာ...”

“ဟာ... ဒါမှတကယ်ကိုပြုသနာပဲ အန်ကယ်တို့အတွက် နောက်ဆုံးသက်ကယ်က ဒီလက်ထပ်စာချုပ်ပဲ...၊ အမေရိကားမှာ ရှိနေတဲ့စကရာဇ်မိသားစုရဲ့ဘုန်းတော်ကြီးဒင်းနပ်(စ်)ကိုလောင်ငါက မြန်မာပြည်ကိုကြွလာခိုင်းပြီး ဒီလက်ထပ်စာချုပ်နဲ့ အပြတ်ရှင်းမလို့

ခုတော့ သွားပြီ ခရစ္စရယ် နှင့် ညှိလိုက်တာ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဘာလို့
အလွယ်တကူ ယူလိုရတဲ့ နေရာမှာ ထားတာလဲ”

“သမီး အလွယ်လေး ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အာမခံသေတ္တာထဲ
မှာ ထည့်ထားတာ”

“ဒီကောင့် အနေနဲ့ တော့ ဒီလို သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်တတ်မှာ မ
ဟုတ်ဘူး။ ဒီလို သော့ကို တကယ့်ထိပ်တန်း သော့ဝိဇ္ဇာတွေ လောက်ပဲ
ဖွင့်တတ်တာ”

“ဒါကလည်း ဒယ်ဒီရာ ဖောက်ထွင်းသမားတွေကို ငွေဝေ၊ ပြီး
မိုးခိုင်းရင်လည်း ရတာပဲဟာ... ဒယ်ဒီကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ရှိတဲ့ ဘတ်ပုံ
တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးကို ပြရင်ရော... မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဧကရာဇ်ပွေတာကို အားလုံး သိဟယ်၊ တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်း
မဟုတ်ရင် ဘယ်သူကမှ အပြစ်တင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သက်ဦးသင်ကို ဖွင့်ပြောရင်ရော”

“ပိုပြီး ဆိုးတယ် ကိုကျင်မိ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်မ သက်ဦးသင်ကို ဖုန်းနဲ့ တီးခေါက်ပြီး ပြောကြည့်သေး
တယ်”

“သက်ဦးသင်က ဘာပြောလဲ”

“ဧကရာဇ်အရင်ကဘာတွေလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့သူစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့”

“ငါတို့ဘာတော့ခရီးဆုံးနေပြီ...”

“မဆုံးပါဘူးကွာ...”

“ဆရာဘယ်လိုအကြံအစည်တွေရှိသေးလို့လဲ”

“ငါပြောတဲ့အတိုင်းမင်းတို့လိုက်ပြီးလုပ်ဖို့ပဲလိုအပ်တယ်”

“စိတ်ချပါဆရာကျွန်တော်တို့လုပ်ပါ့မယ်”

“အရင်ဆုံးနတ်ဆရာတွေအတွက်ယစ်ပူဇော်ပွဲလုပ်ပြီးဒင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးဝိညာဉ်တွေကိုနတ်ယူဖို့တောင်းရမယ်၊ ပူဇော်ပွဲပြီးတာနဲ့ဒင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုရှင်းဖို့လုပ်ကြတော့”

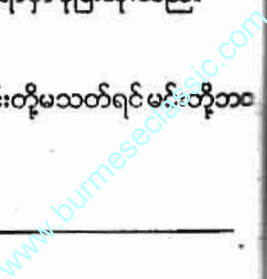
“ဗျာ”

“ဟင်...ဟယ်”

နတ်ဆရာခွန်ဆေးလူး၏စကားကြောင့် အားလုံးစကားသံဆက်ပြီးမထွက်ခဲ့ကြ။ လူနှစ်ယောက်အသက်ကိုသတ်ရမှာလွယ်သော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ရန်ကုန်လိုနေရာမှာပိုပြီးဆိုးသည်။

“ဆရာမလွယ်လှဘူးထင်တယ်”

“ဧကရာဇ်နှင့်သက်ဦးသဇင်ကိုမင်းတို့မသတ်ရင် မင်းတို့ဘဝတွေကိုဒင်းတို့ကသတ်မှာပဲလေ...”

ဦးစိုင်းခိုင်နောင်ခမ်း၊ ဂျင်မီဂျက်နှင့် ခရစ္စဒီနာတို့အတွက် နောက်ဆုတ်စရာလမ်းက မရှိတော့ သူရိန်စကော့ကို နှစ်များစွာကြိုးကိုင်နိုင်ခဲ့ကြသော သူတို့၏ အခြေအနေမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်ရလို့ ပြောင်းလဲသွားတာ၊ စဉ်းစားလို့ ကိုမရဘူး...၊ တောက်...”

“ဂျင်မီ ဒီကောင် ပြောင်းလဲတာကို အဖြေလိုက် ပြီးရှာမနေနဲ့ ခု ဆရာပြောတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတော့”

“ဒယ်ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ရတာ လွယ်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“မလွယ်လည်း လွယ်အောင် လုပ်ရမှာပဲကွ၊ ခုငါတို့လမ်းဘေး တိုရောက်တော့ မယ်သိလား၊ ရှမ်းပြည်က အိမ်ကို ဒီလအတွင်း မရွေးနိုင်ရင် ဆုံးပြီကွ”

“ဒင်းတို့နှစ်ယောက်သေသွားရင် စကော့ကို ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ပိုင်ပြီပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ စကော့ရင် မိသားစုရဲ့ တရားဝင်ဆွေမျိုးတော် ဆိုလို့ ငါပဲရှိတာလေ...”

“ဒယ်ဒီနှစ်ကောင်ကို သတ်ဖို့ ငွေတော့ လိုအပ်တယ်”

“ကြေးစားငှားမလိုလား ဂျင်မီ”

“ဟုတ်တယ် ရေစွ”

“ငါ့မှာငွေကမရှိတော့ဘူး။ ခုကားစီးနေတဲ့ ကားလခတောင် မပေးနိုင်ဘူးဖြစ်နေပြီ...”

“မာမိကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာတွေကို ထုတ်လိုက်ပေါ့”

“ဂျင်မီ ဒါ... ဒါတွေက အတုတွေကွ ဟန်မပျက်အောင်ဝတ် ထားရတာ... မင်းနဲ့ကွာ”

“ဂျင်မီ”

“ဘာလဲ ရေစွ”

“ငါ့မှာတော့ ရှိသလို သလောက်တော့ ရှိတယ်၊ ယူပြီးသုံးလေ”

“ကောင်း ဘာပေါ့ဟာ၊ ဒီကောင်တွေရှင်းပြီး သွားတာနဲ့ နင့်ကို အကောင်းဆုံး ဘဝတစ်ခုကို ရအောင် ဖန်တီးပေးမှာပါ”

“ကျွန်မအတွက် ကိုကျော်စော မြင့်မောင် ပြန်ပြီး လွတ်လာဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်”

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ စေတနာမင်း ဘေးစုစွာ မနေတွေ့ ငါတို့လက် ထဲရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျော်စော မြင့်မောင် အတွက်... နောင်ကျော်စော ကြီးကို လွှဲပေးမှာပါ”

“အန်ကယ်စကားက သေချာတယ်နော်”

“ငါကလူကြီးပါဟ...ကဲ...ဂျင်မီလုပ်စရာရှိတာတွေအပြန်ဆုံး
ကောင်အထည်ဖော်တော့၊ သူတို့မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရက်မတိုင်မီ
ပြတ်ရှင်းနိုင်မှဖြစ်မယ်”

“သူတို့မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကသိပ်ပြီးမလိုတော့ဘူးနော်”

“ခုလာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့”

“အင်းဒါဆိုကြားမှာ (၅)ရက်ပဲလိုတော့တာပေါ့... ဧကရာဇ်
ကရာဇ်မင်းအတွက် ကံဆိုးချိန်ကို ရောက်ဖို့ (၅)ရက်ပဲလိုတော့ပါ
မယ်ကွာ”

“မင်းတို့အားလုံးပီပီရိရိသေသေသပ်သပ်တော့လုပ်ကိုင်ကြ
နော်”

“စိတ်ချပါဆရာ”

“မင်းတို့တစ်တွေကိုနတ်ဘုရားတွေကစောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ဦးစိုင်းခီနောင်ခမ်းတို့မှာရွေးချယ်စရာမရှိသော အမှုကိစ္စကပ်စု
ကိုလောဘဒေါသတို့ဖြင့်ရွေးချယ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ချွန်နင့်သက်ဦးသလင်
တို့အတွက် ကံကြမ္မာလောင်းကြေးကတော့ အသက်တွေနှင့် အပေး
အယူလုပ်ကြရမှာဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

ချူးနှင့် သက်ဦးသင်တို့ လှူဒါန်းရန်ဆောက်လုပ်ထားသော
 တာသင်ကျောင်းကြီးမှာ ပြီးစီးသလောက်ကို ဖြစ်နေလေပြီ။ ချူးထံ
 ယောက်ဖကံရုံကိစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်နေသည့်ကြားမှ ကျောင်းဆောက်
 လုပ်ရေးကြီးကိုလည်း မလစ်လပ်အောင် ကြီးကြပ်ပေးနေသည်။
 သက်ဦးသင်တစ်ယောက်ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်မှ တာသင်ကျောင်း
 တာဝန်ကို ခွင့်တင်ထားပြီး မင်္ဂလာရက်ပြီးဆုံးမှ နောက်ပိုင်း အခြေ
 နေတွေကို ဧကရာဇ်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ရမှာဖြစ်သည်။ ယခုလော
 လောဆယ်တော့ ဧကရာဇ်လုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်များတွင် သူ
 ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

“ဧကရာဇ်”

ချူးကားပေါ်မှ သစ်သားတွေချပေးနေတာကို ရပ်ကြည့်နေတယ်။

သက်ဦးသင်အနားကိုရောက်လာပြီးခေါ်လိုက်တာကြောင့်။

“သက်ဦးသင် ဒီနေ့ရမ်းပြည်နယ်က ကျောင်းခွင့်ကိစ္စသွားတယ်ဆို”

“အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ ငါတို့ကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို ကိစ္စနဲ့လာတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟိုဗန်ဒါပင်အောက်ကို သွားကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သားအတူတူ ဗန်ဒါပင်အောက်သို့ လျှောက်လာခဲ့

ကြသည်။

“ကျောင်းကြီးပြီးတာ မြန်တယ်နော်”

“ပစ္စည်းအင်အား လူအင်အားကောင်းကောင်းနဲ့ ဝိုင်းပြီးလုပ်

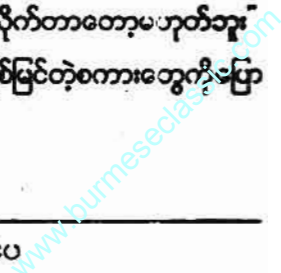
ကြတော့ မြန်တာပေါ့”

“ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးမိဘတွေနဲ့ တခြားရပ်ကွက်သားတွေ ပါဝင်ပြီးလုပ်အားပေးကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် သူတို့အတွက် ဆရာတော်ကြီးက ထမင်းမနက် စားညနေစာကို စီစဉ်ပေးထားတယ်လေ”

“ကေရာဇ်ရယ် ငါတို့ပဲတာဝန်ယူလိုက်တာတော့မဟုတ်ဘူး”

“သက်ဦးသင် နင်ငါ့ကို ရုထိအပြစ်မြင်တဲ့စကားတွေကို ပြောနေတုန်းလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ ငါတို့ရဲ့စေတနာဒါနလေး ပိုပြီးကောင်း သွားရအောင်လို့ပါ”

“ငါလည်းဆရာတော်ကို လျှောက်ပါတယ်၊ ဆရာတော်က လက်မခံတာ၊ သူလည်းတတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ ဒါနပြုချင်တာဆိုတော့ ငါဆက်ပြီး မလျှောက်တော့ဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ သက်ဦးသင်္ဇင် ငါတို့မင်္ဂလာ ရက်က အရမ်းကိုနီးနေပြီ”

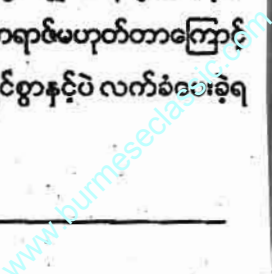
“အင်းလေအဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ”

“မင်္ဂလာကိစ္စပြီးသွားရင် နင်ကရမ်းပြည်နယ်ကိုပြန်မှာလေ၊ ငါ့မှာကဒီမှာလုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ကွပ်စီ နေရ မလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလိုပဲနေကြတာပေါ့မကောင်းဘူးလား”

“မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်တော့ ငါဘာမှမပြောတော့ပါ ဘူး”

ဈေးထိုစကားလေးကိုကြော့ကွဲစွာ ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုရင် သက်ဦးသင်္ဇင်နှင့် ဝေးကွာစွာ ဈေး မနေချင်သလို...၊ နေနိုင်စွမ်းမရှိသူဖြစ်နေပေမဲ့...၊ သူသည်စကရာဇ်မဟုတ်တာကြောင့် သက်ဦးသင်္ဇင်၏ ခွဲခွာခြင်းကို ရင်မှာနာကျင်စွာနှင့်ပဲ လက်ခံခေးခွဲရ သည်။

“ကေရားကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ သက်ဦးသင်”

“ငါ့ဆီကို ဦးရီးတော်ရဲ့ နန်းနန်း ဒီကလျာ ဝုန်းဆက်ပြီး လာတွေ့

တယ်”

“ဟင်... နင့်ဆီကို ဘာအတွက် လာပြီး တွေ့တာလဲ”

“ငါ့ဆီက နေငွေက လာပြီး ဈေးတာပါ”

“သူတို့ဘဝက ဒီလောက် တောင် အခြေအနေ ဆိုးသွားပြီလား”

“အရင်ကတော့ လက်နက်ကိုင်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး မှောင်ခိုလှိုင်း

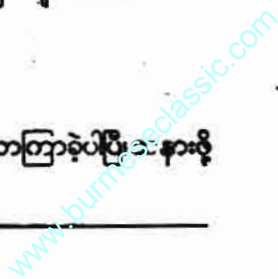
ကို လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့တွေ ငြိမ်းချမ်းရေး
ယူသွားပြီ။ သူတို့ စီးပွားရေးလည်း ရပ်တန့်သွားတယ်။ ဒီနောက်
လောင်းကစားတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးပြီး ဂုလို အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးသွားတဲ့
ထိဖြစ်သွားရတာပဲ။ ရှမ်းပြည်နယ်နေ တုန်းကတော့ ငါလည်း ပေးနိုင်
သလောက်တော့ ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒီလို ထောက်ပံ့မှုဟာ အဆိပ်ပင်
ရေလောင်း သလို ဖြစ်နေတာနဲ့ ဆက်ပြီး မပေးတော့ဘူး”

“သက်ဦး ဆီက ငွေဘယ်လောက် လာပြီး ဈေးတာလဲ”

“သိန်း (၅၀) လောက်တဲ့”

“ဟာ... သက်ဦး သင် ပေးလိုက်လား”

“သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စေတနာခမ်းခွဲတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါနားစို့”

မကောင်းတဲ့မိသားစုတွေပါ”

“သက်ဦးသဇင် ခုရက်ပိုင်းကိုတော့ အသွားအလာသတိရှိ
တော့လို့တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဧကရာဇ်”

“ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်းတို့မင်္ဂလာရက်မတိုင်ခင် ငါတို့ကိုဒုက္ခပေး
ဖို့ကြံစည်ကြမှာတော့သေချာတယ်”

“ငါလည်းဒါကိုစိုးရိမ်နေတာ”

“နင်အပြင်သွားမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်းမသွားပါနဲ့၊ ငါ
မအားရင် မမကိုခေါ်ပြီးသွားနော်”

“ငါ့အတွက်ခုလိုစိုးရိမ်ပေးတာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သက်ဦးသဇင်ရယ် နင်နဲ့ငါက တစ်ဖမ်းတွေ့မှမဟုတ်တာ”

“တစ်ဖမ်းတွေ့လို့မနေကြတာ ဘာမှမကြာသေးဘူးလေ”

“အရင်ကသမိုင်းကြောင်းတွေက ခုထိပုံရိပ်ထင်တုန်းပဲလားဟင်”

“သမိုင်းဆိုတာ ဈေးကွက်လို့မှမရနိုင်တာ”

“ငါ့ရဲ့သမိုင်းဆိုးကြီးကို သတိမရချင်တော့ဘူး၊ နင်လည်းငါ့ကို
သတိရစွင့်မပေးပါနဲ့တော့”

“ဧကရာဇ်ရယ် ငါကနောက်တာပါ၊ မကြာခင်ရက်ပိုင်းမှာ ဇနီး
မောင်နှံဖြစ်ကြမယ့်သူတွေကြားမှာ အညစ်အကြေးသွားတာလို့သိမိ”

ဆည်းတော့မှာလဲဟာ၊ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့ ဘဝလေးနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းကြ
ပေါ့

“ကေရာဇ်မိသားစု ရာဇဝင်လေးကို အလှပဆုံးဖြစ်အောင်
နဲ့တို့နှစ်ယောက်ကမ္မည်းထိုးကြတာပေါ့နော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“ဟေ့သက်နဲ့ကေရာဇ်”

“မေရီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မေရီလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တာကြောင့်
တားပြောနေတာကိုရပ်ပြီး မေရီဆီကိုလာခဲ့ကြသည်။

“ဘာများလဲမေရီ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာတော်ကြီးက တွေ့ချင်လို့ခေါ်ခိုင်း
လိုက်တယ်”

“အေးခုသွားလိုက်မယ်”

“နင်ရောမလိုက်ခဲ့ဘူးလားမေရီ”

“ငါကကလေးတွေဖြေဆိုထားတဲ့စာတွေအမှတ်ဖြစ်ရဦးမယ်
နင်တို့ပဲသွားကြ”

ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးသော ကျောင်းပေါ်သို့တက်လာနဲ့
ကြသည်။ ရူးတို့ရောက်တော့ဆရာတော်ကြီး ဘုရားခန်းတွင် ဘုရား

ထိုင်နေတာကြောင့်အပြင်တွင်ထိုင်ပြီးစောင့်နေလိုက်ကြသည်။ သိပ်
တော့မကြာလိုက် ဆရာတော်ကြီးဟောင်းထိုင်တာကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး
အပြင်ကိုထွက်လာသည်။

“ရောက်နေကြပြီလား”

“တင်ပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကို ခေါ်ရတာ အကြောင်းကိစ္စ
ရှိလို့လားဘုရား”

“အကြောင်းကိစ္စဆိုပေမဲ့တခြားကိစ္စတော့မဟုတ်ပါဘူး။ တကာ
လေးတို့နှစ်ယောက်အတွက် စိုးရိမ်လို့ခေါ်ပြီး သတိပေးမလို့ပါ။”

“ရှင်”

“ဗျာ”

“ဒီလိုကွဲ့ ဆရာတော်(၃)ရက်လောက်ရှိပြီ ဒကာလေးတို့နဲ့
ပတ်သက်ပြီး အိပ်မက်နိမိတ်တွေ သိပ်ပြီးမကောင်းဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်...ဟယ်”

“ဒီအတွက် ဒကာလေးတို့ လုပ်တာကိုင်တာတွေ သွားလာမှု
တွေကို သတိလေးကပ်စေချင်လို့ပါ။ ဗေဒင်ယတြတွေတော့ ဘုန်းကြီး
မလုပ်တတ်ဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့ဆုံးမစကားတွေနဲ့ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုအေ့ဟက်
မှာပဲရဟန်းဝတ်ခဲ့တဲ့ဘုန်းကြီးဆိုတော့ ဒကာလေးတို့နှစ်ယောက်လုံး
ကို ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ ဇနီးဂုဏ်နဲ့ မသိနိုင်၊ မခြံမနိမိတ်တဲ့ အန္တ

ရယ်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်စေချင်တယ်လေ”

“တင်ပါဘုရား”

“ရတနာ(၃)ပါးကို မမေ့ကြနဲ့နော်၊ ကောင်းသောစိတ်နဲ့ ကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူတွေကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ် တွေက စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘုန်းကြီးပေးနိုင်တဲ့ ဆေးကတော့ ဒါပဲရှိတယ်ကွယ့်”

“တင်ပါဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးကိုဦးချကန်တော့ပြီး ကျောင်းကြီးပေါ်မှ ပြန်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်တွင် အန္တရာယ်အရိပ် တွေကပ်ပြီး လိုက်နေပြီဆိုတာကိုတော့ သိနေကြပြီဖြစ်သည်။

“သက်ဦးသဇင်”

“နင်ငါ့အတွက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါကသာနှင့်ကိုစိုးရိမ်နေတာ၊ နင်ကအပြင်မှာသွားလာနေရတဲ့သူလေ”

ဈေးထဲကိုရောက်လာသော စိုးရိမ်မှုမျက်ဝန်းလေးဘစ်စုံ ကြောင့် ဈေးအတွက်အင်အားတစ်ခုဖြစ်စေခဲ့တော့သည်။

“သက်ဦးသဇင်”

“ဘာလဲကေရာဇ်”

“သံယောဇဉ်ဆိုတာကိုနင်ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“နင်ကဇရာဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

“ငါမေးတာကိုအရင်ဖြေပါ”

“ဟင့်အင်း...မဖြေချင်ဘူး နင်ဖြေတာကိုပဲကြားချင်တာ”

“ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဘူးလား”

ချူးစကားကို သက်ဦးသဇင် ပြုံးလိုက်ပြီး ချူးမျက်နှာကို စိုက်

ကြည့်နေသည်။

“ငါမေးတာကိုဖြေလေ”

“စကရာဇ်နင်ငါ့ကိုဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာရည်းစားစကား ပြောဖို့မြင်ဆင်နေတာလား”

“ချစ်တယ်လို့ဖွင့်ပြောနိုင်တဲ့ သတ္တိမရှိသေးပါဘူး”

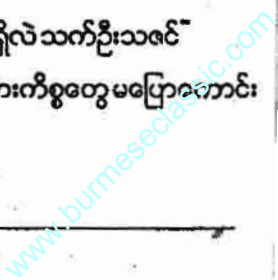
“ဗုဒ္ဓေါ...ချစ်တယ်လို့တောင် ဖွင့်ပြောဖို့သတ္တိသာမရှိတယ်၊ နင့် စကားထဲမှာပါသွားပြီလေ”

“ငါ့စကားက သက်ရောက်မှုရှိတယ်ပေါ့”

“သက်ရောက်တာမဟုတ်ဘူး တည့်တည့်ကြီးကိုဝင်ပြီးတိုးနေ တာဟေ့”

“ဒီအတွက်ဘယ်လိုသဘောထားရှိလဲ သက်ဦးသဇင်”

“သာသနာ့မြေပေါ်မှာ သမီးရည်းစားကိစ္စတွေ မပြောဘဲကင်း ဘူးနော်”

“သံယောဇဉ်နဲ့တည်ရှိသော နေရာဆိုတာ သတ်မှတ်ချက် မရှိ
ဘူးဟာ”

“ဧကရာဇ် နှင့် နဲ့ ငါကမကြာခင် ဘဝတစ်ခုတည်း နေထိုင်ကြရ
ဆံ့သူတွေပါ ဆန္ဒတွေ စောမနေပါနဲ့ဟာ”

“ချစ်ခြင်းရက်တွေ နောက်ကျသွားမှာကို နှမြောလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက ဝှင့် ပြောလိုက်ပါလား။ ဘာ
လို့မှ လာပြီး ပြောရတာလဲ”

သက်ဦးသဇင် စကားကြောင့် ချူးရင် ထဲမှာ မကောင်း... သူ
သည် ဧကရာဇ် မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဆိုတာလေးသည် ရင်ကို နာနာကျင်ကျင်
ခံရိပ်လေး ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“ပြောခွင့် မကြုံခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့် ဝေပါဟာ”

“ဧကရာဇ် ဒါတွေ ခဏလေး မေ့ထားလိုက်၊ ဒီကိစ္စပြီးရင် အတူ
တူ ပြန်မယ်နော်၊ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး”

ချူးခေါင်းလေးကို ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်...”

သက်ဦးသဇင် သူ့လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ချိုမြ
သော အပြုံးကလေးနှင့် ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကတိသိမ်းဦး

သက်ဦးသင်တစ်ယောက်အပြင်ကိုတစ်ယောက်တည်းသွား
ခွင့်မပြုတာကြောင့် အိမ်ထဲမှာပင် နေနေရသည်။ သွားစရာ ကိစ္စထိ
လာရင် မနွယ်ရီဦးနှင့်အတူ သွားရသည်။ ဧကရာဇ်စိုးရိမ်မှု ပေါ်မှာ
သက်ဦးသင်လိုက်လျောပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဧကရာဇ်ကသက်ဦးသင်ကိုစိုးရိမ်သလိုသူကလည်းဧကရာဇ်
အတွက်စိုးရိမ်နေသည်။ မကြာခင်ကစုန်းဆက်ပြီးမေးမေးနေရသည်။

သက်ဦးသင်မဆက်ရင်ဧကရာဇ်ဆီကစုန်းခေါ်တင်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်အန္တရာယ်မှာအနီးကပ်ဆုံးကိုမရောက်နေပြီ

လိုထင်နေမိသည်။ သူနှင့်ဧကရာဇ်တို့မင်္ဂလာရက်သည် ၁ရက်၊ ၁လ၊
၂၀၁၃ခုနှစ်နှစ်သစ်ဦးနေ့ပင်ဖြစ်သည်။

“သက်ဇရ”

“ရှင်...မမဦး”

“မမရန်ကင်းဘက်ကိုခဏသွားဦးမယ်။ သက်တို့မင်္ဂလာဝတ်စုံ
ဒီနေ့ပြုလို့ပြောတယ် သက်လိုက်ဦးမလော့”

“မလိုက်တော့ဘူး မမဦး။ ဧကရာဇ်အိမ်မှာ ထမင်းပြန်ပြီးစား
မယ်လို့ပြောထားတာကိုစောင့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး...ဒါဆိုမမ သွားဦးမယ်”

မနွယ်ခိုဦးကားနှင့်သွက်သွားပြီးနောက် သက်ဦးသင်ဧကရာဇ်
ပြန်လာရင် စားသောက်ဖို့အတွက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

“ဦး...ကျွန်”

အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံကြောင့် ဧကရာဇ်ပြန်လာပြီထင်ကာ
အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဧကရာဇ်မဟုတ်။

“ဟင်”

ဦးစိုင်းခိုင်နောင်ခမ်းနှင့် ဂျင်မီဂျက်တို့ဖြစ်နေပြီး သူတို့နောက်
တွင်လူဆိုးလူမိုက်ပုံစံနှင့်လူ(၃)ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးရိုးတော် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“တူမတော်ရယ်ကိစ္စလေးရှိလို့လာခဲ့တာပေါ့”

“ဦးရီးတော်နဲ့ကျွန်မကြားမှာဘာကိစ္စမှမရှိဘူး”

“မင်းဘက်ကမရှိပေမဲ့ငါ့ဘက်ကရှိတယ်သက်ဦးသင်္ဇင်ဒီမှာ

တွေ့လား”

“ဟင်”

ဦးစိုင်းဒီနောင်ခမ်း အသံတိတ်တပ်ထားသော သေနတ်ကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး။

“ငါလူမသတ်ချင်ဘူး”

“ဦးရီးတော်ကစားပြလာတိုက်တာလား”

“ဒီလောက်ထိ ခပ်ညှည့်အလုပ်တွေကို ငါမလုပ်ဘူး။ ငါတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မသတ်ချင်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ပဲ အဆင် ပြေသွားချင်တာ”

“ဦးရီးတော်ဘာလုပ်ချင်လည်းပြော”

“နင့်ကိုခေါ်သွားပြီး နင့်သတို့သားလောင်းကြီးဆီကိုစုန်းဆက် ပြီးငွေလေးပို့ခိုင်းရင် ကိစ္စကပြတ်သွားပါပြီ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ အခြေအနေကတစ်မျိုးပြောင်းသွားနိုင်တယ်”

“ရှင်တို့ဘက်ကလူကိုဒုက္ခပေးဘူးလို့ကတိပေးနိုင်မလား”

“ငါတို့အတွက်ငွေကလွဲပြီးအကြောင်းမဲ့လူမသတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီကျွန်မလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဂျင်မီခေါ်ခဲ့တော့သွားကြမယ်”

ဦးစိုင်းခီနောင်ခမ်းတို့ခေါ်ဆောင်သောကားပေါ်သို့သက်ဦးသဇင် တက်ခဲ့လေ၏။ ဘယ်ကိုခေါ်သွားမယ်ဆိုတာကိုတော့မသိ၊ သက်ဦးသဇင် တို့နှစ်ယောက်အတွက်ငွေကြေးကအဓိကမဟုတ်ပေ။ အရေးကြီးဆုံး ကတော့ စကရာဇ်၏ အသက်အန္တရာယ်ကို မထိခိုက်စေဖို့ပင်ဖြစ် သည်။

“ဆရာစိုင်း”

“ဘာလဲကွ”

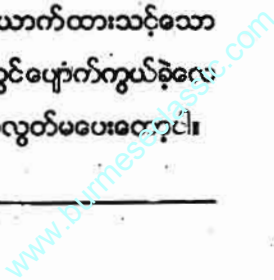
“ကျွန်တော်တို့ခေါ်သွားမှာ ခရစ္စဒီနာအိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နောက်ပိုင်း ခရစ္စဒီနာအမှုပတ်မှာပေါ့”

“ပတ်ပတ်ကွာ အရေးကြီးတာက ငါတို့ကိစ္စပြီးပြတ်ဖို့ပဲ။ ဖြစ်နိုင် ရင် သူ့ကိုပါရှင်းပစ်သင့်ရင်ရှင်းပစ်ရမှာပဲ။ မောင်းမှာသာမောင်းကွာ”

ဦးစိုင်းခီနောင်ခမ်းတို့၏လောဘတို့သည် မျက်ကန်းတွေပမာ ဖြစ်နေကြတော့သည်။ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်ထားသင့်သော သစ္စာတရားတို့သည် လောဘရမ္မက်အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေ ပြီ။ ခရစ္စဒီနာကိုတောင် ဦးစိုင်းခီနောင်ခမ်း အလွတ်မပေးတော့ပါ။

၂၁၁ ဇွဲတဝ်း

“ဒီဟာမအသက်ရှင်နေရင် ကိုယ့်ကိုကိုက်မယ့်ကျားကို ဖွေး
ထားသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့ကွာ...ဟား...ဟား...ဟား...”

“ဘာပြောတယ် သက်ဦးသင်ကို ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်းတို့ ဖမ်းပြီးခေါ်ဆောင်သွားတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကိုလေး”

“တောက်...”

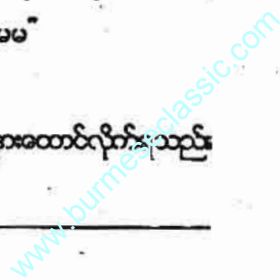
ရှူးထမင်းစားဖို့အိမ်ကိုပြန်ပြီးရောက်ချိန်တွင် အိမ်ဖော်မလေး အိမ်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သက်ဦးသင် အတွက် စိုးရိမ်မှုတွေကြီးစိုးသွားတော့သည်။ ရှူးအိမ်ကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာမနွယ်ခိုဦးပြန်ပြီးရောက်လာသည်။ ရှူးအကြောင်းစုံကိုပြန်ပြီးပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင်...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမောင်၊ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားမလား”

“သူတို့ဘက်က ဘာဆက်ပြီးလုပ်မယ်ဆိုတာကို ခဏစောင့်ကြည့်ပြီး လုပ်သင့်တာကို ဆက်ပြီးလုပ်ရမှာပဲမမ”

“တီ...တီ...”

ရှူးဟင်းလင်းဆီမှလှမ်းခေါ်သံကြောင့်ပြန်ပြီးနားထောင်လိုက်သည်။

“ကေရာဇ်”

“ဟင်...သက်ဦးသဇင် နင်ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့ကို သူတို့ပြန်ပေးဆွဲထားတယ် နင်...နင်...”

“ကဲ ကေရာဇ်ရေ ကြားပြီနော် မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တော့ သဘောပေါက်မှာပါ”

“ခင်ဗျားဘာလုပ်ချင်တာလဲပြော”

“မင်းဘာကွာတိုက်ထဲက ငွေသိန်း (၅၀၀) ကိုယူပြီး ငါ့ဆီကိုလာနဲ့”

“ကျွန်က ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ”

“မင်းပိုက်ဆံယူပြီး သာ ထွက်ခဲ့ပါ။ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ငါ့ တွေ့က မင်းကိုလမ်းဖြိုပြီး ခေါ်ခဲ့မှာပါ။ ဒါပဲနော် ဂွတ်ဘိုင်”

စိုင်းစီနောင်ခမ်းဘက်မှ ဖုန်းချသွားပြီး နောက် ချူး ဘာလုပ် မယ်ဆိုတာကို ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး.....

“မမရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်တော့ ကျွန်တော်ငွေထု ပြီးသွားမယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး တာနဲ့ ကျွန်တော် ဆီ ကိုဖုန်းဆက်လိုက်”

“အေးအေး... အဲဒါကောင်းတယ်”

ချူး အိတ်ထဲကို ငွေတွေထည့်ပြီး ကားနဲ့ နေပြင်တော် ထွက်ခဲ့ တော့သည်။ ချူးကား ခြံထဲမှ မောင်းထွက်လိုက်သည်နှင့် ရှေ့တွဲ

အငှားကားတစ်စီးက ကြို၍မောင်းသွားသည်။ ချူးကို လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားမည့်ကားဖြစ်သည်။ ချူးကားမောင်းနေစဉ်အတွင်းမှာပဲ သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဆက်သွယ်မှုကိုချပြီး သူ့ရောက်နေသောနေရာကို သတင်းပို့လိုက်ပြီး ရှေ့ကမောင်းသွားနေသော ကားနောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့သည်။

“ဟင်...ဒါရေစွဒီနာနေတဲ့အိမ်ကိုသွားတဲ့လမ်းပဲ”

သက်ဆိုင်ရာဆီကိုဖုန်းဆက်ပြီးနောက်ဆုံးနေရာကို သတင်းပို့လိုက်သည်။ ချူးထင်ထားသည့်အတိုင်း ရှေ့မှမောင်းသွားသောကားမှာ ရေစွဒီနာကို ဧကရာဇ်ဝယ်ပေးထားသော တိုက်ခန်းခြံဝန်းထဲသို့ ဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗူး...ကွီ...”

ချူးကားကိုစက်ရပ်လိုက်ပြီး အောက်ကိုဆင်းလိုက်သည်။

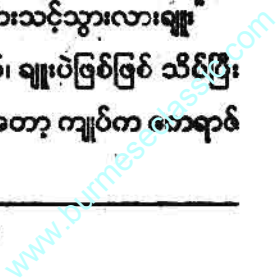
“မောင်ဧကရာဇ်ခေါ်ချူးအိမ်ထဲကိုကြွပါဦးကွာ”

“ဟင်...”

ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်းသူ့ကိုချူးဆိုတာပင် သိသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခုလိုခေါ်လိုက်လို့အံ့အားသင့်သွားလားချူး”

“ကျုပ်အတွက် ဧကရာဇ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချူးပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်ပြီး ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ဧကရာဇ်

မိသားစုသွေးအရင်းကြီးပဲမဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ထားလိုက်ပါလေ၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ တောင်းထားတဲ့ငွေပါလား”

“သက်ဦးသဇင်ကိုတွေ့မှပေးနိုင်မယ်”

“တွေ့ရမှာပေါ့၊ ကျောက်ဒိုး...ခေါ်စမ်း”

“ဟင်..”

“ကေရာဇ်”

“သက်ဦးသဇင်..”

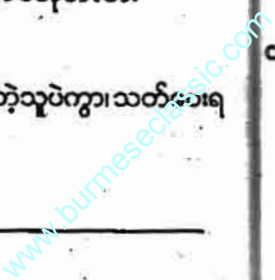
ရှူးကိုအံ့သြစေတာကတော့ သက်ဦးသဇင်ဘေးတွင်ပါလာ သောလူကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ထောင်ထဲမရောက်ခင် အရှုပ် ခန်းတွင်ရင်းနှီးစွဲဘူးသောဦးဘစ်ဖြစ်နေသည်။

“ကျောက်ဒိုး..လွတ်ပေးလိုက်ပါ၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အတွက်နောက်ဆုံးခန်းလေးဆိုတော့အတူတူရှိနေပါစေကွာ၊ ဦးဘစ်.. ခင်ဗျားသတ်ရမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲဘယ်လိုလဲဖြစ်မလား”

“မင်းတို့က ငါ့ကိုလူသတ်ဖို့ခေါ်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ထိုက်တန်တဲ့ငွေကြေးနဲ့အလုပ်လုပ်တဲ့သူပဲကွာ၊ သတ်...ဘုရား မှာပေါ့”

“ရှင်...ရှင်...ငွေရရင် လူကိုဒုက္ခမပေးဘူးဆို”

“မင်းသတို့သားလောင်းယူလာတဲ့ငွေက ငါကြေးစားငှားထားတဲ့လူတွေကိုလုပ်အားခရှင်းတာနဲ့တင်ကုန်နေပြီကွ။ ဒီလောက်ငွေလေးနဲ့ပိုင်းစီနောင်ခမ်းဆိုတဲ့လူက အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ ဩ... သက်ဦးသခင်... မင်းမသေခင်လေးမှာ သိသင့်သိထိုက်တာလေး တစ်ခုကိုတော့ ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ရှင်ပြောပြစရာမလိုဘူး။ ရူးဟာ ကေရာဂ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

“ဟာ..”

“သူရိန်ကေရာဂ် ပင်္ကားပူမှာ သေဆုံးသွားတာလည်း သိထားတယ်၊ ဒါက ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး”

“ဒါဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဦးဘစ်အချိန်သိပ်ပြီး မရဘူး။ ရှင်းစရာရှိတာကို ရှင်းလိုက်”

“ရှောက်..”

ဦးဘစ် သနတ်မောင်းတင်လိုက်ပြီး ဦးပိုင်းစီနောင်ခမ်းကိုချိန်ထားလိုက်သဖြင့်

“ခင်...ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ သေနတ်နဲ့ချိန်ထားတာ...ဟာ...ဟာ...”

ဟာ...လောကကြီးမှာ ကျွန်ပဲလောဘကြီးတယ်လို့မှတ်နေတာ၊ ကျွန်
ထက်လောဘကြီးတဲ့ကောင်တွေအများကြီးရှိနေတာကိုတွေ့ရတာပဲ
မောင်ချွေး..”

“ဗျာ..”

“မင်းကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီးထွက်သွားတော့”

“ဟေ့ကောင်တွေ..မသွားစေနဲ့”

“ဟိုကောင်..မင်းဖခင်ကြီးမသာပေါ်တာကိုတွေ့ချင်တာလား၊
မင်းကိုယ်တိုင် မသာပေါ်ချင်တာလား၊မပြာ.. မင်းအမိနဲ့ကိုနာခံမှယ့်
ကောင်တစ်ကောင်မှမရှိဘူး၊ ဒီကောင်တွေက ငါ့ကောင်တွေလေ၊ လူ
ဘဝတစ်လျှောက်မှာမကောင်းတာတွေကိုလုပ်ခဲ့ရတာများလို့မှတော့
ကောင်းတာတစ်ခုကိုလုပ်ပေးလိုက်တာပဲဟေ့”

“ရှင်လက်ထဲကသေနတ်ကိုချလိုက်..”

“ခရစ္စဒီနား”

“အလဲ့..တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကွ၊ ကလေးမမင်းက သေနတ်သာ
ကိုင်ထားတာ သေနတ်မပစ်တတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ရှင်..ရှင်..ရှေ့ကိုမတိုးနဲ့နော်”

ဦးဘစ် အေးအေးဆေးဆေးပင် ခရစ္စဒီနာ နားကို အိုကပ်
သွားစဉ်

www.burmeseclassic.com

“ကဲ...ဖြောင်း...အင့်...”

ဈေး... ခရစ္စဒီနာ ကိုပြေးပြီး ကိုယ်လုံး၌ ပစ်တိုက်လိုက်သည်။
အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာကို ဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်း သဘော
ပေါက်သွားပြီး ပြေးထွက်ချိန်မှာပဲ

“နောက်ကျသွားပြီဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်း”

“ဟင်...”

သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်
တော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါဦးဦးဘစ်”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျွန်ကကောင်းတာတစ်ခုကိုလုပ်ပေးရတာထက်
ဟောဒီကမောင်ချူအတွက်လုပ်ပေးရတာက ပိုပြီးကျေနပ်တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးဘစ်”

“မလိုပါဘူးကွာ...ကောင်းသောသူအတွက်ကောင်းခြင်းတွေ
ဖြစ်ပေါ်လာရတာပဲ။ ဒါနဲ့မင်းတို့မင်္ဂလာတောင်ကိုတော့ဖိတ်ဦးနော်”

“ဖိတ်ရမှာပေါ့”

သက်ဆိုင်ရာမှဦးစိုင်းစီနောင်ခမ်း၊ ဂျင်မီဂျက်နှင့် ခရစ္စဒီနာတို့
တိုဖမ်းဆောင်ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး အိမ်ကြီးထဲမှချွန်နှင့်သက်ဦးဖေ
တို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“ချူး..”

“ဘယ်သူ့ကိုခေါ်နေတာလဲ”

“ချူးဆိုတာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လို့လဲ”

“သက်ဦးသဇင်ရယ်..ငါချူးမဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘာလဲ...ဆင်းရဲမှာကိုကြောက်နေလို့လား”

“ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတွေဟာ ငါ့အတွက် ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ငါကြောက်တာက ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ လူပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ သက်ဦးသဇင်ရဲ့ချစ်ခြင်းတရားတွေ ပျက်ပြယ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ နင်မှားနေပြီ”

“ဘာလို့”

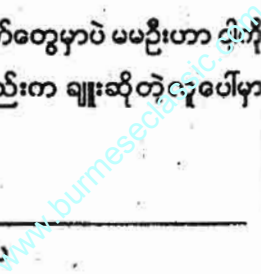
“သက်ဦးသဇင် ချစ်ခဲ့တဲ့သူက သူရိန်ဧကရာဇ်မဟုတ်ဘူး။ ချူးဆိုတဲ့ လူကိုပဲချစ်ခဲ့တာ”

“ဟင်..”

“ငါ..မမဦးကပြောပြထားလို့အားလုံးကိုသိထားပြီးပါပြီ”

“သိတာကြာပြီပေါ့”

“ချူးနဲ့ငါ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့နောက်ရက်တွေမှာပဲ မမဦးဟာ ငါ့ကို အကြောင်းစုံပြောပြခဲ့တာပါ။ ဒီကတည်းက ချူးဆိုတဲ့ လူပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသူပါ”

“ဒါဆို မမနဲ့ သက်ဦးသဇင်တို့က ငါ့ကို ဖုံးကွယ်ထားတာပေါ့”

“ဖုံးကွယ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရူးဘဝကို ပြန်ပြီး မရောက်စေချင်လို့ရယ်၊ ဧကရာဇ်ဘဝ နဲ့ ရာစုအသစ်တွေကို ဖြတ်သန်းစေချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ရူးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရာသီမဲ့ပြကွဲဒိန် က ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ရုဆိုရင် နှစ်သစ်ဦးဘဝနဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို ကျော် ဖြတ်ကြမယ်နော်”

“ဪ... ဧကရာဇ်”

“ဘာများလဲ သက်ဦးသဇင်”

“သဇင် ဒေလ... ရှမ်းပြည်နယ်ကို မပြန်တော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ရှိတဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက်ပိုင် ဧကရာဇ်ခြံကြီးကို ထားပြီး ရန်ကုန်မှာပဲ ဧကရာဇ်နဲ့ အတူ နေတော့မယ်၊ ပြီးရင် ငါတို့ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာမ ဝင်လုပ်မယ်”

“သိပ်ပြီကောင်းတဲ့ နေ့ရက်လှလှလေးတွေကို နိုင်ဆိုင်ရာ ဘာမှာပါ သက်ဦးသဇင် တစ်ယောက် ချစ်သူရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေး တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။”

ပရိသတ်များကို အစဉ်လေးတေးလျှော်

ရွှေဘဝင်

